

แนวเขียนสวรรค์

เล่ม ๒

แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๒

- * วิธีหลับในสมาธิ
- * ความตายคืออะไร ?
- * สภาพชีวิตในโลกของโอบปาติกะเป็นผล
ที่เกิดมาจากวิบากโดยตรง
- * วิบากคืออำนาจสร้างสรรค์ หรืออำนาจบันดาล
ซึ่งมีอยู่ในจิตไร้สำนึก เราควบคุม
มันไม่ได้ มันทำงานโดยอัตโนมัติ
- * การรักษาโรคด้วยอำนาจจิต
- * เหตุใดในโลกของโอบปาติกะจึงสร้าง
บารมีไม่ค่อยได้?
- * โรคมะเร็งเกิดจากอะไร?

● มโนปทุพพจนมา ธมมา ●

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ

หนังสือ

ผู้เขียน

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ครั้งที่ ๑

เจ้าของผลงาน

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้จัดการ

ผู้จัดหาทุน

ผู้จัดรูปเล่มหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ผู้ออกแบบปก

คณะพิสูจน์อักษร

ผู้ประสานงาน

ผู้ให้คำปรึกษาเรื่อง

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์

เจ้าของลิขสิทธิ์

แก้วเสียงสวรรค์ เล่ม ๒

พร รัตนสุวรรณ

กันยายน ๒๕๖๓

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ

ศรีเพ็ญ จัตุชะศรี

ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์

ทวี ลีลาเวชบุตร

ชลิกา โรจนโกศล

ศมานันท์ ถนัดธรรมกุล

บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ

สอาด แก้วเกษ

สุภาณี หงส์เงิน

ทวี ลีลาเวชบุตร

กิตติ รัตนศรีวิจิตร

นริศ เรเชียงแสน

ศุภกฤต ลีลาเวชบุตร

พงษ์เพชร อมรสิทธิ์

ดร.นันทพล โรจนโกศล

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

๔๗/๒ ถ.สามเสน บางลำพู

กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕

แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๒

โดย

พร รัตน์สุวรรณ

จัดพิมพ์โดย

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑	๑,๐๐๐ เล่ม	พ.ศ. ๒๕๑๖
พิมพ์ครั้งที่ ๒	๑,๐๐๐ เล่ม	พ.ศ. ๒๕๑๗
พิมพ์ครั้งที่ ๓	๑,๐๐๐ เล่ม	พ.ศ. ๒๕๒๑
พิมพ์ครั้งที่ ๔	๑,๐๐๐ เล่ม	พ.ศ. ๒๕๒๔
พิมพ์ครั้งที่ ๕	๑,๐๐๐ เล่ม	พ.ศ. ๒๕๒๘
พิมพ์ครั้งที่ ๖	๓,๐๐๐ เล่ม	พ.ศ. ๒๕๓๙

หนังสือ “แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๒” เล่มนี้
มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ จัดทำขึ้นใหม่
ในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)
เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๖๓

คำปรารภ

ในการพิมพ์ครั้งที่ ๒

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก-อรรถกถาแล้วยึดเป็นแนวทางการปฏิบัติสมาธิวิปัสสนามาตั้งแต่สมัยยังอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ต่อมาได้ลาสิกขาออกมาเป็นอุบาสก ก็ยังคงศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก-อรรถกถา ปฏิบัติสมาธิวิปัสสนาอยู่ตลอด เป็นอาจารย์สอนในคณะพุทธศาสตร์ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ถวายความรู้ธรรมประยุกต์ ความรู้เรื่องสมาธิวิปัสสนาแก่พระนิสิตมหาจุฬาฯ และอบรมสมาธิวิปัสสนา แก่ประชาชนผู้สนใจ

แก่นักเรียนพุทธศาสนาวัดอาทิตย์ ที่ธรรมวิชัยวัดมหาธาตุฯ
ทำพระจันทร์ เป็นเวลาหลายปี ทั้งบรรยายธรรม อบรม
สมาธิวิปัสสนาแก่คณะชมรมพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ นักศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒน์ นักเรียนนาย
ร้อยตำรวจ โรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน ฯลฯ ทั้ง
เปิดอบรมสมาธิวิปัสสนา แก่สมาชิกผู้สนใจที่บ้านพักจน
กระทั่งจากโลกมนุษย์เข้าสู่ภูมิทิพย์

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ มิได้อบรมสมาธิ
วิปัสสนา แต่เพียงอย่างเดียว ยังได้เรียบเรียงหนังสือ
ธรรมะทางพระพุทธศาสนา ทั้งทางปรัชญา ทั้งทางการ
ปฏิบัติสมาธิวิปัสสนาอีกหลายเล่ม

หนังสือ **“แว่วเสียงสวรรค์”** เล่ม ๒ นี้ เป็น
บทความที่**อาจารย์พร รัตนสุวรรณ** เขียนลงพิมพ์
ในหนังสือ **วิญญาน** เริ่มตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ.
๒๕๑๑ ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ รายละเอียด
ต่าง ๆ นอกจากนี้ **อาจารย์พร รัตนสุวรรณ** ได้ชี้แจงไว้
แล้วในคำนำ เมื่อคราวจัดพิมพ์ครั้งแรก

หนังสือ “**แว่วเสียงสวรรค์**” เล่ม ๒ นี้ ได้จัดพิมพ์ครั้งแรก เมื่อพ.ศ. ๒๕๑๖ จัดพิมพ์ครั้งสุดท้ายหลังสุดเป็นครั้งที่ ๕ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๘ ได้ขาดคราวไป สำนักค้นคว้าทางวิญญาณจึงจัดพิมพ์ขึ้นใหม่ นับเป็นการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๖

หนังสือเล่มนี้ จะเป็นคู่มือสำหรับศึกษาเรื่องหลังจากละโลกนี้ไปแล้ว เพื่อประดับความรู้ หรือถ้าไม่เป็นเรื่องที่น่ากลัว ก็ควรศึกษาไว้ก่อนที่เราจะจากโลกนี้ไปสู่โลกอื่น

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

มกราคม ๒๕๕๙

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ๔๗/๒ ถนนสามเสน

บางลำพู กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร ๒๘๒-๒๐๒๕

คำนำ (ในการจัดพิมพ์ครั้งแรก)

แว่วเสียงสวรรค์เล่ม ๒ ได้รวบรวมมาจากเรื่องที่เคยลงในหนังสือวิญญูณตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๑๑ จนถึงเดือนธันวาคม ๒๕๑๒ รวมเป็นเวลา ๒ ปี สำหรับในปี ๒๕๑๑ ได้เริ่มต้นด้วยเรื่องการเขียนพระรูปของ **พ่อขุนรามคำแหงมหาราช** ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านจะอ่านได้ตั้งแต่หน้าแรกของเล่มนี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้าอยากจะทำให้ผู้อ่านได้ติดตามผลงานในเรื่องนี้อย่างละเอียดมาตั้งแต่ต้น จนกระทั่งถึงปี ๒๕๑๖ ซึ่งในปี ๒๕๑๖ ได้มีการพิสูจน์เกี่ยวกับเรื่องโอปปาติกะหลายอย่าง รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องพิสูจน์ขอให้อ่านจากปาฐกถาของ **อาจารย์จุลทัศน์ พยาฆรานันท์** ซึ่งได้

นำลงในหนังสือวิญญาน ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๑๖

การเขียนพระรูปของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชนี้เกิดขึ้นจากการปรารภของ **จอมพลถนอม กิตติขจร** เพื่อจะได้แบบอนุสาวรีย์ ขอให้ท่านสังเกตว่า พระรูปของพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ได้เริ่มลงมือเขียนเมื่อวันที่ **๖ ตุลาคม ๒๕๑๐** และได้นำเสนอท่านเมื่อวันที่ **๑๘ ตุลาคม ๒๕๑๐** และวันที่เกิดเหตุการณ์วันมหาวิปโยค ก็คือ **วันที่ ๑๔-๑๕ ตุลาคม ๒๕๑๖** ซึ่งจากเหตุการณ์ครั้งนี้ ทำให้ท่านต้องไปอยู่ในต่างประเทศ เหตุการณ์ที่สำคัญในชีวิตของท่านได้เกิดขึ้นในเดือนเดียวกัน เพราะเหตุที่ท่านไม่แน่ใจว่าพระรูปนี้ คือพระรูปที่แท้จริงของ พ่อขุนรามคำแหงมหาราช เพราะฉะนั้น เมื่อท่านนำพระรูปนี้ไปเสนอในที่ประชุมคณะกรรมการที่จะสร้างอนุสาวรีย์ พอคณะกรรมการที่มาจากกรมศิลปากรปฏิเสธไม่ยอมรับ ท่านก็เลยหมดปฏิภานที่จะโต้ตอบ อย่างน้อยที่สุดถ้าท่านจะบอกว่า จะเชิญให้ผู้ที่ร่วมงานในการเขียนพระรูปนี้มาแถลงในที่ประชุมการสร้างอนุสาวรีย์ตาม

แบบที่ได้เขียนไว้นี้ก็คงจะเป็นผลสำเร็จ และนั่นย่อม
 หมายความว่า **ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาท่านก็จะได้**
อาศัยผลงานทางด้านคันคว่าในเรื่องวิญญาณของ
ข้าพเจ้าช่วยบริหารบ้านเมือง ซึ่งถ้าหากเป็นไปตาม
นี้จริง ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าเหตุการณ์ในวันมหาวิปโยค
ก็คงจะไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน คนเราเมื่อถึงคราว
 ชะตาตกหรือบุญไม่ถึงก็มักจะตัดสินใจอะไรผิดดังเช่น
 เรื่องนี้เป็นต้น ข้าพเจ้าบันทึกเหตุการณ์นี้ไว้ก็เพื่อเป็น
 หลักฐาน ของการคันคว่าส่วนหนึ่งในเรื่องนี้ ทั้งนี้ก็เพื่อ
 ประโยชน์แก่คนทั้งหลาย ที่จะได้สำนึกถึงความสำคัญ
 ในเรื่องนี้ไว้บ้าง

แว่วเสียงสวรรค์ในเล่ม ๒ มีเรื่องที่น่าสนใจเป็น
 อันมาก ขอให้อ่านดูจากหัวข้อในหน้าสารบาญแล้ว
 จะทราบว่ามีเรื่องอะไรบ้าง อันที่จริงข้าพเจ้าควรจะทำ
 สารบาญเรื่องนี้ไว้อย่างละเอียดให้ยิ่งกว่านี้ เพื่อสะดวก
 แก่ผู้ที่ศึกษาคันคว่าจะได้รู้ว่า เรื่องที่ต้องการจะทราบนั้น
 มีอยู่ที่ตรงไหนบ้าง แต่เนื่องจากการจัดทำหนังสือเล่ม
 นี้มีเวลาจำกัดมาก จึงต้องทำอย่างนี้ออกมาก่อน แต่

สำหรับในการพิมพ์ครั้งต่อไป ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะย่อ
ใจความที่สำคัญของเนื้อเรื่องทั้งหมด มาไว้ในหน้า
สารบาญ

หนังสือแว่วเสียงสวรรค์สำหรับเล่มต่อไป ก็
เข้าใจว่าคงจะออกได้อีกไม่นานเท่าไร เพราะขณะนี้
ก็ได้ลงมือจัดพิมพ์ติดต่อกันมาเรื่อย ๆ หนังสือในชุดนี้
จะมีทั้งหมด ๕ เล่มด้วยกัน

พร รัตนสุวรรณ

๑๔ มกราคม ๒๕๑๖

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำพู กรุงเทพมหานคร

โทร. ๐๒-๒๔๒-๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช ฯ

สารบาญ

เล่ม ๒

เรื่อง	หน้า
๑. พระรูปที่แท้จริงของพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ซึ่งเขียนขึ้นจากการติดต่อทางสมาธิ	๑-๙
๒. ความรู้ลึกของอาจารย์ลาวัญญ์ผู้เขียนพระรูป	๑๐
๓. เหตุไรคนส่วนมากจึงไม่ยอมเชื่อ เรื่องโอปปาทิกะ	๑๓
๔. ภาษาที่ใช้กับโอปปาทิกะ	๒๐
๕. เวลาโอปปาทิกะจุติหรือตายจากกัน ผู้ที่อยู่ด้วย จะมีความเศร้าโศกหรือไม่ ? และจะรู้ตัวหรือเปล่า ว่าจะจุติเมื่อใด ? จะไปเกิดที่ไหน ?	๒๖

เรื่อง	หน้า
๖. ปุพพนิมิต ๕	๓๔
๗. โอบปาติกะประเภทกายหยาบ	๓๘
๘. คดีเด็กหญิงโรซาลี	๓๙
๗. แผนผังห้องที่วิญญาณหนูโรซาลีมาปรากฏตัว ให้จับต้องได้	๔๗
๑๐. ถ้ายังหลับในสมาธิไม่ได้ จะมีทางติดต่อกับ โอบปาติกะได้หรือไม่ ?	๕๙
๑๑. วิธีหลับในสมาธิ	๗๑
๑๒. ความตายคืออะไร ?	๘๙
๑๓. สภาพชีวิตในโลกของโอบปาติกะเป็นผลที่เกิด มาจากวิบากโดยตรง	๙๗
๑๔. วิบากคืออำนาจสร้างสรรค์ หรืออำนาจบันดาล ซึ่งมีอยู่ในจิตไร้สำนึก เราควบคุมมันไม่ได้ มันทำงานโดยอัตโนมัติ	๑๐๗
๑๕. การรักษาโรคด้วยอำนาจจิต	๑๑๐

เรื่อง	หน้า
๑๖. จันทรากุมารี ตัวอย่างของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่ง ตายแล้วไปเกิดเป็นนางฟ้า	๑๑๖
๑๗. โรคที่เกิดจากจิต	๑๔๖
๑๘. เหตุไรในโลกของโอปปาติกะจึงสร้างบารมี ไม่ค่อยได้ ?	๑๖๐
๑๙. โรคมะเร็งเกิดจากอะไร ?	๑๙๐
๒๐. โรคทุกอย่างเกิดจากวิบาก	๒๑๐
๒๑. สมอของคนตาทิพย์	๒๓๑

แว่วเสียงสวรรค์

พระรูปพ่อขุนรามคำแหงมหาราช

* เมื่อคืนวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๐ ข้าพเจ้ามีโอกาสดำเนินพบ พณฯ ท่านนายกรัฐมนตรีจอมพล ถนอม กิตติขจร และท่านผู้หญิงจงดล กิตติขจร ที่บ้านเกตุโกมล เป็นการส่วนตัวโดยการนำของ นาย แพทย์ศิริ พัฒนกำจร ทั้งนี้เนื่องจากท่านมีความสนใจในงานที่ข้าพเจ้าค้นคว้าอยู่บ้าง และตอนหนึ่งของการ

*วิญญาน ฉบับที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๑

สนทนา ท่านได้ปรารภถึงเรื่องทีรัฐบาลกำลังจะสร้างอนุสาวรีย์พ่อขุนรามคำแหงมหาราช เมื่อท่านทราบข่าว ข้าพเจ้าเคยติดต่อกับพ่อขุนราม ฯ ท่านจึงได้ปรารภว่าอยากจะได้เห็นพระรูปที่แท้จริงของพ่อขุนราม ฯ ในคืนวันนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้รับปากกับท่าน เพราะยังไม่ได้รับอนุญาตจากพ่อขุนราม ฯ และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้ายังหาคนที่เขียนรูปไม่ได้ ข้าพเจ้ารับปากกับท่านแต่เพียงว่าจะพยายามทดลองทำดูจะสำเร็จหรือไม่ยังไม่ทราบ ในคืนวันนั้นข้าพเจ้าได้รับความกรุณาจากท่านเป็นพิเศษ โดยที่ท่านได้กรุณาสนทนากับข้าพเจ้าในเรื่องที่เกี่ยวกับการศาสนาเป็นเวลาเกือบ ๒ ชั่วโมง ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นำเรื่องนี้ปรึกษากับ **พ่อฤๅษี สรายากัส** ขอร้องให้ท่านช่วยติดต่อกับพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ต่อมาอีกวันหนึ่ง พ่อฤๅษีจึงได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบว่า ถ้ามีคนเขียนพ่อขุนราม ฯ ก็เต็มพระทัยที่จะมาปรากฏพระรูปให้เห็นในสมาธิ เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ตรงไปหา **อาจารย์ลาวัณย์ ดาวราย** กับ **อาจารย์สมโภช อุปินทร์** ซึ่งทั้งสองเป็นอาจารย์อยู่

ในมหาวิทยาลัยศิลปากร แจ้งความดำริของ พณฯ ท่าน
 นายกรัฐมนตรีทั้งสองได้ทราบ ซึ่งก็เป็นการ
 แปลก อาจารย์ทั้งสองนี้โดยปกติไม่ค่อยจะเชื่อใน
 เรื่องทำนองนี้ แต่แล้วก็เต็มใจที่จะเขียนให้ ทั้งๆที่
 ยังไม่คุ้นเคยกับข้าพเจ้ามาก่อน และที่ประหลาดที่สุด
 ก็คือ อาจารย์ทั้งสองนี้จะต้องเขียนภาพตามคำบอก
 เล่า โดยที่ตัวเองไม่ได้เห็นด้วยตาของตัวเองเลย ทั้ง
 สองคนนี้ได้บอกกับข้าพเจ้าอีกหลายวันต่อมาว่าการที่
 เขารีบปากเขียนภาพ ก็เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่แปลก
 อยากจะลองทำดูเท่านั้น ซึ่งเขาเองก็ไม่แน่ใจว่าจะทำ
 ได้ แต่เมื่อได้ลงมือเขียนไปได้ ๒-๓ วันก็รู้สึกสนุกและมี
 ศรัทธาในการเขียนมากขึ้นโดยลำดับ สิ่งที่น่าความ
 ประหลาดใจมาให้เขาอย่างยิ่งก็คือ คนบอกเขียนภาพ
 ไม่เป็นเลย เพียงแต่บอกให้เขียนอย่างนั้นอย่างนี้ตามที่
 ตัวเองเห็นในสมาธิเท่านั้น แต่แล้วภาพที่สำเร็จออกมา
 เป็นภาพที่สวยงามเกินความคาดหมาย

ภาพพ่อขุนรามฯ ที่ท่านเห็นอยู่นี้ (ดูภาพหน้า ๙)
 ได้ลงมือเขียนเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๐ และได้้นำ

เสนอ พณฯ ท่านนายก เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๑๐ ซึ่งภาพที่เสนอในวันนั้น เป็นภาพที่เห็นครึ่งพระองค์ และยังไม่สู้จะเรียบร้อยนัก แต่ต้องการที่จะให้ท่านได้เห็นก่อนจึงได้รับนำไปให้ท่านดู

การเขียนภาพได้ทำโดยวิธีนี้ คือ **คุณศรีเพ็ญ จัตุหะศรี** ซึ่งเป็นคนเดียวที่สามารถเข้าสมาธิไปติดต่อกับโอบปภาติกะได้ เป็นคนบอกรูปร่างลักษณะ และสเก็ทให้ดูคร่าว ๆ ให้อาจารย์ลาวัณย์กับอาจารย์สมโภชเขียนตามแต่แล้วก็ต้องบอกให้แก้แล้วแก้อีกจนกว่าจะเหมือนดังที่เห็นในสมาธิ เพราะคุณศรีเพ็ญเขียนรูปไม่เป็น ฉะนั้นจึงต้องบอกให้อาจารย์ลาวัณย์เขียนให้ดูหลาย ๆ แบบเช่นเวลาจะเขียนคิ้ว จมูก ริมฝีปาก ผู้เขียนจะต้องลองเขียนให้ดูหลาย ๆ แบบและถามว่าอย่างนี้ใช่ไหม เมื่อผู้เขียนคือคุณศรีเพ็ญบอกว่ายังไม่เหมือน ผู้เขียนก็ต้องเขียนอีก โดยวิธีนี้ก็จะเขียนออกมาได้แต่ละส่วนหรือแต่ละอย่างจึงต้องใช้เวลามาก เพราะต้องแก้กันแล้วแก้กันอีก และบางทีก็ต้องไปค้นเอารูปใบหน้าคนต่าง ๆ มาดูมากมาย เพื่อจะมาดูส่วนที่เหมือนกัน แต่ก็เป็นเรื่องที่

สนุกเพราะในระหว่างที่เขียนพระรูปพระองค์ได้ทรงเล่าเรื่องต่าง ๆ ของพระองค์ให้ฟังด้วย ซึ่งทำให้บรรยากาศครื้นเครงและสดชื่น เมื่อเรามีปัญหาอะไรกราบทูลถามพระองค์ ก็จะได้รับคำตอบที่ทำให้พวกเราทั้งหมดมีความรู้สึกที่เราได้เฝ้าอยู่ในที่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์จริง ๆ เรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้รับทราบในระหว่างการเขียนพระรูปของพระองค์นี้มีหลายอย่าง ซึ่งข้าพเจ้าจะยังไม่เล่าไว้ในที่นี้ จะขบออกไว้แต่เพียงว่า **เดี๋ยวนี้เรา ๔ คนคือ อาจารย์ลาวัณย์ ดาวราย, อาจารย์สมโภช อุปอินทร์ คุณศรีเพ็ญ จัตูหะศรี, และตัวข้าพเจ้าได้มีศรัทธาร่วมกันอย่างแท้จริง** ในการเขียนพระรูปของพระองค์ และมีความเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าพระรูปที่เขียนออกมาเป็นคือ **พระรูปที่แท้จริงของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของชาติไทย** และพระองค์ก็ได้รับสั่งมาแล้วว่าพระองค์จะตรัสเล่าประวัติของพระองค์ และเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสมัยของพระองค์ ให้ข้าพเจ้าได้บันทึกเอาไว้ ซึ่งผู้อ่านคนใดจะเชื่อหรือไม่ พ่อขุนรามฯ ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่าไม่ต้องคำนึงถึง เพราะความจริงจะต้องเป็นความจริงเสมอ

พระรูปครึ่งพระองค์ที่ท่านเห็นอยู่นี้ พ่อขุนราม ๙ ได้ตรัสว่า เป็นพระรูปที่มาปรากฏให้เห็น **ตอนพระองค์มีพระชนม์อายุ ๓๕ พรรษา** ทั้งนี้เพื่อต้องการที่จะให้เห็นตอนที่พระองค์ทรงมีร่างกายสมบูรณ์อย่างเต็มที **ส่วนพระรูปยี่นั้นเป็นพระอิริยาบถที่พระองค์มักจะทรงกระทำเป็นประจำ ในเวลาเสด็จออกไปพบกับราษฎร** และฉลองพระองค์ที่ทรงสวมใส่อยู่เสมอในเวลาเสด็จไปไหนมาไหน ซึ่งไม่ใช่เป็นพระราชพิธีใหญ่โตแล้วพระองค์ ก็ทรงโปรดแต่งพระองค์ด้วยเครื่องทรงดังที่เห็นอยู่นี้

พระรูปดังที่ท่านได้เห็นอยู่นี้ ท่านนายกฯ ได้นำเสนอในที่ประชุมคณะกรรมการสร้างอนุสาวรีย์พ่อขุนราม ๙ ได้ทราบว่าคณะกรรมการส่วนมากมีความพอใจ อยากจะให้สร้างอนุสาวรีย์ตามพระรูปที่เขียนไว้นี้ แต่ทั้งนี้ไม่ใช่เป็นเพราะเหตุว่า คณะกรรมการส่วนมากมีความเชื่อว่าเป็นพระรูปที่แท้จริงของพ่อขุนรามฯ และท่านนายกก็ไม่ได้บอกในที่ประชุมว่า ใครเป็นผู้เขียน เล่าให้ฟังโดยสังเขปว่า มีผู้ที่เขานั่งสมาธิติดต่อกับพ่อขุนราม ๙

ได้เขียนรูปนี้ออกมา ซึ่งท่านเองก็ไม่ได้ยืนยันว่านี่คือพระรูปที่แท้จริง และไม่ได้ถือว่างานส่วนนี้เป็นทางราชการ เพราะฉะนั้นคณะกรรมการจะรับหรือไม่รับก็ไม่มีปัญหาอะไร และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ไม่ได้แถลงในที่ประชุมของคณะกรรมการให้ทราบรายละเอียดในการเขียนรูปนี้ขึ้นมา และก็ไม่มีหลักฐานอะไรที่จะเป็นข้อยืนยันให้คณะกรรมการเชื่อถือได้ การที่คณะกรรมการส่วนมากมีความพอใจอยากจะให้สร้างตามพระรูปที่เขียนนี้ ก็เพราะภาพที่เขียนนี้เป็นภาพที่สวยงาม เป็นภาพที่ทำให้ผู้ที่เห็นเกิดความรู้สึกประทับใจหลายอย่าง และเมื่อเทียบกับพระรูปที่ทางกรมศิลปากรได้สร้างรูปหุ่นขึ้นไว้แล้ว ซึ่งในเมื่อจะถือว่าต่างฝ่ายต่างก็จินตนาการขึ้นมา รูปนี้ก็มีความสง่างามมากกว่า แต่คณะกรรมการที่มาจากกรมศิลปากรไม่ยอมรับ เพราะทางฝ่ายกรมศิลปากรได้สร้างขึ้นมาแล้ว และทางฝ่ายกรมศิลปฯ ได้อ้างว่าพระรูปที่เขาสร้างขึ้นมานั้นมีหลักฐานทางประวัติศาสตร์และทางโบราณคดี ส่วนทางนี้ดูหลักฐานจะเลือนลอย ฉะนั้น ถ้าคิดจากสามัญสำนึกของคนทั่วไป ความเห็น

ของกรรมศิลปากรก็น่าจะถูก ข้าพเจ้าไม่มีความตั้งใจแต่อย่างใดในการที่ทางกรมศิลปฯไม่ยอมรับ ส่วนท่านนายกฯ ท่านไม่ออกความเห็นว่าจะอย่างไร ท่านเพียงแต่เสนอให้ในที่ประชุมพิจารณาเท่านั้น เมื่อทางฝ่ายเจ้าหน้าที่ผู้จัดสร้าง คือกรมศิลปากรไม่ยอมรับท่านก็ไม่ว่าอะไร

แต่จะอย่างไรก็ตาม ในส่วนของข้าพเจ้านั้น จะพยายามพิสูจน์ให้ประชาชนทั่วไปได้เห็นว่ พระรูปนี้คือ พระรูปที่แท้จริงของพ่อขุนรามฯ ซึ่งข้อพิสูจน์จะมีอยู่อย่างไรข้าพเจ้าจะยังไม่เปิดเผยในเวลา

.....

พระรูปพ่อขุนรามคำแหงมหาราช

.....

พระรูปที่ท่านเห็นอยู่นี้เป็นรูปขาวดำ ส่วนพระรูปที่เขียนไว้นั้นเป็นรูปสีน้ำมันใหญ่เท่าตัวคน ซึ่งเป็นภาพที่สวยงามมาก เพราะได้เขียนออกมาจากภาพที่เห็นในสมมติทุกอย่าง จากพระรูปสีน้ำมันนั้น เราจะได้เห็นสีของเครื่องทองที่แท้จริง และมีส่วนอื่นๆอีก พระรูปนี้กำลังจัดพิมพ์เป็นรูปโปสเตอร์ สีเหมือนกับภาพสีน้ำมัน ถ้าท่านผู้ใดต้องการที่จะได้รูปนี้ไว้มาก ก็ขอได้แจ้งมาให้ทราบ ค่าบำรุงสุดแล้วแต่จะศรัทธา*

*หมายเหตุ :-

ข้อความในหน้านี้ได้เขียนไว้ตั้งแต่ปี ๒๕๑๑ ฉะนั้นตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งถึงเวลาพิมพ์ขึ้นในครั้งนี้ ห่างกัน ถึง ๕ ปี แต่รูปที่พิมพ์ไว้ครั้งนั้นเดี๋ยวนี้อาจยังมีอยู่ และ จำหน่ายรูปละ

.....

ความรู้สึของผู้เขียนภาพ

.....

ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้ฟังคำบอกเล่าจากอาจารย์พรว่าให้ช่วยเขียน **รูปพ่อขุนรามคำแหง ๙** ที่ โดยเขียนจากคำบอกของคุณศรีเพ็ญที่จะเข้าสมาธิไปดู ข้าพเจ้าก็บอกตกลงทันที เพราะรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องแปลกดี ข้าพเจ้าไม่ได้แปลกใจนัก เพราะพอจะมีความรู้เกี่ยวกับ เรื่องนี้บ้างจากการอ่านหนังสือโลกทิพย์ แต่ก็หนักใจว่าจะเขียนได้ยังไงคงจะยุ่ง หรือลำบากมาก เพราะไม่ สามารถจะมองเห็นผู้ที่จะเป็นแบบได้เลย พยายามทำใจไม่ให้คิดอะไร นอกจากจะเขียนตามที่ได้ฟังคำบอกเล่าเท่านั้น คือจะเป็นเพียงมือ คุณศรีเพ็ญเป็นตาให้ พอลงมือเขียนตอนแรกต้องร่างด้วยดินสอก่อน โดยเขียนจากโครงหน้าว่าเป็นรูปแบบไหน แล้วก็ต้องดูกันไปทีละอย่างตั้งแต่ คิ้ว ตา จมูก ปาก เขียนกันจนกระทั่งละเอียดจะกะกว่าจะสำเร็จออกมาแต่ละอย่าง คุณศรีเพ็ญพยายามที่จะเขียนให้ดูเท่าที่จะทำได้ แต่ก็ลำบากเพราะ

คุณศรีเพ็ญไม่ค่อยถนัดในทางเขียนภาพเลย เขียนภาพใบหน้าเสร็จแล้วทั้งแบบทั้งผู้บอกก็ยังไม่บอกที่ตายังไม่เหมือน ตกลงขึ้นรูปใหม่ด้วยสีน้ำมัน พยายามทำที่ตาจนเหมือน ตกเข้าไปตั้ง ๒๐ วัน พอเริ่มเหมือน พวกเราหมายถึงอาจารย์พร คุณศรีเพ็ญ คุณสมโภช และข้าพเจ้าลงความเห็นว่าคุณรูปหล่อมาก ดูจะเกินจากคนธรรมดาไป ท่านยังได้เล่าเรื่องขำๆ ให้ฟัง รู้สึกว่าท่านออกจะใจดีมากและไม่เคยโมโหเลย เราเขียนรูปกันอย่างสนุกไม่ค่อยกลัว รู้สึกว่าท่านก็เหมือนมนุษย์ธรรมดาที่มีความรู้สึกนึกคิดที่สูงส่งและรอบรู้ในแทบทุกทาง

ในระหว่างที่เขียนรูปนี้ข้าพเจ้ายอมรับว่า **ไม่ค่อยเชื่อมั่นกว่าภาพพ่อขุน ฯ ที่เขียนขึ้นนี้จะป็นรูปท่านจริง ๆ** เพราะบางทีก็มีความรู้สึกขัดแย้งว่า คุณศรีเพ็ญอาจจะเห็นจากอุปาทานหรืออะไรสักอย่าง **แต่ในที่สุดก็ยอมรับว่าคงจะเป็นท่านจริง ๆ** เพราะลักษณะการพูดจากภาษาที่ท่านใช้เป็นภาษาของช่าง เรื่องนี้มีใช่เป็นการดูถูกคุณศรีเพ็ญแต่ประการใด คือคุณศรีเพ็ญเป็นเพียงเด็กผู้หญิงเล็ก ๆ คนหนึ่ง ที่ไม่ค่อยมีความรู้ในทาง

ศิลปินเท่าใดนัก แต่คำพูดที่ใช้ออกมาเป็นภาษาของช่างที่ใช้กัน บางทีก็ยังมีการออกความคิดเห็นที่ฟังแล้วฟังมาก ยังมีเรื่องแปลกอีกเรื่องหนึ่ง คือเรื่อง สายสร้อย ข้าพเจ้าให้คุณศรีเพ็ญดูแล้วดูอีกอธิบายจนปากแทบจะฉีกก็ยังไม่มีความจะเขียนได้ ก็เขียนเพียงเค้าโครงไว้ก่อน ยังไม่มีรายละเอียด ตอนกลางคืนของวันนั้นข้าพเจ้าก็ฝันเห็นสายสร้อย ถนัดชัดเจนหมดทุกอย่าง ส่งแสงวูบวาบไปหมด แม้แต่เหรียญที่เป็นตราห้อยอยู่ก็เห็นถนัด ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะเป็นเพราะจิตใจเรานึกถึง จึงทำให้ฝันเห็น รุ่งขึ้นข้าพเจ้าเล่าให้คุณศรีเพ็ญฟัง คุณศรีเพ็ญเข้าสมาธิไปถามท่านๆ บอกว่า พยายามที่จะปรากฏให้เห็นในฝันเพื่อที่จะได้สะดวกในการเขียน แต่ข้าพเจ้าสมาธิยังไม่ถึง แม้แต่เพียงในฝันก็ยังเห็นท่านไม่ได้ จึงเห็นแต่เพียงสายสร้อย แต่จะอย่างไรก็ตาม การที่ข้าพเจ้าได้เห็นสายสร้อย ก็นับว่าทำให้การเขียนรูปครั้งนี้สะดวกขึ้นมาก บัดนี้ข้าพเจ้าก็ทำงานชิ้นนี้สำเร็จไปแล้ว แต่ยังอดแปลกใจอยู่ไม่ได้

ลาวัญญ์ ดาวราย

๒๘ มกราคม ๒๕๑๑

เหตุใดคนส่วนมากจึงไม่ยอมเชื่อ เรื่องโอบปาติกะ ?

.....

*ในอปฺปนณกสูตร ในสัมมาทิฏฐิสูตร และยังมี
สูตรอื่น ๆ อีกมากมายที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า **คน
ที่ไม่เชื่อว่าโอบปาติกะมีเป็นมิจฉาทิฏฐิ** คำว่าเป็น
มิจฉาทิฏฐิในที่นี้หมายความว่า **มีความเห็นผิดหรือ
ความเข้าใจผิด** เพราะความเป็นจริงโอบปาติกะมี
และความเชื่อว่าไม่มี ก็เป็นภัยอย่างมาก เพราะจะทำให้
เกิดความ มีติดบอดต่อเรื่องชีวิตของตัว เหมือนกับคน
ตาบอดที่ไม่ สามารถจะมองเห็นอะไรได้ตามความเป็น
จริง แต่คนส่วนมากไม่ค่อยจะรู้สึกถึงผลร้ายอันนี้ เช่น

**คนที่ไม่ยอมเชื่อว่าโอบปาติกะมี จะไปเกิดใน
สวรรค์ไม่ได้ จะบรรลุมรรคผลนิพพานไม่ได้ แม้ใน
ระหว่างที่ยังเป็นมนุษย์อยู่ ก็จะประสบแต่ความทุกข์**

ในทางจิตใจอยู่เสมอ ยากที่จะเอาชนะความทุกข์ในทางจิตใจได้

วิธีหลบหลีกจากความทุกข์ ซึ่งเราเรียกว่า**เปลี่ยนอารมณ์** คืออารมณ์อันไหนก่อให้เกิดความทุกข์ก็เลียงไปเสีย เพราะถ้ายังเผชิญหน้าอยู่กับเอาชนะความทุกข์ไม่ได้ อันนี้ได้ผลชั่วคราว ตรงกันข้ามกับผู้ที่เข้าใจเรื่องโอบปาทิกะ แม้จะกำลังเผชิญหน้าอยู่กับความทุกข์ เช่น กำลังประสบอยู่กับความยากจน ความเจ็บป่วย ความอยุติธรรม หรือความผิดหวังใด ๆ ก็ตาม แม้ว่าเหตุการณ์ อันนั้นยังแก้ไขไม่ได้ แต่สำหรับผู้ที่เชื่อเรื่องโอบปาทิกะ อย่างถูกต้อง จะสามารถเอาชนะความทุกข์ได้ ซึ่งใคร จะเอาชนะได้มากหรือน้อย ก็ขึ้นอยู่กับเปอร์เซ็นต์ของ ความเข้าใจและความเชื่อถือ ตัวอย่าง เช่น อย่างข้าพเจ้า ก็มีเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความทุกข์อยู่บ่อย ๆ เหมือนกัน แต่ความทุกข์ที่เกิดขึ้นนั้นจะละลายหายสูญไปได้อย่างรวดเร็ว ในเมื่อข้าพเจ้าได้รับคำเตือนสติ หรือได้รับคำ ปลอบโยนจากโอบปาทิกะที่ข้าพเจ้าเคารพบูชา และเท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตดูจากคนอื่นที่มาหาข้าพเจ้า ด้วยปัญหา

ความทุกข์ต่าง ๆ ก็เช่นเดียวกัน สังเกตเห็นได้ชัดว่า คำแนะนำจากเทพเจ้าสามารถทำให้ความทุกข์ของคนเหล่านี้ละลายหายสูญไปได้อย่างรวดเร็ว

และที่ดียิ่งอีกอย่างหนึ่งก็คือ **การที่เรารู้แน่ว่า** โอบปาติกะมีจริง ทำให้เรายึดมั่นอยู่ในกฎของกรรมอย่างลึกซึ้ง และทำให้เกิดการปล่อยวางได้ง่าย ทำให้เรายึดมั่นอยู่ในความดี ประโยชน์ของความเชื่อและความเข้าใจเรื่องโอบปาติกะนั้นมีมากมายเหลือเกิน แต่ปัญหาก็มักจะมีอยู่เสมอว่า คนส่วนมากไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้ เพราะเขามองไม่เห็นเขาพิสูจน์ไม่ได้ แม้จะฟังคำอธิบายแล้วก็ไม่เข้าใจ ความหนักใจของข้าพเจ้าในข้อนี้ ข้าพเจ้าได้นำไปปรึกษากับเทพเจ้าหลายองค์ว่าเหตุไรมนุษย์ส่วนมากจึงไม่ยอมเชื่อ ท่านได้ให้คำตอบมาว่า :-

การที่มนุษย์ส่วนมาก ไม่ยอมเชื่อเรื่องโอบปาติกะก็เพราะใช้เหตุผลตามสามัญสำนึกของตัวเอง ซึ่งเหตุผลที่ว่านี้บางอย่างจะเอาไปใช้กับเรื่องโอบปาติกะไม่ได้ เพราะมันเหมือนกับเราจะเอาเหตุผลของมนุษย์ไปใช้กับสัตว์เดรัจฉานไม่ได้ เราจะเข้าใจเรื่องสัตว์

เดรัจฉานเราก็ต้องพยายามใช้เหตุผลของสัตว์เดรัจฉาน ต้องพยายามอ่านความรู้สึกนึกคิดของสัตว์เดรัจฉาน ตามสันดานของมัน อย่าเอาตัวเองเข้าไปเปรียบเทียบ เพราะ กฎเกณฑ์หลายอย่างไม่เหมือนกันเลย และในทำนองเดียวกัน ก็อย่าเอาเหตุผลของสัตว์เดรัจฉานมาใช้กับมนุษย์ ดังเช่นบางคนชอบพูดว่าสัตว์ทุกประเภท ย่อมมีความต้องการที่จะเป็นอยู่ และพยายามดิ้นรนที่จะรักษาชีวิตของตนเองไว้ทุก ๆ วิธีทาง ซึ่งความต้องการอันนี้ มนุษย์ก็มีเหมือนกัน ฉะนั้นเมื่อมองเห็นว่าสภาพของสัตว์เดรัจฉานโดยทั่วไปมีอยู่ว่า **สัตว์ใหญ่ย่อมกินสัตว์เล็ก** ทุกชีวิตเห็นแก่ตัวทั้งนั้น การสืบพันธุ์ การเอาเปรียบกันเป็นของธรรมดา เพราะฉะนั้นถ้ามนุษย์จะทำอย่างสัตว์ ก็ไม่ใช่เรื่องผิด หรือเป็นเรื่องเสียหายอย่างไร เพราะเป็นเรื่องธรรมดา

คนที่หลงเอาเหตุผลของสัตว์มาใช้กับมนุษย์เช่นนี้ เราจะเห็นได้ชัดว่า เป็นเพราะเขามีพื้นจิตใจต่ำ ระดับจิตใจของเขาไม่สูงไปกว่าสัตว์เดรัจฉานเท่าไรนัก สามีญุสำนึกของเขาเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเขาจึง

ไม่รู้ตัวว่า เหตุผลที่เขาใช้อยู่เป็นเหตุผลที่ไม่ควรจะนำมาใช้กับตัวเอง

ในการทำงานเดียวกัน คนที่มีความเคยชินอย่างมนุษย์มีสามัญสำนึกอย่างมนุษย์ เวลาจะศึกษาเรื่องโอปปาทิกะ ก็มักจะใช้สามัญสำนึกอย่างมนุษย์ ฉะนั้นจึงไม่มีโอกาสที่เข้าใจเรื่องโอปปาทิกะได้ ทั้ง ๆ ที่เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่เข้าใจยาก ถ้าหากจิตของเราอยู่ในระดับสูงพอที่จะเข้าใจ มันเหมือนกับคนที่มินิสัยเห็นแก่ตัว ใช้สามัญสำนึก อย่างสัตว์เดรัจฉาน แน่แน่นอนเหลือเกินว่าจะไม่สามารถเข้าใจเหตุผลของผู้ที่มีนิสัยเสียสละทั้ง ๆ ที่เป็นมนุษย์ด้วยกัน พูดภาษาเดียวกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน ข้าพเจ้าคิดว่า คนที่จะศึกษาเรื่องโอปปาทิกะนั้น ถ้าหากได้สำรวจสามัญสำนึกของตัวเองว่าอยู่ในระดับไหน ถ้ารู้สึกตัวว่าอยู่ในระดับที่ยังไม่อาจจะเข้าใจได้ เราก็จะได้ยอมรับตามความเป็นจริง เหมือนกับเรารู้ตัวว่าเราเป็นคนตาบอด เราก็จะได้ไม่คัดค้านเรื่องที่คนตาดีเขาเห็นเมื่อคนตาดีเขา บอกอะไรเราก็จะได้เชื่อเขา ถึงแม้คนตาดีบางคนอาจจะหลอกเราบ้าง ก็ยังดีกว่าที่เราจะไม่เชื่อเขาเสียเลย

สามัญสำนึกอันหนึ่งที่มีมักจะหลอกให้คนเราหลง
ผิดอยู่เสมอ คือ :-

**สิ่งใดที่ตาเรามองไม่เห็น หูเราไม่ได้ยินแล้ว ไม่
ยอมเชื่อว่าสิ่งนั้นมี**

คนโดยมากไม่ค่อยนึกว่าประสาทสัมผัสของเรา
อยู่ในฐานะมีขอบเขตจำกัดมาก และยังมีความจริงอีก
มากมาย ที่อยู่นอกเหนือประสาทสัมผัส

สามัญสำนึกอันที่สอง ก็คือ :-

**คนเราเมื่อเรียนรู้มาในทางไหน ก็มักจะคิดแต่
ในทางนั้น ส่วนทางอื่น เขาจะไม่ยอมรับ ถ้าหาก
ทางนั้นไม่เป็นไปตามหลักอย่างที่เคยรู้มา**

ทุกคนควรจะรู้ว่า ยังมีความจริงอีกหลายอย่าง
ที่เราไม่รู้เพราะไม่ได้เรียน หรือแม้ความจริงเท่าที่เรารู้
อยู่นั้นมันก็มีขอบเขตจำกัด สิ่งอื่น ๆ ไม่จำเป็นจะต้อง
เป็นไปตามกฎอย่างที่เรารู้เสมอไป

คนที่จะศึกษาเรื่องโอบปาติกะให้เข้าใจ จะต้อง

พยายามสละสามัญสำนึกสองอย่าง ดังที่กล่าวมา มิฉะนั้น จะไม่มีทางเข้าใจเรื่องโอบปาติกะได้เลย เพราะสามัญสำนึกทั้งสองอย่างนั้น จะทำให้เราตาบอด ทำให้เรามืดต่อเหตุผลในเรื่องของโอบปาติกะ เราจะต้องพยายามยกระดับจิตของเราขึ้นไปให้พ้นจากระดับสามัญสำนึกทั้งสองอย่างนั้น ถ้าจิตของเราอยู่ในระดับที่พ้นจากสามัญสำนึกทั้งสองอย่างนั้นได้แล้ว มันก็จะเหมือนกับ เรายืนอยู่ในที่สูงย่อมจะมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ข้างล่างได้ชัด แต่ถ้าเรายืนอยู่ที่พื้นข้างล่างนั้น เราก็ไม่อาจสามารถจะมองเห็นสิ่งที่อยู่เหนือศีรษะเราขึ้นไป หรือถ้าหากจะเห็นก็ไม่ชัด คนที่ชอบพูดว่า เรื่องโอบปาติกะไม่มีเหตุผลนั้น ส่วนมากเป็นเพราะคนเหล่านั้นยังหลงใช้สามัญสำนึก ที่อยู่ในระดับที่ไม่อาจจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้

ภาษาที่ใช้ติดต่อกับโอปปาติกะ

.....

*การติดต่อกับโอปปาติกะที่ได้ทำกันอยู่เสมอเป็นประจำนี้ โดยปกติได้ติดต่อกับโอปปาติกะที่มาจากชาติต่าง ๆ ซึ่งเมื่อก่อนท่านจะเคยพูดภาษาอะไรก็ตาม เมื่อเข้าสมาธิไปสนทนากับท่านแล้วจะพูดกันรู้เรื่องทุกอย่างโดยไม่ต้องไปหัดเรียนภาษาอันใหม่ เหมือนกับในโลกมนุษย์ และที่แปลกยิ่งกว่านี้ ก็คือแม้แต่กับโอปปาติกะที่เป็นสัตว์เดรัจฉานก็พูดกันรู้เรื่อง นับว่าเป็นเรื่องที่น่าสงสัยและไม่น่าเชื่อสำหรับคนที่ไม่รู้ความจริง ผู้ที่ใกล้ชิดกับข้าพเจ้าคนหนึ่งคือ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ก็อดที่จะสงสัยไม่ได้เหมือนกันว่า ทำไมจึงพูดกันรู้เรื่อง ทั้ง ๆ ที่โอปปาติกะที่เข้าไปติดต่อนั้นไม่ว่าแต่เดิมจะเป็นชาติไหน พูดภาษาอะไร ก็พูดกันรู้เรื่องได้ทันที ข้อที่ อาจารย์ศิริ สงสัยมากก็คือ :-

*วิญญาน ฉบับที่ ๓-๔ มีนาคม-เมษายน ๒๕๑๙

ในระหว่างที่เข้าสมาธิไปติดต่อนั้น ต่างฝ่ายก็ได้พูดออกมาด้วยภาษาที่ตัวเองเคยชิน เช่น คุณศรีเพ็ญพูดภาษาไทย ถ้าโอบปาติกะเป็นคนอังกฤษหรืออเมริกัน ก็พูดออกมาเป็นภาษาอังกฤษ ถ้าเป็นคนอินเดียก็พูดภาษาอินเดีย และคุณศรีเพ็ญก็ได้ยินเป็นภาษานั้น ๆ แต่ก็แปลความหมายถูกเหมือนกับคนในโลกมนุษย์พูดกันคนละภาษา แต่เพราะเหตุที่ทั้งสองฝ่ายรู้ทั้งสองภาษาจึงฟังกัน รู้เรื่องอย่างนี้หรือ ?

หรือว่าในขณะที่โอบปาติกะพูดออกมานั้น เมื่อคนที่เข้าไปติดต่อพูดเป็นภาษาไทย ท่านก็พูดภาษาไทย ?

หรือทั้งสองฝ่ายต่างก็ไม่ได้พูดเลย แต่แปลความหมายจากในใจออกมาเลยทีเดียว อย่างนี้ใช่หรือไม่ ?

นี่เป็นปัญหาที่อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ถามขึ้น ข้าพเจ้าคิดว่า คงจะมีคนอีกเป็นจำนวนมากที่สงสัยกัน อย่างนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ให้คุณศรีเพ็ญเข้าสมาธิไปเรียนถามโอบปาติกะท่านหนึ่ง แล้วก็ท่านก็ได้กรุณาให้คำอธิบาย ดังต่อไปนี้ :-

การติดต่อกับโอปปาทิกะโดยวิธีทางสมาธินั้น ภาษาที่ใช้มีภาษาเดียว คือภาษาของใจ ภาษาของใจเป็นภาษาสากล ซึ่งจะสังเกตได้ว่า คนเราไม่ว่าจะพูดออกมาด้วยภาษาอะไรก็ตาม แต่ความหมายในใจย่อมเหมือนกันทั้งสิ้น คำพูดหรือสำนวนที่แตกต่างกันตามความเคยชินของแต่ละชาตินั้น มิได้ทำให้ความหมายในใจแตกต่างกันออกไป เช่น จะพูดในความหมายว่า ไปไหนมา คนแต่ละชาติจะพูดออกมาไม่เหมือนกัน แต่ในเมื่อทุกชาตินั้นต้องการพูดในความหมายอันนี้ เราก็สามารถที่จะแปลความหมายออกมาเหมือนกันหมด นี้คือหลักสำคัญที่จะต้องจำไว้ก่อน

อีกประการหนึ่ง ในเวลาที่เข้าสมาธิไปติดต่อกับโอปปาทิกะนั้น ก็คล้ายๆกับอยู่ในความฝัน ถ้าหากเราฝันว่าได้พูดอะไรกับใคร หรือได้ยินใครพูดอะไรกับเรา เราก็รู้สึกจริงๆว่าเราได้พูด และได้ยินคำพูดของอีกฝ่ายหนึ่งจริงๆ และโดยเฉพาะจะไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกตัวว่า ขณะนี้เรากำลังฝันไป ตรงกันข้าม เรากลับจะรู้สึกในชีวิตที่กำลังฝันนั้นเป็นความจริงทุกอย่าง ในขณะที่นั้นเราลืม

นึกถึงโลกภายนอกทั้งสิ้น ในเวลาเข้าสมาธิไปติดต่อกับ โอบปาทิกะก็จะอยู่ในสภาวะคล้าย ๆ กันนี้ กล่าวคือ ตาม ความรู้สึกในขณะนั้นจะเห็นว่าตัวเองพูด และอีกฝ่าย หนึ่งก็พูด และตัวเองจะรู้สึกว่าได้พูดตาม ความเคยชิน เมื่อตัวเองเคยพูดภาษาไทยก็จะพูด ภาษาไทยออกไป และฝ่ายหนึ่งจะพูดภาษาอะไร ออกมาก็ตาม แต่สำหรับ คุณศรีเพ็ญนั้นจะได้ยินเป็น ภาษาไทยเสมอ ซึ่งอันนี้ เป็นเรื่องแปลก แต่ความ แปลกอันนี้อธิบายได้ไม่ยาก ถ้า หากเราเข้าใจหลักอันหนึ่ง ว่า ในขณะที่อยู่ในสภาวะของ สมาธิเช่นนั้น ประสาททุกอย่างจะอยู่ในอำนาจของ จิตใจโดยสมบูรณ์ เปลี่ยนแปลงไปตามความรู้สึกใน ขณะนั้น เพราะสภาพของร่างกายและประสาทของพวกเขา โอบปาทิกะก็ดี ของผู้ที่อยู่ในสมาธิขั้นนั้นก็ดี เป็นสภาพที่ เกิดจากใจโดยตรง เพราะฉะนั้นจึงได้ยินออกมาในภาษาที่ ตัวเองเคยชิน

แต่อย่างไรก็ดี ถ้าหากในขณะที่กำลังอยู่ในสมาธิ เช่น นั้น ถ้าเกิดสงสัยขึ้นมาว่า ท่านเป็นฝรั่ง เราเป็นคนไทย เรา ไม่รู้ภาษาฝรั่ง แล้วจะพูดกันรู้เรื่องหรือ ? สมมติ

ว่าผู้ที่เข้าสมาธิไปติดต่อ เกิดสงสัยขึ้นมาอย่างนี้ก็จะฟังอีกฝ่ายหนึ่งพูดไม่รู้เรื่องเลย เพราะความเคยชินจากความ เป็นมนุษย์ในลักษณะนี้จะเข้ามาขวางทำให้เข้าไม่ถึงภาษา จิตใจ แต่สำหรับคุณศรีเพ็ญนั้นเท่าที่ข้าพเจ้าได้สอบถามดู แล้วปรากฏว่า ความสงสัยอย่างนี้ไม่เคยเกิด เพราะทุกครั้ง เมื่อเข้าสมาธิไปแล้ว ก็จะเหมือนกับนอนหลับสนิทแล้วฝัน ซึ่งในขณะที่ฝันนั้นจะ 모르ตัวว่าฝัน ลืมความเคยชิน มีแต่ ความรู้สึกอยู่อย่างเดียวว่า ต้องการจะพูดกับท่านในเรื่อง อะไรก็จะพูดแต่เฉพาะเรื่องนั้น เมื่อเสร็จธุระแล้วก็จะรู้สึก ตื่นออกมาทันทีโดยอัตโนมัติ และเพราะเหตุที่ตั้งแต่ครั้ง แรกมาแล้วที่ติดต่อกับพ่อฤๅษี ซึ่งท่านเป็นคนอินเดียนก็พูด กับท่านรู้เรื่องทันที เพราะฉะนั้น จึงมีความแน่ใจอยู่เสมอว่า เมื่อเข้าสมาธิไปแล้วจะพูดกับใครก็ได้รู้เรื่องทั้งนั้น ขอ ได้โปรดจำหลักไว้อย่างหนึ่งว่า ผู้ที่เข้าสมาธิไปติดต่อโดยวิธี นี้ในขณะที่กำลังอยู่ในสมาธิขั้นนี้ เป็นขณะที่อยู่ในโลกของ วิญญาณ เพราะฉะนั้นจึงสามารถเข้าถึงภาษาของจิตใจ และใช้ภาษาจิตใจได้

แต่ท่านได้แนะนำมาอีกว่า **สำหรับพวกที่อยู่ใน**

โลกของโอบปาติกะด้วยกัน และเป็นผู้ที่เข้าใจกฎเกณฑ์ของโลกโอบปาติกะดี เวลาพบปะสนทนากัน จะไม่พูดกันเลย เพียงแต่มองดูหน้ากันเฉย ๆ ก็สามารถที่จะเข้าใจความหมายในใจของกันและกัน หรือจะพูดออกมาในภาษาที่ตัวเองเคยชินก็ทำได้ ทั้งสองอย่าง แต่ก็ขอได้เข้าใจว่า ผู้ที่อยู่ในโลกของโอบปาติกะนั้นไม่ใช่ว่าจะทำได้แบบนี้ทุกคน

ข้าพเจ้าใคร่ที่จะให้ข้อสังเกตไว้อีกอย่างหนึ่งว่า คนที่นอนหลับแล้วฝัน กับคนที่เข้าสมาธิไปติดต่อกันโดยวิธีนี้ ถึงแม้จะมีอะไรหลายอย่างคล้ายคลึงกันก็จริง แต่ก็มีข้อ ที่แตกต่างกันอย่างมากอยู่อย่างหนึ่ง คือ คนนอนหลับ แล้วฝันนั้น ส่วนมากไม่มีสติอยู่กับตัว ส่วนผู้ที่เข้าสมาธิไปติดต่อกัน มีสติอยู่กับตัวทุกขณะเหมือนกับใน เวลาตื่น เพราะฉะนั้น เรื่องราวที่พบเห็นหรือที่ได้ยินได้ ฟังมา จึงมีระเบียบเป็นเรื่องเป็นราวติดต่อกัน ไม่ปะปะเหมือนในความฝันและสิ่งที่ได้เห็นหรือได้ยินมา ไม่ใช่เกิดจากจินตนาการเหมือนในความฝัน เพราะผู้ที่เข้าสมาธิถึงขั้นนี้ได้ จะต้องมีสติดีมากในเวลาเข้าสมาธิ สติจะต้อง

อยู่กับตัวทุกขณะจิต จนกระทั่งหลับไป และไปโผล่ขึ้น
อีกโลกหนึ่ง ข้อแตกต่างอันนี้จะต้องจำไว้ให้แม่นยำ ไม่เช่นนั้น
นั้นประเดี๋ยวจะเข้าใจผิดคิดว่า เรื่องราวที่ได้มาจากการ
ติดต่อกับโอปปาติกะโดยวิธีของสมาธินั้น ก็เหมือนกับ
เรื่องราวในความฝัน

.....

**เวลาโอปปาติกะ จุตีหรือตายจากกัน
ผู้ที่อยู่ด้วยจะมีความเศร้าโศกหรือไม่ ?
และ จะรู้ตัวหรือเปล่านั้นจะจุตีเมื่อใด ?
จะไปเกิดที่ไหน ?**

.....

ปัญหาข้อนี้ **คุณสังวาลย์ ติณสุลานนท์** ซึ่งเป็น คน
ที่คุ้นเคยกับข้าพเจ้าคนหนึ่งเป็นผู้ถามขึ้น และข้าพเจ้า ก็
ได้นำปัญหาข้อนี้ไปกราบเรียนถามโอปปาติกะท่านหนึ่ง
และท่านได้กรุณาให้คำตอบดังต่อไปนี้ :

ในโลกของโอบปาติกะมีกฎที่ควรจำไว้อย่างหนึ่ง ว่า ผู้ใดในเมื่อได้ฉาน ตายไปแล้วย่อมไปเกิดเป็น พรหมอยู่ในพรหมโลก ซึ่งเป็นโลกของโอบปาติกะ ผู้ที่เป็นพรหมอยู่ในพรหมโลกนั้น โดยธรรมดาจะต้องมีความรู้สึกนึกคิดเหมือนกับอยู่ในฉานเสมอ โดยเฉพาะก็คือ นิวรณ์ทั้ง ๕ ไม่กำเริบ เช่นตลอดเวลาที่ เป็นพรหมอยู่ กามราคะและปฏิฆะไม่เกิดจิตจะประกอบไปด้วย เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขาอยู่เสมอ แต่ถ้าหากเมื่อใดกิเลสกำเริบขึ้นมา พรหมผู้นั้นก็จะจตุตถันที ซึ่งในเมื่อเปรียบเทียบกับ “ชีวิตในโลกมนุษย์ จะเห็นว่าแตกต่างกันมาก เพราะมนุษย์ทั่วไปแม้จะเกิดราคะ โทสะอย่างไร ก็ไม่ถึงตาย ถ้าหากไม่มีโรคทางกายร้ายแรงเป็นประจำอยู่ เช่นเป็นโรคความดันโลหิตสูง โรคหัวใจอ่อนอย่างนี้เป็นต้น ร่างกายมนุษย์มีความทนทานต่ออำนาจของกิเลส แต่โอบปาติกะที่เป็นพรหมไม่เป็นเช่นนั้น เพียงแต่กิเลสกำเริบก็ถึงตาย ทั้งนี้ก็เพราะท่านไปเกิดเป็นพรหมได้ก็ด้วยอำนาจของฉาน โดยธรรมดาผู้ที่อยู่ใน

ฉาน ถ้ากิเลสเกิดเมื่อไร จิตก็จะถอยออกจากฉานทันที

ร่างกายของโอบปาติกะเป็นสิ่งที่เกิดจากวิบากของกรรมล้วนๆ เกิดด้วยอำนาจของจิตอย่างเดียวและเปลี่ยนแปลงไปตามอำนาจของจิตได้ง่าย เพราะสภาพร่างกาย ของโอบปาติกะขึ้นอยู่กับอำนาจจิตทุกอย่าง เพราะฉะนั้น ผู้ที่เป็นพรหมนั้น จะว่ามีอายุยืน ตายยากก็ได้ จะว่าตายง่ายก็ได้ ส่วนร่างกายของมนุษย์เกิดขึ้นมาด้วยอำนาจของตัณหาราคะ ด้วยอำนาจของกิเลสหลายอย่าง เพราะฉะนั้นการที่กิเลสเกิดจึงไม่ทำให้ตาย และสภาพร่างกายของมนุษย์ประกอบขึ้นมาจากวัตถุ ฉะนั้นจึงเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของวัตถุ แต่ก็ขึ้นอยู่กับอำนาจของจิตใจด้วย เพราะร่างกายก็เป็นผลมาจากวิบากของกรรมเหมือนกัน ความตายของร่างกายมนุษย์จึงมีสาเหตุมาได้ทั้งสองทาง คือจากอำนาจของจิตใจและจากอำนาจของวัตถุ ส่วนพวกโอบปาติกะขึ้นอยู่กับอำนาจของจิตใจอย่างเดียว

โดยหลักอย่างเดียวกัน ผู้ที่ไปเกิดเป็นโอบปาติกะ

นั้น เมื่อตนไปเกิดอยู่ในภพไหน หรือภูมิไหน ด้วย
 วิชาอะไร ถ้าวิชาอันนั้นเปลี่ยนแปลง ไม่คงอยู่ใน
 สภาพเดิมก็จะจุติจากภูมินั้นทันทีแม้ผู้ที่ไปเกิดในนรก
 ก็เหมือนกัน เมื่อวิชากรรมชั่วเปลี่ยนแปลง เพราะจิต
 เกิดเป็นกุศลขึ้น เขาก็จะพ้นจากนรกในภูมิ นั้นทันที
 แต่ก็ควรจะสังเกตไว้อย่างหนึ่งว่า คนที่ทำความดีหรือ
 ความช้วนาน ๆ นั้น สันดานเปลี่ยนยาก เพราะฉะนั้นการ
 ที่คนบางคนซึ่งอยู่ในนรกนานหรืออยู่ในสวรรค์นาน แต่
 บางคนก็อยู่ไม่นานนั้น ก็เนื่องด้วยเหตุผลดังที่ กล่าวมานี้
 สำหรับโอบปาติกะที่อยู่ในภูมิดำ ซึ่งโดยปกติพวก
 นี้ก็มีความเศร้าโศก หรือความไม่สบายใจเป็นพื้นอยู่
 แล้ว ฉะนั้นถ้าจะมีใครซึ่งอยู่ด้วยตายจากหรือหายไปก็
 ย่อมจะเกิดความเศร้าโศกเป็นธรรมดา และตัวเองแม้จะ
 เกิดความเศร้าโศกก็จะไม่จุติตามไปด้วย แต่สำหรับโอบ
 ปาติกะชั้นสูงซึ่งมีความสุขอยู่เสมอ พวกนี้ถ้าหากจะ
 มีใครซึ่งอยู่ด้วย ตายจากไปโดยธรรมดาจะไม่เกิด
 ความเศร้าโศก เพราะพวกนี้มักจะรู้ว่าผู้ที่จุติจากไปนั้น

ไปอยู่ที่ไหน เขาสามารถที่จะติดตามไปดูแล ไปเยี่ยมเยียนได้ และตามความรู้สึกของเขา เขาไม่ได้รู้สึกว่าเป็นความสูญเสีย ซึ่งผิดกับมนุษย์ถ้ามีใครซึ่งอยู่ด้วยตายจากไป เขาจะรู้สึกว่าเป็นความสูญเสียอย่างร้ายแรง เพราะเขามองไม่เห็นว่าคุณที่ตายจากไปนั้น เดียวนี้ไปอยู่ที่ไหน ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า ถึงแม้บางคนจะเชื่อว่าคนเราตายแล้วไม่สูญ แต่ก็ไม่เชื่อสนิท เพราะตัวเองมองไม่เห็น ส่วนโอบปาติกะในภุมิสุง เขามองเห็น ไปเยี่ยมเยียนได้ ไปคอยให้ความช่วยเหลือได้ ถึงแม้จะพูดกันไม่ได้โดยตรง เห็นเขาฝ่ายเดียว พวกโอบปาติกะที่อยู่ในระดับนี้ก็จะไม่เสียใจ เพราะเห็นเป็นเรื่องธรรมดาที่สภาพของมนุษย์ จะต้องเป็นอย่างนั้น ถ้าผู้ที่จากไปไปดีเขาก็พลอยมีความสุขด้วย แต่ถ้าไปไม่ดี ก็จะมีคำสั่งเวช ซึ่งจะเป็นเหตุให้จิตใจของตัวเองสูงขึ้นไปอีก แต่ถ้าโอบปาติกะคนไหนในภุมินี้ เกิดความเสียใจ เขาก็จะจู้จี้ทันที ซึ่งแสดงให้เห็นว่า บุญของเขาที่จะอยู่ในสวรรค์ชั้นนั้นหมดแล้ว คำว่า **บุญหมด** ในที่นี้หมายความว่า ภุมิปัญญาที่จะเข้าใจความจริงของชีวิต ซึ่งเมื่อก่อนเคยมีนั้น เดียวนี้

เกิดมีดมัวลง ความเปลี่ยววาง ความอดทน และ คุณธรรม
อื่น ๆ อีกหลายอย่าง ที่เป็นเหตุให้ตนเองมาเกิดในภุมิ
นี้ และที่เป็นเหตุให้ตัวเองมีความสุขอยู่เสมอในภุมินี้ นั้น
เดี๋ยวนี้ได้หมดกำลังลงเสียแล้ว ความเสียใจ ซึ่งเมื่อก่อน
ไม่เคยมี เพราะบุญเหล่านั้นยังอุปถัมภ์อยู่ ในเมื่อเกิดขึ้น
จึงแสดงว่าบุญหมด ครั้นแล้วจึงต้องจุติ

โอปปาติกะที่รู้ตัวก่อนล่วงหน้าว่าจะจุติก็มี ที่ไม่รู้
ตัวก็มี คือถ้าเป็นโอปปาติกะชั้นสูง ซึ่งหมายถึงผู้ที่ได้ฌาน
เป็นโอปปาติกะชั้นพรหมหรือชั้นเทพเจ้า โอปปาติกะชั้น
นี้รู้ตัวล่วงหน้าว่าจะจุติเมื่อไร และจะไปเกิดที่ไหน แต่รู้
รายละเอียดไม่เหมือนกันเช่นโอปปาติกะชั้นสูงจริง ๆ
จะสามารถกำหนดได้ว่าจะจุติในเวลาไหน ซึ่งถ้าจะ
พูดในสำนวนของมนุษย์ก็แปลว่า รู้ว่าจะตายวันที่เท่าไร
เดือนอะไร เวลาเท่าไร คือในชั่วโมงไหน ในวินาทีไหน
และไปเกิดกับพ่อแม่คนไหนรู้ละเอียดถี่ถ้วน แต่ถ้าเป็น
พรหมชั้นรองลงมา ก็ารู้แต่เพียงคร่าว ๆ ว่า อาจจะเป็น
วันนั้น เดือนนั้น หรือปีนั้น ซึ่งก็ไม่ทราบว่าเป็นวันไหนแน่

เวลาไหนแน่ และจะรู้แต่เพียงว่าอาจจะไปเกิดอยู่กับคน
กลุ่มนั้นในถิ่นนั้น แต่ก็ไม่รู้ว่ากับพ่อแม่คนไหน

ส่วนโอบปาติกะที่อยู่ในชั้นกามาพจรจะไม่รู้ตัว
ล่วงหน้าว่าตัวเองจะจุติเมื่อไร แต่เพื่อนที่อยู่ด้วยใน
ภุมิเดียวกันจะสังเกตเห็นได้ เช่นเขาจะเห็นว่าวิมาน ที่
อยู่สวนดอกไม้ เศร้าหมองลง รัศมีของโอบปาติกะคน
นั้นก็น้อยลง จิตใจก็เศร้าหมองไม่ร่าเริงเหมือนเมื่อก่อน
เพื่อนที่รู้จะพยายามแนะนำชักชวนให้ทำใจให้ร่าเริง ให้
เบิกบานเหมือนเมื่อก่อน แต่ในเมื่อคนนั้นจะหมดบุญ
จริงๆแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะทำให้ร่าเริงขึ้นมาได้ และความ
คิดก็เริ่มวิปริตไปจากเมื่อก่อน อะไรที่เคยพูดกันรู้เรื่อง
เข้าใจดี ก็เริ่มจะไม่เข้าใจ แม้กระทั่งเรื่องของตัวเองเคย
เข้าใจมาอย่างดีเมื่อก่อนก็กลับจะไม่เข้าใจ ในเมื่อภาวะ
ของจิตใจเปลี่ยนแปลงไป ประสาทก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป
ตามภาวะของจิตใจ และที่ร้ายที่สุดก็คือ เบื่อคำแนะนำ
ของเพื่อน มักจะนึกรออยู่เสมอว่า มันจะเป็นอย่างไรก็เรื่องของ
ฉัน คล้าย ๆ กับคนในโลกนี้บางคนที่เดินทางผิด ทั้ง
ที่ก็รู้อยู่ว่ามันผิด แต่ก็อยากจะทำ ซึ่งเมื่อก่อนไม่เคยมี

ความคิดแบบนั้น พวกเขาอุปปาติกะประเภทนี้เมื่อจุดแล้วก็จะไม่รู้ว่าตัวเองจะไปเกิดที่ไหน ? ไปเกิดเป็นอะไร ?

ข้อความที่เขียนมานี้ สำหรับคนที่เคยอ่านเรื่องในคัมภีร์ที่กล่าวถึงว่า เทวดาจะจุด จะต้องมีนิมิต ๕ อย่าง มาปรากฏให้เห็นก่อนนั้น ก็อาจจะเข้าใจว่า เรื่องแหว่เสียงสุวรรณคตอนนี้ ข้าพเจ้าได้ลอกแบบมาจากข้อความในคัมภีร์นั่นเอง เพราะมีอะไรคล้ายกันมาก แต่ความเป็นจริงแล้ว ข้าพเจ้าได้เขียนตามคำบอกเล่าของอุปปาติกะองค์ที่เคยตอบปัญหาต่าง ๆ มาแล้ว และเมื่อท่านเล่ามาแล้ว ข้าพเจ้าจึงรู้สึกทีหลังว่าคล้ายกับข้อความในคัมภีร์ ฉะนั้น เพื่อที่จะให้ท่านผู้อ่านได้เปรียบเทียบกันดูว่า ข้อความที่กล่าวไว้ในคัมภีร์กับที่ท่านบอกมานั้น มีอะไรแตกต่างกันบ้าง ข้าพเจ้าจะได้คัดเอาข้อความที่กล่าวถึงเรื่องนิมิต ๕ มาให้ท่านได้เห็นดังต่อไปนี้ :-

.....

บุพพนิมิต ๕

.....

ในคัมภีร์ ปปัญจสูทนี ภาค ๓ หน้า ๕๗๗ ได้กล่าวไว้ว่า ภายใน ๗ วัน เทวดาก่อนที่จะจุติมา เกิดเป็นมนุษย์ จะต้องมีบุพพนิมิต ๕ อย่างมาปรากฏ กล่าวคือ :-

๑. ดอกไม้ที่ประดับอยู่ที่กายเหี่ยว
๒. เครื่องนุ่งห่มเศร้าหมอง
๓. เหงื่อไหลจากรักแร้
๔. ผิวพรรณไม่พองใส คือความชราปรากฏ
๕. เปื่อหน่ายที่อยู่

ข้อความที่กล่าวมานี้ เป็นอรรถกถาตอนที่อธิบายถึงข้อความตอนที่พระพุทธเจ้า ได้ทรงเล่าให้พระอานนท์ทราบ ว่า โดยธรรมดาพระโพธิสัตว์ทุกองค์ เมื่อจะจุติจากสวรรค์มาเกิดในโลกมนุษย์ จะสามารถรู้ล่วงหน้าว่า จะ

จุดเมื่อไรจะไปปฏิสนธิที่ไหน และได้เล่าถึงความมหัศจรรย์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการปฏิสนธิของพระโพธิสัตว์ให้พระอานนท์ฟังอีกหลายอย่าง ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจข้อความในพระสูตรตอนนี้มาก จึงได้ให้คุณศรีเพ็ญเข้าสมาธิไปกราบเรียนถามท่าน เพื่อต้องการรู้รายละเอียดและเพื่อต้องการยืนยันว่า เรื่องที่กล่าวไว้ในคัมภีร์นั้นเป็นความจริงแค่ไหน ซึ่งท่านก็ได้กรุณาอธิบายให้ฟังดังต่อไปนี้

ในเรื่องบุพพนิมิต ๕ อย่าง เฉพาะข้อที่ ๓ ท่าน บอกว่าอันนี้ไม่เคยทราบมาก่อน ส่วนข้อที่ ๑ ท่านได้บอกว่า เทวดาไม่ว่าจะประดับดอกไม้ทุกองค์ โดยเฉพาะพวกเทพบุตร แต่ถึงแม้ดอกไม้ที่ประดับอยู่ที่กาย จะไม่มีแต่ดอกไม้ในสวนหรือดอกไม้ที่อยู่ในสถานที่ ๆ เทวดาองค์นั้นอยู่ก็จะเหี่ยว และยิ่งกว่านั้น เทวดาที่จะจุดนี้ ถ้าหากไปหาเทวดาองค์ไหนในระหว่างนั้น ก็จะทำให้ดอกไม้ในสวนของเทวดาองค์นั้นเหี่ยวไปด้วย แต่ก็จะเป็นอยู่ชั่วคราว พอเทวดาองค์นั้นไปแล้ว ดอกไม้ก็จะกลับสดชื่นอย่างเดิมนิมิตข้อที่ ๒, ๔ และ ๕ อันนี้ท่านไม่ได้อธิบาย

แต่ท่านก็ได้กล่าวว่า เทวดาองค์อื่น ๆ เมื่อได้เห็นนิมิตเหล่านี้ปรากฏแก่เทวดาองค์ไหน ก็จะช่วยกันเตือนสติเทวดาองค์นั้นให้รู้ว่า เวลาที่ท่านจะจุติกำลังจะมาถึงแล้ว และท่านบอกว่า **นิมิตเหล่านี้ จะปรากฏก็เฉพาะแต่เทวดาที่จะมาเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้น** ซึ่งถ้าจะไปเกิดในอบายภูมิ นิมิตเหล่านี้จะไม่มี แต่จะวิบหายไปที่ไหนที่ไม่ทันรู้ตัว และถ้าหากจะจุติไปปฏิสนธิในภูมิที่สูงกว่า นิมิตเหล่านี้ก็ไม่มี ตรงกันข้ามแสงสว่างของเทวดาองค์นั้นจะมากขึ้น มีอะไรหลายอย่างเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

อนึ่ง ท่านได้อธิบายอีกว่า **เรื่องนิมิตที่กล่าวมานี้ เป็นเรื่องเฉพาะของเทวดาที่อยู่ในโลกสวรรค์เท่านั้น** ไม่ใช่เป็นเรื่องของผู้ที่อยู่ในพรหมโลก และไม่ใช่เรื่องของผู้ที่มาคลุกคลีอยู่ในโลกมนุษย์ เพราะผู้ที่เป็นพรหมนั้น เมื่อจะจุติก็จะหยั่งรู้ได้ด้วยญาณของตนเอง ส่วนพวกเทวดาชั้นต่ำอย่างที่ท่านพระพุทธานุศาสน์เรียกว่า **ภุมมเทวดา** ซึ่งเทวดาพวกนี้จะไม่เคยเห็นโลกสวรรค์จริง ๆ เลย พวกเทวดาเหล่านี้มีสภาพความเป็นไปคล้ายกับ

มนุษย์มาก เช่นที่เป็นเด็กก็มี เป็นผู้ใหญ่ก็มี เป็นคนแก่ก็มี เป็นคนพิการก็มี เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆ ก็มี เพราะพวกนี้ไม่เข้าใจเรื่องชีวิตของตัวเอง มีอุปาทานในความเป็นมนุษย์เหนียวแน่น มีความรู้สึกนึกคิดเหมือนอย่างเมื่อเป็นมนุษย์ทุกอย่าง และพินิจจิตใจต่ำ ส่วนในสวรรค์คนแก่ไม่มี ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็จะแลดูเป็นหนุ่ม และเป็นสาวอยู่เสมอ คนพิการหรือคนเจ็บป่วยก็ไม่มี เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าร่างกายของผู้ใดเริ่มเหี่ยวแห้ง หรือเริ่มไม่สบายขึ้นมา ก็หมายความว่าถึงเวลาที่จะต้องจุติแล้ว

อนึ่ง สำหรับพวกเทวดาชั้นสูง ที่มาจากสวรรค์หรือ มาจากพรหมโลก ที่มาคอยดูแลให้ความช่วยเหลือแก่มนุษย์ เทวดาเหล่านี้ก็ไม่มีนิमित ๕ อย่างนี้ปรากฏในระหว่างที่อยู่ในโลกมนุษย์ รายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ยังมีอีกมาก แต่หน้ากระดาษของเราจำกัด จึงขอยุติไว้เพียงเท่านี้ก่อน

.....

โอบปาติกะประเภทกายหยาบ

.....

*โดยปกติ คนที่มีความเชื่อว่าโอบปาติกะมีจริง หรือบางคนที่เคยเห็นโอบปาติกะจริง ๆ โดยบังเอิญนั้นก็ มักจะมีความเชื่อกันอยู่ว่า เราเพียงแต่เห็นหรือได้ยินเสียง หรือบางครั้งก็อาจรู้สึกได้กลิ่นเท่านั้น ส่วนการที่จะจับต้องถูกตัวกันได้นั้น รู้สึกว่าไม่ค่อยจะปรากฏ การสัมผัสถูกต้องถ้าหากจะมี ก็เฉพาะในเวลาที่เรานอนหลับแล้วฝันเท่านั้น เพราะโดยธรรมดาในความฝันนั้น เราจะพบว่า มีสัมผัสครบทั้ง ๕ คือ เห็น ได้ยิน รู้สึกกลิ่น รู้สึกรส และสัมผัสทางกายได้ ผู้ที่เข้าสมาธิไปติดต่อกับโอบปาติกะก็จะมีสัมผัสทั้ง ๕ เหมือนกัน แต่เมื่อไม่นานมานี้ ข้าพเจ้าได้พบเอกสารซึ่งเป็นบันทึกของ ดร. ไพรส์ ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ และมีความสนใจค้นคว้าในเรื่องวิญญาณได้บันทึกไว้ว่า เขาได้สัมผัสถูกต้องกับเด็กหญิงผู้

* วิญญาณ ฉบับที่ ๕-๖ พฤษภาคม-มิถุนายน ๒๕๑๑

หนึ่งซึ่งได้ตายไปแล้ว มาปรากฏในห้องทรงวิญญาณ ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นเรื่องที่แปลกจากที่เคยเข้าใจมาแต่ก่อน เพราะแต่เดิมทีเดียวนั้นข้าพเจ้าไม่เชื่อว่า มนุษย์เราจะสามารถสัมผัสกับโอปปาติกะได้ในเวลาตื่น ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องนี้มีหลักฐานพอที่จะเชื่อถือได้ จึงได้ขอร้องให้อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ แปลมาแล้วผู้กันฟังดังต่อไปนี้ :

.....

คดีเด็กหญิง “โรซาลี”

.....

การค้นคว้าทางวิญญาณที่มีชื่อเสียงที่สุดในระยะ ๒-๓ ปี ที่ผ่านมาแล้ว คือการค้นคว้าของ ดร. แฮรี ไพร์ส (Dr. Harry Price) แห่งมหาวิทยาลัยลอนดอน ผู้ล่วงลับไปแล้ว ดร. ไพร์ส ผู้นี้ได้เปิดโปงกลไกของพวกนักเชียววิญญาณจอมปลอมมาแล้ว มากกว่าผู้อื่นใดทั้งหมด ท่านผู้นี้มีห้องทดลองวิทยาศาสตร์อยู่ที่กรุงลอนดอน ภายในห้องมีเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์สำหรับจับโกหก

มากมายหลายอย่าง เช่นเครื่องแสงอินฟราเรด เป็นต้น นอกจากนั้น ดร.ไพร์สผู้นี้ยังเป็นผู้เชี่ยวชาญของสถานีวิทยุ บี.บี.ซี. ในเรื่องการค้นคว้าทางวิญญาณอีกด้วย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าบุคคลผู้นี้จะไม่ถูกนักทรงเจ้าเข้าผีหลอกลงได้ง่าย ๆ เลยทีเดียว ไม่ว่าการหลอกลงนั้นจะมีอุปายที่ลึกซึ้งสักเพียงไรก็ตาม เขาได้เขียนหนังสือขึ้นเล่มหนึ่ง โดยได้แนบพยากงและเล่ห์เหลี่ยมของนักทรงวิญญาณเอาไว้เป็นอันมาก และยังเป็นผู้เสนอพระราชบัญญัติ ควบคุมการทรงเจ้าเข้าผี ซึ่งมีการวางโทษการทรงเจ้าที่ หลอกลงไว้อย่างหนักที่สุด ดังนั้นประสบการณ์และ ความเห็นของท่านผู้นี้เกี่ยวกับคดีเรื่องเด็กหญิง “โรซาลี” จึงควรได้รับความสนใจเป็นอย่างยิ่ง เรื่องเป็นดังนี้คือ

ในตอนเช้าของวันที่ ๘ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๗ ดร. ไพร์ส ได้รับโทรศัพท์จากสุภาพสตรีผู้มีการศึกษาดีผู้หนึ่ง สตรีผู้นี้แจ้งว่าเคยได้ยินชื่อเสียงของเขาดี และนางใคร่ขอร้องให้เขาไปร่วมพิธีการเชิญวิญญาณกับนาง สักครั้งหนึ่งที่บ้านของนางเอง สุภาพสตรีผู้นี้ได้กล่าวว่า ถ้า ดร. ไพร์ส ตกลงก็จะเป็นโอกาสอันดีอย่างยิ่งที่เขาจะ

ได้เห็นวิญญูณของเด็กหญิงที่ชื่อว่าโรซาลี มาปรากฏ
ร่างเป็นตัวตนอยู่เฉพะหน้าและให้จับต้องได้เหมือนกับ
คนจริงๆด้วย นางได้กล่าวว่าในเรื่องนี้ยอมให้ ดร. ไพร์ส
ควบคุมพิธีนี้เองโดยตลอดอย่างเต็มที่ คือยอมให้ทำการ
ค้นหาทุกซอกทุกมุมของห้องทรงวิญญูณ ตลอดจนถึง
ค้นไปทั่วทั้งบ้านเลยก็ได้ นอกจากนั้นเขายังมีสิทธิ์ที่จะ
สอบสวนผู้ที่เข้าร่วมในการทรงวิญญูณทุกคนด้วยตนเอง
บานประตูและหน้าต่างทุกแห่งก็ยอมให้ ดร. ไพร์ส ผนีก
ครึ่งและตีตราได้ด้วยตนเอง เครื่องเฟอร์นิเจอร์ประจำห้อง
ทุกชิ้นก็ยอมให้พิสูจน์ดู หรือขนย้ายได้ตามชอบใจ และ ดร.
ไพร์สจะรอยแบ่งลง ณ ที่ใดของห้องหรือบ้านก็ได้ หรือจะ
เอาเครื่องมือทางไฟฟ้าไปคอยดักจับและซุกซ่อนไว้ที่ไหน
ก็ได้ทุกประการ ตามใจชอบ ขอแต่เพียงอย่างเดียว ก็คือ
เมื่อการเชิญวิญญูณได้เริ่มต้นแล้ว เขาจะต้องเงียบและ
อย่าเอะอะตึงตังเพราะมิฉะนั้นวิญญูณของเด็กหญิงอาจ
ตกใจกลัว และไม่มาปรากฏให้เห็น และจับต้องได้ก็เป็นได้
ดร. ไพร์ส ก็รับคำเชิญด้วยความยินดีและได้เดินทาง

ไปยังบ้านของสุภาพสตรีผู้นี้ ซึ่งอยู่ที่ชานเมือง เป็นบ้านหลังใหญ่สมัยพระนางวิกตอเรีย เมื่อไปถึงบ้าน นายและนางเอกซ์ผู้เป็นเจ้าของบ้าน ก็ได้เล่าเรื่องของเด็กหญิงโรซาลี ให้ ดร. ไพรส์ ทราบความเป็นมาแต่เดิม ดังต่อไปนี้ :-

นายเอกซ์ เป็นนักธุรกิจในกรุงลอนดอน เขาและภรรยาเป็นผู้มีการศึกษาที่ ไม่ใช่พวกนักวิญญูณานิยมโดยตรง แต่ก็มีควมสนใจในเรื่องการค้นคว้าทางวิญญูณอยู่บ้าง ครอบครัวนี้มีเพื่อนคนหนึ่งชื่อนางแซ่ด ซึ่งเป็นนางพยาบาลชาวฝรั่งเศส และมีสามีเป็นนายทหารอังกฤษในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ต่อมาสามีของนางแซ่ด เสียชีวิตในสนามรบ โดยทิ้งให้เธออยู่กับลูกสาวคนหนึ่ง คือ “โรซาลี” แต่ต่อมาเมื่อปี ๑๙๒๑ เมื่อโรซาลีอายุได้ ๖ ขวบ เด็กน้อยก็ถึงแก่ความตายด้วยโรคคอติด

ต่อมาประมาณปี ๑๙๒๕ มาดามแซ่ดตื่นขึ้นในกลางดึก โดยได้ยินเสียงโรซาลี บุตรสาวของตนที่ถึงแก่กรรมไปแล้วนั้นเรียกชื่อของเธอว่า “แม่จ๋า” อยู่เสมอ เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นหลายครั้งก็ทำให้

มาตามแชदनอนไม่หลับ เพราะหุคอยแต่จะฟังเสียงเรียกของโรซาลีอยู่เรื่อย ๆ ต่อมาเธอก็เริ่มเห็นภาพของโรซาลีปรากฏขึ้นอย่างเลื่อนกลางในระยะแรก และต่อมาก็ได้ยินเสียงโรซาลีเดินไปมาในห้องนั้นเป็นปกติ ในที่สุดคืนหนึ่งนางก็ลองเอื้อมมือออกไปสัมผัสกับร่างนั้นดู ซึ่งก็ปรากฏว่าได้สัมผัสกับร่างมีเนื้อหนังจริง ๆ และโรซาลีก็กุมมือของเธอตอบเอาไว้ด้วย

เมื่อนางแชดมาบอกกับครอบครัวเอ็กซ์ถึงเรื่องนี้ โดยเหตุที่อยู่ใกล้กันครั้งแรกสองสามีภรรยาที่ยังไม่เชื่อสนิททีเดียวจึงได้แนะนำให้มาตามแชดมาทำพิธีลองเชยวิญญาณเด็กหญิงดูในที่อยู่ของตน ทั้งนี้เพราะห้องของมาตามแชดแคบมาก ไม่เหมาะที่จะทำพิธีเชยวิญญาณได้ ในพิธีการเชยวิญญาณนั้นก็จะได้ให้คนอื่นร่วมด้วย **โดยนั่งประชิดกันเป็นวงกลม และให้หรีแสงไฟลง** นอกจากนี้ก็ไม่มีพิธีรีตองเกี่ยวกับการเชยวิญญาณอย่างอื่นอีกเลย คณะทรงวิญญาณได้พยายามอดทนทำกันมาในห้องใหม่นี้ถึง ๖ เดือน แต่ก็ไม่เกิดผล คือวิญญาณเด็กหญิงโรซาลี จะไปปรากฏร่างในห้องของมารดาของ

เธอเท่านั้น แต่ไม่ยอมมาที่ห้องใหม่ของครอบครัวเอ็กซ์
 นี้เลย ครั้นแล้วในปี ๑๙๒๙ ค่ะวันหนึ่ง ก็ปรากฏว่า โรซา
 ลีมาปรากฏตัวตามคำเชิญ และนับตั้งแต่นั้นก็มาที่ห้องนี้
 เป็นประจำ ต่อมาภายหลังเนื่องจากในระหว่างการเชิญ
 วิญญาณได้ปิดไฟมืดสนิท จึงมีผู้คิดหาวิธีนำกระจกเงาทาสี
 สะท้อนแสงเข้าไปในห้องนั้นในขณะทรงวิญญาณด้วย เพื่อ
 ว่าผู้ที่อยู่ในห้องนั้น จะได้มีโอกาสเห็นหน้าโรซาลีได้ลง ๆ
 ในระยะหลังนี้โรซาลีก็เริ่มพูดได้บ้างเล็กน้อย คือตอบคำถาม
 ง่าย ๆ เป็นคำพยางค์เดียวได้

ทั้งหมดนี้คือเรื่องเดิมของโรซาลี ต่อมาตามแต่
 ก็มาถึง เธอเป็นสุภาพสตรีชาวฝรั่งเศส มีอัธยาศัยดี อายุ
 ประมาณ ๕๐ ปี บุคคลอีกคนหนึ่ง คือเสมียนธนาคาร ชื่อ
 นายจิม ซึ่งเป็นเพื่อนของลูกสาวของครอบครัวเอ็กซ์ ก็ได้มา
 เข้าร่วมวงในคณะเชิญวิญญาณด้วย

ก่อนการเชิญวิญญาณ ดร. ไพรส์ได้ทำการสำรวจ
 อาณาบริเวณบ้านทุกซอกทุกมุมอย่างละเอียดด้วยตนเอง
 เขาได้นำเครื่องมือจับโกหกของพวกทรงเจ้าเข้าผีมาด้วย
 อย่างครบครัน ซึ่งเคยได้ผลมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน เขาพินึก

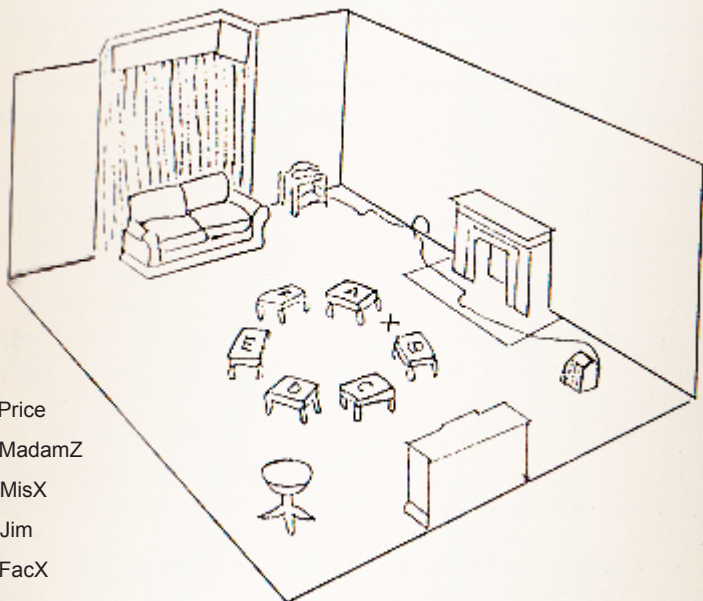
และตีตราประตู และหน้าต่างทุกช่องทุกแห่งในบ้านด้วยตนเอง พร้อมด้วยเทปผนึกด้วยตาไก่ เทปที่ผูกมัดสามชั้น และลงชื่อของตนกำกับไว้ด้วย

กะกันว่าจะมีการเชิญวิญญาณกันในห้องรับแขก และเมื่อคณะผู้เชิญวิญญาณ เข้ามาประชุมพร้อมกันแล้ว ดร. ไพร่ส ก็สั่งให้เคลื่อนย้ายเฟอร์นิเจอร์ประจำทุกชั้น และผนึกประตูและทางเข้าทุกแห่ง เขาตรวจตราดูพื้นห้อง เพดาน ฝา และเตาไฟฝัง อย่างละเอียดทุกซอกทุกมุม และยังได้รอยแบ่งฝุ่นไว้ข้างนอกประตูอีกด้วย โดยเฉพาะเตาไฟฝังก็มีการผนึกอย่างรอบคอบที่สุด โดยนำกระดาษหนังสือพิมพ์มาขึง และทากาวปิดไว้ทุกหนทุกแห่ง พร้อมทั้งรอยแบ่งทับอีกชั้นหนึ่งด้วย เขาได้พยายามป้องกันทุกอย่างจนเป็นที่แน่ใจอย่างที่สุดว่า ต่อจากนี้ไปจะไม่มีใครสามารถเข้ามา หรือออกไปจากห้องได้ และก็ไม่มีใครซ่อนอยู่ในห้องอีกเป็นเด็ดขาด ลินชักทุกลินชักได้ถูกเปิดออกล้างดูหมด ใต้เก้าอี้ที่นั่งทุกตัวก็ถูกรอออกมาดู หมอนทุกใบก็สำรวจกันอย่างถ้วนถี่ที่สุด เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มของผู้ที่เข้าร่วมพิธีนี้ ก็ได้ถูกตรวจตราทุกชิ้นและทุกคนโดย

ไม่ละเว้น เป็นอันกล่าวได้ว่า สำหรับในคราวนี้เขาเชื่อได้
แน่นอนว่า จะไม่มีกลอุบายของมนุษย์คนไหนมาหลอก
ลวงเขาได้อย่างเด็ดขาด

พอถึงเวลา ๓ ทุ่ม ๑๐ นาที การทรงวิญญาน ก็เริ่ม
ต้น คณะผู้ทรงวิญญานได้นั่งตามแผนผังของรูปที่วาด
ประกอบมานี้แล้ว ตัว ดร. ไพร์สเองมีกระจกเงาอันเล็ก ๆ
ซึ่งทาสีสะท้อนแสงเตรียมไว้ในมือด้วย ขณะนี้ในห้องมืด
สนิท ครั้นแล้วนายเอ็กซ์ได้ลุกขึ้นคลำทางไป เปิดวิทยุ ซึ่ง
บรรเลงเพลงจากสถานีต่างประเทศให้ทุกคน ฟังทั่วกัน
หลังจากนั้นประมาณ ๕ นาที เขาก็ปิดวิทยุเสีย แล้วเงยบ
ก้นไปพักใหญ่ ในระหว่างนี้ ดร. ไพร์ส เริ่มรู้สึกว่าการทรง
วิญญานครั้งนี้ถ้าจะเหลวเปล่า แต่เขาก็ได้ยินเสียงมา
ตามซัดพูดเสียงแผ่ว ๆ ว่า “โรซาลี” ครั้นแล้วมาตามซัด
และนางเอ็กซ์ก็ท่องชื่อนี้เบา ๆ เป็นระยะ ประมาณ ๒๐
นาที ในระยะนี้ได้ยินเสียงนางเอ็กซ์สะอื้น เบา ๆ

แผนผังห้องที่วิญญาณหนูน้อย “โรซาลี”
มาปรากฏตัวให้จับต้องได้

- A = Price
- B = MadamZ
- C = MisX
- D = Jim
- E = FacX
- F = MrsX
- V = Rogolle

Arrangement of Furniture and Layout Room At Rosalee Seauce

A = ตร. ไพร์ส B = มาดาม Z C = มิส X
D = จิม E = มร. X F = มิสซิด X + = แม่หนูโรซาลี

พอเลยสี่ทุ่มไปเล็กน้อย มาตามเข็มนาฬิกาคนอื่นเหมือนกับคนที่สลักอากาศ แล้วพูดออกมาว่า “ลูกรัก” และ ในทันใดนั้นเอง ดร. ไพรส์ก็รู้สึกมีอะไรบางอย่างอยู่ใกล้ตัวเขา อันที่จริงเขาไม่สามารถจะเห็นหรือได้ยินอะไรเลยในตอนนั้น แต่เขาก็รู้สึกว่าได้กลิ่นประหลาดที่หอมνάดมอย่างหนึ่ง เขาจึงค่อย ๆ ยื่นมือออกไป และแล้วก็ต้องได้รับความประหลาดใจอย่างสุดขีด ในเมื่อมือของเขา ได้ไปสัมผัสกับร่างเปลือยของเด็กหญิงเล็ก ๆ ผู้หนึ่ง เขาสัมผัสความรู้สึกว่าเนื้อหนังของเด็กหญิงผู้นี้อบอุ่น แต่ก็ยังรู้สึกอยู่ในใจอีกด้วยว่า ไม่ใช่ความอบอุ่นของมนุษย์ ธรรมดาทั่ว ๆ ไป เขาเอามือคลำไปทั่วร่างกายของเด็ก หญิง นับตั้งแต่ศีรษะ ผมหงอก ขาและเท้า ก็ปรากฏว่าสัมผัสได้หมดทุกส่วน และ ยังรู้สึกว่าร่างนั้นเป็นเด็ก หญิงที่มีผมยาวปกคลุมมาถึงไหล่

ดร. ไพรส์ ได้กล่าวถึงความรู้สึกของเขาในตอนนี่ว่า “บอกไม่ถูกว่าข้าพเจ้ารู้สึกเช่นไรในตอนนี้ มันเป็น ความรู้สึกสนใจอย่างลึกซึ้งแบบนักวิทยาศาสตร์ และก็ รู้สึกว่าไม่สามารถจะเป็นความจริงได้อย่างเด็ดขาด” เขาได้

ขอร้องเพื่อทำการสำรวจร่างนั้นโดยละเอียดยิ่งขึ้น ซึ่งก็ปรากฏว่าเป็นร่างของเด็กหญิงเล็ก ๆ สูงประมาณ ๓ ฟุต ๗ นิ้ว เขาจับชีพจรเธอก็ปรากฏว่าร่างนั้นมีชีพจร ซึ่งเขากะว่าเต้นประมาณ ๙๐ ครั้ง ต่อ ๑ นาที เขาเอียงหูแนบไว้ที่อกของเธอ ก็ปรากฏว่า ได้ยินเสียงหัวใจเต้น เขาเอากะจกเงาที่ทาสีสะท้อนแสงส่องหน้าดูก็พอจะเห็นได้ว่าร่างนั้นเป็นเด็กหญิงอายุ ๖ ขวบ มีหน้าตา สวยงามมาก เขาพยายามถามคำถามร่างนั้นหลายครั้ง แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบ และในที่สุดเขาก็ถามว่า “หนูรักคุณแม่ของหนูไหม” ซึ่งโรซาลีก็ตอบเบา ๆ ว่า “ค่ะ”

ร่างโรซาลีอยู่ได้ประมาณ ๑๕ นาทีก็หายไป ต่อจากนั้น ดร. ไพรส์ ก็เริ่มสำรวจบริเวณห้องทุกซอกทุกมุมอย่างถี่ถ้วน ก็ปรากฏว่าตราผนึกทุกแห่งเรียบร้อยดีและแป่งผงที่โรยไว้ ก็ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดแตะต้อง

ดร. ไพรส์ ได้กลับไปที่สโมสรราชสมาคม และได้เขียนรายงานถึงเรื่อง โรซาลีอย่างละเอียดถี่ถ้วน เขาได้ลงมติด้วยความเห็นของเขาเองว่า เรื่องนี้น่าอัศจรรย์มาก

ซึ่งเขาเป็นคนที่ไม่ได้ใช้ถ้อยคำนี้ง่าย ๆ เลย เขาได้กล่าวว่า ถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้นในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขาเองแล้ว เขาจะประกาศให้โลกทราบโดยไม่รีรอเลยว่า คนเราตายไปแล้วไม่สูญอย่างแน่นอน อันที่จริงเขาก็ต้องการที่จะเชิญวิญญาณของหนูน้อย โรซาลี ให้มาปรากฏอีกครั้งหนึ่งในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขาเอง แต่มาตามเข็ดเชื่อว่าสิ่งแวดล้อมในห้องทดลองนั้นจะทำให้วิญญาณโรซาลิตกใจไม่กล้ามา ดังนั้นจึงเป็นที่น่าเสียดายว่า ความประสงค์ของ ดร. ไพรส์ในเรื่องนี้ไม่เป็นผล

แปลจากหนังสือเรื่อง Immortality - The Scientific Evidence โดย Alson I Smith หน้า ๓๓-๓๗

จากเรื่องที่ท่านได้อ่านมานี้ ท่านจะเห็นว่า **ดร. ไพรส์ ได้คลำถูกตัวโรซาลี และคลำได้ถูกทุกส่วนพร้อมทั้งมีความรู้สึกว่าร่างกายของโรซาลีมีความอบอุ่น มีชีพจรเต้นด้วย** สำหรับในประเด็นนี้ ข้าพเจ้าเองก็มีความสงสัยและไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ ดังที่ข้าพเจ้าได้ปรารภมาในตอนต้นแล้ว แต่ก็ไม่กล้าที่จะปฏิเสธว่าเรื่องที่เข่าบันทึกไว้นี้ไม่เป็นความจริง สำหรับตัวข้าพเจ้า

ไม่สามารถที่จะหาคำตอบได้ด้วยตัวของข้าพเจ้าเอง จึง
 ได้ให้ คุณศรีเพ็ญ เข้าสมาธิไปถาม **โอบปาติกะท่าน**
หนึ่ง ซึ่งท่านได้กรุณาให้คำตอบดังต่อไปนี้ :-

โดยปกติร่างกายของโอบปาติกะก็เป็นวัตถุ คือ
 ประกอบขึ้นมาจากสิ่งที่เป็นวัตถุ เช่นเดียวกับร่างกาย
 ของมนุษย์ทุกอย่าง และมีอวัยวะทุกอย่างครบถ้วน
 เหมือนกับร่างกายมนุษย์ เช่น มีหัวใจ ปอด ตับ ลำไส้
 กระเพาะอาหาร โลหิต และอวัยวะอื่นๆ อีกเหมือนกับ
 ของมนุษย์ ทั้งนี้เพราะโดยความเป็นจริงแล้ว **กายทิพย์**
คือต้นกำเนิดของกายมนุษย์ หรือพูดอีกนัยหนึ่ง **กาย**
ทิพย์ก็คือกายมนุษย์ในรูปที่ละเอียดกว่า

เพราะเหตุที่กายทิพย์คือต้นกำเนิดของกายมนุษย์
 เพราะฉะนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลก หรือเรื่องพิศดารที่
 ร่างกายของโอบปาติกะจะมีอะไรเหมือนกับมนุษย์ทุก
 อย่าง ข้อสำคัญจะต้องทำความเข้าใจให้ดีกว่า **กายทิพย์**
ทั้งหลายมีความหยابและความประณีต หรือความ
ละเอียดไม่เหมือนกัน คือมีนับตั้งแต่ชั้นหยาบๆ ที่มี
 ของมนุษย์หรือประสาทของมนุษย์อาจจะสัมผัสได้ในบาง

กรณี ไปจนกระทั่งกายทิพย์ที่ละเอียดที่สุด จนกระทั่งพวกโอบปาติกะบางประเภทที่จิตใจประณีตไม่ถึง ก็ไม่อาจที่จะมองเห็นหรือสัมผัสได้ทั้ง ๆ ที่เป็นโอบปาติกะเหมือนกัน ในทำนองเดียวกันกับผู้ที่ได้ทิพย์จักขุก็ไม่ได้หมายความว่า จะสามารถมองเห็นโอบปาติกะทุก ๆ ประเภท คนที่ได้ทิพย์จักขุมีมาตรฐานในการเห็นไม่เหมือนกัน ซึ่งทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับอำนาจของสมาธิ และอำนาจของบารมีที่สะสมมาไม่เหมือนกัน

โรชาติเป็นตัวอย่างของพวกโอบปาติกะที่มีกายหยาบมาก เพราะฉะนั้น ดร. ไพร่สจึงสามารถสัมผัสได้ด้วยมือ แต่ถึงกระนั้นก็ขอให้สังเกตว่า โอบปาติกะ ที่มีกายหยาบจนกระทั่งมนุษย์สามารถจะสัมผัสได้ด้วยมือ นั้น ความจริงมนุษย์จะสัมผัสได้ ก็เฉพาะในเวลาที่ตนเองมีความเคลิ้ม ซึ่งเป็นภาวะที่อยู่กึ่งกลางระหว่างการตื่นกับการหลับ คือถ้าตื่นจริงก็ไม่อาจมองเห็นหรือสัมผัสได้หรือถ้าหลับจริง ๆ ก็ไม่สามารถที่จะสัมผัสได้เช่นเดียวกัน อาการเคลิ้มที่ว่านี้มีลักษณะเหมือนกับอาการของจิตใจที่กำลังมีความสนใจ

สิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างลึมตัว คือจิตใจจะจดจ่ออยู่กับเฉพาะ
 สิ่งที่ตนเองสนใจ จนกระทั่งไม่รู้รู้สึกถึงสิ่งอื่น คนบางคน
 ที่กำลังจะนอนหลับ ในบางครั้งที่เห็นโอบปาทิกะก็จะ
 ต้องอยู่ในภวณนี้ และคนที่กำลังตื่นอยู่ในบางครั้งก็เห็น
 โอบปาทิกะ ก็จะสังเกตได้ว่า **ในขณะที่กำลังเห็นโอบ
 ปาทิกะอยู่นั้น จะมีอาการตลิ่งจนกระทั่งลึมนึกถึงสิ่ง
 อื่นชั่วคราว** พอรู้สึกตัวขึ้นมาภวณนั้นก็เลยเอนหายไป
 ทั้ง นี้ก็เพราะอาการเคลิ้มได้หมดไปเหมือนกับคนที่เข้า
 สมาธิ ถึงขั้นเห็นโอบปาทิกะ แล้วก็ถอยออกมาจากสมาธิ
 หนึ่ง ท่านได้ให้ข้อสังเกตไว้อีกอย่างหนึ่งว่า **ใน
 ขณะที่มีอาการเคลิ้มนั้น คนคนนั้นจะรู้สึกตัวว่า ตัว
 เองกำลังเคลิ้มไป** มันเหมือนกับคนที่กำลังนอนหลับ
 แล้วฝัน ในขณะที่กำลังฝันอยู่จะรู้สึกตัวว่าฝัน ต่อเมื่อ
 ตื่นขึ้นมาแล้วจึงจะนึกได้ว่าเมื่อตะกี้ฝันไป และเพราะเหตุ
 ที่ในขณะที่เคลิ้มไม่รู้รู้สึกตัวเช่นนี้แหละ คนที่เคยเห็นโอบ
 ปาทิกะส่วนมากซึ่งจะเป็นในเวลาที่กำลังจะหลับหรือใน
 เวลาตื่นก็ตาม สังเกตไม่ได้ว่า ตัวเองมีอาการเคลิ้ม คือ
 ลึมตัวไปชั่วขณะ คนที่สามารถหลับในสมาธิได้และเห็น

โอบปาติกะ ก็คือคนที่อยู่ในภาวะอย่างเดียวกันนี้ แต่แตกต่างกันตรงที่คนที่เข้าสมาธิถึงขั้นนี้ได้ นั่น เขาบังคับจิตให้อยู่ในภาวะนี้ได้ทุกครั้งตามความต้องการ และมีสติดีกว่าคนที่อยู่ในลักษณะเคลิ้มโดยบังเอิญ

อาการเคลิ้มที่เกิดขึ้นในลักษณะเช่นนี้ บางที่ไม่ใช่เกิดขึ้นจากคนคนนั้นโดยตรง แต่เกิดจากการสะกดจิตของโอบปาติกะที่ต่อกรจะให้เห็น แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ที่จะถูกสะกดจิตโดยโอบปาติกะได้นั้น จะต้องเป็นคนที่มีพื้นในทางจิตพอที่อีกฝ่ายหนึ่งจะสะกดได้ ไม่ใช่ว่าใคร ๆ ก็ถูกสะกดจิตให้เห็นได้ทุกครั้ง และโอบปาติกะที่จะสะกดก็ต้องมีทั้งอำนาจจิต และมีศิลปะในการสะกด โอบปาติกะโดยทั่วไปไม่ใช่จะทำได้ทุกคน

อนึ่ง ท่านได้อธิบายอีกว่า พวกโอบปาติกะที่มีกายหยาบ จนกระทั่งบุคคลบางคนสัมผัสได้นั้น พวกนี้มีน้อยมาก เพราะโดยธรรมดาคนเราเมื่อตายแล้ว ก็จะต้องไปมีร่างกายอยู่ในสภาพที่เป็นกายทิพย์ ซึ่งมนุษย์โดยทั่วไปจะสัมผัสไม่ได้ เหมือนกับคนเราในเมื่อ

มาเกิดเป็นคน โดยทั่วไปก็ต้องมีร่างกายแบบคน ส่วน การที่จะมีผิวพรรณหรือรูปร่าง หรืออวัยวะสวณใดผิดจาก คนอื่นหรือจากพี่น้องท้องเดียวกัน ก็ต้องถือว่าเป็นกรณี พิเศษ ซึ่งขึ้นอยู่กับวิบากของแต่ละบุคคล คนที่มาเกิด เป็นมนุษย์แล้วจะให้มึร่างกายละเอียด เหมือนพวกโอป ปาติกะนั้นย่อมนเป็นไปไม่ได้ ในทำนองเดียวกันโดยหลัก เกณฑ์ส่วนใหญ่แล้ว พวกโอปปาติกะที่มีกายหยาบนั้น แม้จะหยาบสักเพียงไร มนุษย์ธรรมดาทั่วไปก็ไม่สามารถ จะสัมผัสได้ คือจับต้องไม่ได้ มองเห็นไม่ได้ แต่ในบางราย เช่นตัวอย่างในเรื่องโรชาลีนี้ จะต้องถือว่าเป็นเรื่องพิเศษ มาก และการที่เป็นเช่นนี้มีหลักเกณฑ์โดยทั่วไป พอที่จะ ยึดถือเป็นหลัก ทำให้เข้าใจได้นั้น มีดังต่อไปนี้ :-

พวกที่จะมาเกิดเป็นโอปปาติกะที่มีกายหยาบ แบบโรชาลีนั้น พวกนี้จะมาเกิดเฉพาะอยู่ในภุมิที่ สามารถจะติดต่อกับมนุษย์ได้โดยง่าย หรือพูดอีกนัย หนึ่ง พวกนี้เกือบจะเป็นมนุษย์อยู่แล้ว และพวกนี้จะ ไม่เคยเห็นชีวิตในโลกของโอปปาติกะจริง ๆ เลย สภาพ สิ่งแวดล้อมของโอปปาติกะก็จะมองไม่เห็น สิ่งที่เขา

มองเห็นอยู่เสมอ ก็คือชีวิตในโลกมนุษย์ สภาพสิ่ง
แวดล้อมในโลกมนุษย์ และโอบปาดิกะที่อยู่ในภูมิเดียว
กับตัวเองเท่านั้น พวกโอบปาดิกะที่มีกายละเอียดกว่า
ตนเองจะมองไม่เห็น

และท่านได้ให้ข้อสังเกตอีกอย่างหนึ่งว่า ผู้ที่จะมา
เกิดในภูมินี้ จะต้องเป็นพวกที่รู้ตัวว่าตนเองได้ตาย
จากโลกมนุษย์แล้ว และได้เกิดใหม่แล้ว แต่ก็ยังเข้าใจว่า
ตนเองยังเป็นมนุษย์ และเป็นคนเดิมนั่นเอง
พวกนี้ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องโอบปาดิกะ แต่ก็เชื่อว่า
ตายแล้วจะต้องเกิดอีก และเป็นคนที่ไม่ได้ทำบาปไว้มาก
จนถึงขนาดจะต้องไปตกนรก หรือไปได้รับความทรมาน
อย่างมากมาย แต่ก็ไม่ได้ทำบุญพอที่จะทำให้ไปเกิดใน
สวรรค์ ในภูมิของโอบปาดิกะที่มีกายละเอียดกว่านี้ และ
ได้เห็นสิ่งแวดล้อมในโลกของสวรรค์หรือในโลกของโอบ
ปาดิกะโดยทั่วไป เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าพวกที่จะมา
เกิดในภูมินี้จึงมีน้อยมาก อย่าลืมนะ พวกที่อยู่ในภูมินี้ ก็
คือพวกที่อยู่ในโลกมนุษย์ เป็นพวกโอบปาดิกะที่อยู่ใกล้
ชิดกับมนุษย์มากที่สุด

ผู้ที่ไม่เชื่อว่าตายแล้วเกิด ไม่เชื่อว่าโอบปาติกะมีจริง คนประเภทนี้ตายแล้ว ซึ่งถ้าหากไม่ไปตกนรก ก็จะเป็นโอบปาติกะประเภทที่มองเห็นแต่สภาพในโลกมนุษย์และมองเห็นสภาพในโลกของโอบปาติกะได้ในบางครั้ง และก็มีความเข้าใจว่าตนเองยังไม่ตาย พวกนี้จะได้รับความทรมานเพราะความไม่รู้ หรือความหลงผิดอันนี้หลายอย่าง สุดแล้วแต่เมื่อสมัยที่ยังเป็นมนุษย์มีความเจ็บป่วย หรือมีความทุกข์ทรมานในทางจิตใจอย่างไรก็จะได้รับอย่างนั้นอยู่ตลอดไป ตราบใดที่ยังไม่เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดอันนั้น พวกนี้มีกายละเอียดกว่าพวกที่กล่าวมาแล้ว เพราะฉะนั้น ถึงแม้ว่าในบางครั้งบางคนอาจจะมองเห็นได้ แต่ก็ไม่สามารถสัมผัสได้ด้วยมือหรือจับถูกต้องตัวได้โดยเฉพาะในเวลาตื่น เหมือนอย่างกับ ดร. ไพรส์ แต่พวกที่เป็นมิจฉาทิฎฐิอย่างนี้ ส่วนมากก็มักจะทำบาปจนถึงกับต้องไปตกนรก หรือไปเสวยความทุกข์ทรมานจนกระทั่งติดต่อกับมนุษย์ไม่ได้เลย ส่วนพวกที่เป็นสัมมาทิฎฐิคือเชื่อว่าตายแล้วเกิด เชื่อว่าโอบปาติกะมีจริงและได้ทำความดีไว้

หลายอย่าง พวกนี้เมื่อตายแล้วก็จะไปเกิดในสวรรค์ มี
กายละเอียด ซึ่งโดยทั่วไปไม่สามารถจะสัมผัสได้ หรือ
มองเห็นได้ เว้นไว้แต่พวกโอบปาติกะประเภทนี้จะได้
เรียนรู้วิธีทำกายให้หายาจนกระทั่งสามารถทำให้มนุษย์
มองเห็นหรือสัมผัสได้ แต่การฝึกฝนหรือการอบรมจิตใจ
จนกระทั่งสามารถทำให้กายหายาได้นั้น ก็เป็นเรื่องที่
ต้องใช้เวลา และก็ต้องมีพื้นฐานอย่างเพียงพอมาตั้งแต่สมัย
เป็นมนุษย์ ซึ่งก็ไม่ใช่ง่ายที่โอบปาติกะทั่ว ๆ ไปจะทำ
ได้ วิธีการปฏิบัติเพื่อที่จะทำให้กายหายาขึ้น อันนี้ท่าน
ยังไม่ได้อธิบาย ข้าพเจ้าเองก็เพิ่งรู้เหมือนกันว่าวิธีการ
อย่างนี้มีอยู่

.....

ถ้ายังหลับในสมาธิไม่ได้

จะมีทางติดต่อกับโอปปาติกะได้หรือไม่ ?

.....

* โดยปกติหรือโดยหลักความจริง คนที่จะสามารถเห็นโอปปาติกะติดต่อกับโอปปาติกะได้ จะต้องได้ทิพยจักขุหรือได้มโนมยิทธิ สำหรับคนที่ได้อภิญาสองข้อนี้ การพิสุจน์จะไม่ใช่ปัญหาสำหรับประชาชน เพราะคนที่ได้ที่ทิพยจักขุหรือมโนมยิทธินั้น จะสามารถพิสุจน์ให้ประชาชนเห็นความจริงได้อย่างตรงไปตรงมา เช่นสิ่งของที่อยู่ในที่ปกปิด หรืออยู่ไกลเกินกว่าสายตารวมตาจะมองเห็นนั้น สำหรับคนที่ได้ทิพยจักขุหรือมโนมยิทธิจะสามารถบอกได้โดยไม่ผิด แม้จะให้พิสุจน์สักกี่ครั้งก็ตาม จะไม่มีทางผิดเลย การพิสุจน์อย่างนี้ประชาชนทั่วไปย่อมจะเห็นความจริงได้ง่าย แต่ตัวอย่างจริง ๆ ในเรื่องนี้ชนิดที่สามารถรับรองกันได้ทั่วโลก และบันทึกหลักฐานไว้

* วิญญาณ ฉบับที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๑๑

อย่างชัดเจนนั้นยังไม่มี เท่าที่มีอยู่บ้างก็เพียงแต่รับรองกันอยู่แต่ในกลุ่มของบุคคลบางคนที่เกี่ยวข้องกับบุคคลผู้นั้น และถึงแม้ในปัจจุบันจะได้มีเอกสารพร้อมทั้งภาพถ่ายว่า ผู้นั้นผู้นี้มีตาทิพย์ แต่คนทั่วไปก็ยังลังเลสงสัยอยู่นั่นเอง ทั้งนี้ก็เพราะผู้ที่สำเร็จจริงนั้นไม่แสดงอย่างเปิดเผยในที่ทุก แห่ง และกล้าทำทนายต่อกรพิสูจน์ทุกกรณี ตัวอย่างเช่นนี้ยังหาไม่ได้ เพราะฉะนั้นคนที่เชื่อว่าเป็นจริง ก็คือคนที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ หรือได้เห็นตัวอย่างด้วยตาของตนเองมาแล้ว แต่ถึงกระนั้นในกลุ่มคนที่อ้าง ว่าได้เห็นของจริงนี้ เราก็ต้องแยกพวกที่เห็นว่าเป็นจริง ก็เพราะมีความเชื่ออันนำไปก่อน หรือไม่เช่นนั้นก็เพราะมีประโยชน์เกี่ยวข้องกับผู้ที่อ้างว่าเป็นผู้ที่สำเร็จ ด้วยเหตุนี้ตัวอย่างที่พอจะเชื่อถือได้จริง ๆ จึงยังไม่มี ทั้งที่เรื่องที่ เป็นจริงเดี๋ยวนี้อีกมีอยู่หลายแห่งทั้งในเมืองไทยและในต่างประเทศ แต่เพราะเหตุที่มีเรื่องที่ชอบให้สงสัยดังที่กล่าวมาแล้วเข้าไปพัวพัน คนทั่วไปจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะเชื่อได้อย่างสนิทว่า คนนั้นคนนี้สำเร็จจริง

การที่คนส่วนมากลังเลหรือไม่ยอมเชื่อว่า เรื่องทิพย

จักขุหรือเรื่องมโนมยิทธิเป็นเรื่องที่เป็นไปได้เช่นนี้ก็เท่ากับเป็นการปฏิเสธว่า พระพุทธเจ้าไม่ได้มีคุณสมบัติอะไรพิเศษเหนือกว่าคนธรรมดา ข้อนี้นับว่าเป็นผลเสียหายต่อการวางรากฐานในทางศีลธรรมอย่างยิ่ง เพราะมันเหมือนกับว่าถ้าเราไม่ยอมรับว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีบุญบารมีเหนือเราทุกอย่าง และทรงมีอะไรพิเศษกว่าเรามากมาย ถ้าไม่ยอมรับเช่นนี้ ความเคารพ ความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ย่อมจะน้อยลง และถ้าหากคนทั้งชาติมีความรู้สึกคล้ายคลึงกันนี้ ในหลวงในฐานะที่ทรงเป็นประมุขของชาติก็ดูจะไม่ค่อยมี ความหมาย และลองนึกดูให้ดีว่า ถ้าคนทั่วไปรู้สึกว่า ในหลวงไม่มีความหมายสำหรับประเทศชาติ แล้วผลร้ายจะเป็นอย่างไร ในทำนองเดียวกัน คนที่ไม่รู้สึกหรือไม่ยอมรับว่า พระพุทธเจ้าทรงมีคุณสมบัติครบทุกประการตามที่เราได้สวดมนต์กันอยู่เสมอนั้น ก็จะมีผลอย่างเดียวกัน ความเสื่อมของศีลธรรมในสังคมเท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ สาเหตุอันหนึ่งก็ เนื่องมาจากคนทั้งหลายไม่ยอมรับว่า พระพุทธเจ้าทรงมีอภิญาญาทั้งหกนั่นเอง

ข้าพเจ้าได้มองเห็นถึงผลร้ายของการเข้าทรงหรือ การติดต่อทางวิญญาณด้วยวิธีต่างๆ อย่างที่แพร่หลาย กันอยู่ทุกวันนี้ เพราะข้าพเจ้ารู้สึกว่ ในเมื่อผลแห่งการ ติดต่อ และวิธีการติดต่อไม่ได้ให้เหตุผลอย่างชัดเจนแก่ คนที่เข้าไปเกี่ยวข้องแล้ว ภัยอย่างใหญ่หลวงจะต้องตามมาโดยไม่มีปัญหา กล่าวคือ พวกที่มีพินมงายอยู่ก่อน ก็ พากันมงายต่อไป ส่วนพวกที่อยู่ห่างได้ทราบแต่ข่าว ก็ พากันลงความเห็นว่ เรื่องเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเรื่องเหลว ไหล ซึ่งก็เป็นของธรรมดา เพราะคนเหล่านั้นไม่เคยเห็น ของจริง และไม่เข้าใจหลักวิชา และก็เป็นธรรมดาอีก เหมือนกันที่จะต้องคิดว่า พระพุทธเจ้าก็ไม่ได้ทรงมีอะไร วิเศษไปกว่าคนธรรมดาเท่าใดนัก เรื่องอภินิหารต่างๆ เป็นเรื่องที่สร้างขึ้นโดยไม่มีความจริง เพียงเพื่อให้คนทั้ง หลายที่เชื่อในเรื่องอภินิหารยึดมั่นในคำสอนเท่านั้นเอง

ใครจะคิดอย่างไรก็ตามแต่ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นเป็น ความจำเป็นที่จะต้องให้ความกระจ่างในปัญหาเหล่านี้แก่ สังคม ทั้งนี้ก็โดยมีจุดประสงค์สำคัญอยู่ข้อเดียว คือต้อง การจะรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของพระคัมภีร์เอาไว้ เพราะ

คัมภีร์พระไตรปิฎกนี้ถึงแม้จะเป็นตัวหนังสือ แต่ก็เป็นตัวหนังสือที่มีความหมายเท่ากับพระพุทธองค์ที่เดิวยมาความว่า เมื่อคำสอนยังอยู่ก็เท่ากับพระพุทธองค์ยังอยู่และเมื่อความศักดิ์สิทธิ์แห่งคำสอนยังมีอยู่ก็เท่ากับความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ยังทรงมีอยู่

อนึ่ง ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นว่า ถึงแม้คนส่วนใหญ่จะไม่ยอมเชื่อในเรื่องอภินิหารก็ตาม แต่ก็มีคนอีกไม่น้อย เหมือนกัน ซึ่งเป็นคนมีปัญญาและเชื่อในอภินิหารต่าง ๆ อย่างสนิทใจ ข้าพเจ้าเชื่อด้วยความบริสุทธิ์ใจว่า กลุ่มของบุคคลผู้มีปัญญา ซึ่งจะเชื่ออะไรก็ไม่เชื่ออย่างงมงาย ต้องมีเหตุผลจึงจะเชื่อนั้น บุคคลในกลุ่มนี้แม้จะมีจำนวนน้อย แต่ก็มีกำลังมาก คนที่เคยดูภาพยนตร์เรื่องบัญญัติสิบประการ ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่แสดงถึงชีวิตของโมเสส ผู้นำในทางคริสต์ศาสนาคนหนึ่ง คงจะเห็นความจริงข้อนี้ได้ดี ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจในภาพยนตร์เรื่องนี้มาก ความจริงข้าพเจ้าไม่ได้เชื่ออะไรทุกอย่างที่เขาแสดงไว้แต่ข้าพเจ้าได้มองเห็นถึงความหมายในลึกซึ่งอยู่เบื้องหลังอภินิหาร หรือภาพพจน์เหล่านั้น

ข้าพเจ้าจำได้ขึ้นใจทีเดียว “เพราะโมเสสได้เห็นอานุภาพ
 ของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าด้วยตาของเขาเอง ซึ่งหลังจากที่
 ได้เห็นแล้วจิตใจของเขาก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน
 พระเจ้าได้ทรงประทานไม้เท้าแก่เขาอันหนึ่ง และด้วย
 ไม้เท้าอันเดียวแท้ๆ ที่ทำให้โมเสสเอาชนะกะษัตริย์ฟา
 โรแห่งอียิปต์ ผู้มีกำลังแสนยานุภาพอันเกรียงไกร และ
 ด้วยไม้เท้าอันเดียวแท้ๆ ที่ทำให้โมเสสปลดแอกแห่ง
 ความเป็นทาส ของพวกยิวออกจากอียิปต์ได้”

ความเชื่อที่อยู่เหนือธรรมชาติย่อมเป็นความเชื่อที่
 มีพลังอันมหาศาล เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกล้าพูดได้ว่า
 ในบรรดาบุคคลที่เป็นปัญญาชน แต่มีความเชื่อในเรื่อง
 อภินิหารต่าง ๆ ของพระพุทธรูปเจ้านั้น แม้จะมีจำนวนน้อย
 แต่คนเหล่านี้ก็มีกำลังมาก **เพราะศรัทธาของเขาอยู่
 เหนือความตาย อยู่เหนืออำนาจทุกอย่าง** ข้าพเจ้ามี
 ความรู้สึกด้วยความจริงใจเหมือนดังที่กล่าวมานี้ เพราะ
 ฉะนั้นจึงพยายามหาทางที่จะรักษาความศักดิ์สิทธิ์แห่ง
 พระคัมภีร์เข้าไว้ หมายความว่า **คำสอนที่บันทึกอยู่**

ในพระไตรปิฎกนั้น แม้บางบทหรือบางตอนจะเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะเชื่อยาก ข้าพเจ้าก็ต้องการที่จะให้คนทั้งหลายได้รู้สึกว่ คำสอนของพระพุทธเจ้าทุกบท เป็นสวากขาตธรรม คือเป็นคำที่ตรัสสอนไว้ถูกต้องดีแล้ว ถ้าหากเราจะไม่เชื่อหรือไม่เข้าใจ ก็เป็นเพราะปัญญาของเรายังไม่ถึงเองไม่ใช่เป็นเพราะพระธรรมผิด

ใครจะเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่เชื่อคัมภีร์มากเกินไป เพราะคัมภีร์อาจจะผิดก็ได้ เนื่องจากถ่ายทอดกันมานาน ก็ย่อมจะต้องมีสิ่งแปลกปลอมเข้าไปแทรกอยู่บ้าง ข้าพเจ้าก็ไม่หวั่นเกรงอะไรเลย เพราะเรื่องที่ว่านี้ถึงแม้อาจจะจริง แต่ข้าพเจ้าก็มาสังเกตอยู่อย่างหนึ่ง คนที่กล่าวพูดว่า พระไตรปิฎกก็อาจจะมึอะไรผิดนั้น คือคนที่ไม่เคยศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้อย่างแท้จริง ข้าพเจ้าเองเคยเข็ดมาแล้วเพราะความอวดรู้ของตัวเองในสมัยก่อนที่เคยเข้าใจว่ามีอะไรหลายอย่างในคัมภีร์ผิด ไม่ใช่พุทธพจน์พระพุทธเจ้าไม่ได้ตรัสไว้แน่ๆ อะไรทำนองนี้ แต่แล้วต่อมาภายหลังก็ต้องยอมรับว่า นั่นเป็นเพราะความโง่ของตัวเองที่ยังเรียนไม่ถึง ข้าพเจ้าเป็นห่วงเกรง

ว่าคนทั้งหลายจะต้องสูญเสียประโยชน์ เพราะความรู้ไม่ถึง จึงต้องเอาเรื่องนี้ขึ้นมาเขียนอีก และในการเขียนเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ได้ให้คุณศรีเพ็ญเข้าสมาธิไปถามเทพเจ้าองค์หนึ่งว่า คนที่หลับในสมาธิไม่ได้ จะสามารถติดต่อกับโอปปาทิกะได้หรือไม่ ? ซึ่งท่านได้กรุณาตอบมาให้ ทราบดังนี้ :-

โดยธรรมดา คนที่ไม่ได้ทิพยจักษุก็อาจจะติดต่อกับโอปปาทิกะได้ ถ้าหากสามารถหลับในสมาธิได้ เพราะการหลับในสมาธินั้น ก็คือภาวะปกติอย่างหนึ่ง ซึ่งมีอยู่ในคนทุกคน เช่นในกรณีที่ได้แก่อายุน้อย สมองยังไม่เจริญเติบโตเต็มที่ ในเวลาหลับจิตใจของเด็กตัดขาดจากโลกภายนอก เพราะประสาทไม่ไวต่อสิ่งเร้า คล้ายกับคนที่เข้าสมาธิได้ลึก และมีความชำนาญ ก็สามารถที่จะตัดขาดจากโลกภายนอกได้ หรืออีกกรณีหนึ่ง คือคนที่ป่วยหนักใกล้จะตาย ประสิทธิภาพของประสาทและสมองเสื่อมไปมาก ในบางครั้งจิตใจของเขาก็ตัดขาดจากโลกภายนอกได้ สำหรับในกรณีอย่างนี้ เด็กทารกก็ย่อมจะเห็นโอปปาทิกะอยู่เสมอโดยเฉพาะในเวลา

หลับ และคนป่วยที่ใกล้จะตายก็เหมือนกัน ท่านแนะนำให้
นึกถึงหลักในคัมภีร์ที่กล่าวว่า **คนที่ใกล้จะตายนั้นเมื่อ**
ลืมตา ก็จะเห็นโลกนี้ ถ้าหลับตา ก็จะเห็นโลกหน้า คำ
ว่า “เห็นโลกหน้า” ก็คือเห็นโลกของโอปปาติกะ

คนบางคนที่เป็นผู้ใหญ่และไม่ได้ป่วยหนักใน
บางครั้งในเวลานอนหลับสนิท ก็อาจจะเห็นโอป
ปาติกะได้ ซึ่งถ้าหากเป็นการเห็นโอปปาติกะจริง เรา
จะ สังเกตได้ว่า ภาพที่เห็นนั้นประทับใจมาก ตื่นขึ้น
มาแล้วก็ยังจำแม่น แม้จะทิ้งไว้หลาย ๆ ปีก็ยังไม่
ลืม ส่วนภาพในความฝันที่เกิดจากความคิดจะอยู่ได้ไม่
นาน ลบเลือนได้ง่าย ท่านบอกว่า ขอให้สังเกตข้อเท็จ
จริงจาก บุคคล ๓ ประเภท คือจากเด็กทารก จากคน
เจ็บหนัก และจากคนบางคนทีนอนหลับสนิทแล้ว
ฝัน เห็นโอปปาติกะ ต้องพยายามศึกษาข้อเท็จจริง
อันนี้ให้ เข้าใจจริง ๆ เสียก่อน แต่อย่างไรก็ดี อย่าลืมนึกว่า
เด็กทารกนั้นทั้งที่ส่วนมากเขาเห็นเป็นปกติ แต่ก็พูดไม่
ได้และยิ่งกว่านั้น ตามความรู้สึกของเด็กเอง จะเข้าใจ
ว่าโอปปาติกะที่เขาเห็นนั้น ก็คือคนในโลกมนุษย์นั่นเอง

เด็กบางคนเวลานอนหลับจะมียิ้ม หรือบางทีก็มีสะดุ้ง หรือบางทีก็มีร้องไห้ขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนี้ ก็ขอให้สันนิษฐานไว้บ้างว่าอาจเนื่องมาจากโอบปาดิกะ คนที่ป่วยหนักบางคนเพื่อถึงคนที่ตายไปแล้ว หรืออ้างว่าได้เห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ เห็นคนนั้นคนนี้ก็อย่าเพิ่งไปสันนิษฐานเสียทั้งหมดว่าเป็นเพราะประสาทหลอน แต่อย่างไรก็ดี คนที่ป่วยแล้วเห็นอะไรต่ออะไรต่าง ๆ นั้น ส่วนมากเห็นไปเอง ไม่ใช่เห็นโอบปาดิกะจริง ภาพที่เห็นนั้นเกิดจากความคิด ประกอบกับความตื่นตัวของประสาท คนที่ฝันก็เหมือนกัน โดยเฉพาะคนที่อ้างว่า ได้ฝันเห็นคนที่ตายไปแล้ว ก็อย่าเพิ่งเชื่อเป็นอันขาดว่าเป็นการฝันเห็นจริง ๆ การฝันเห็นคนตายหรือเห็นโอบปาดิกะ ไม่ใช่สิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ง่าย ๆ ในหลายร้อยครั้งหรือบางคนก็อาจจะนับเป็นพันครั้ง จึงจะมีจริงสักครั้งหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นมันก็เป็นภาพที่ผสมกัน และเสริมสร้างเอาเองอีกด้วย คือเหตุการณ์ในความฝันทั้งหมดเท่าที่จำได้นั้น ไม่ใช่เรื่องจริงทั้งหมด มันจะต้องมีผิดพลาดที่เกิดจากความคิดของตัวเองเข้าไปปะปนอยู่ด้วย

จากหลักเกณฑ์โดยสังเขปที่อธิบายมานี้ จะเห็นว่าการติดต่อกับโอบปาติกะไม่ใช่ของง่ายเลย สำหรับคนที่หลับในสมาธิได้ ในรายที่เราจะเชื่อถือได้จริง ๆ นั้นก็จะต้องมีการพิสูจน์กันให้แน่ชัดเสียก่อนว่าสามารถหลับได้จริง ๆ ซึ่งการหลับในสมาธิที่จะเชื่อถือได้จริง ๆ มีหลักอย่างนี้คือ : -

๑) ต้องหลับได้เร็ว และตื่นขึ้นตรงตามเวลาที่กำหนดเอาไว้

๒) ในขณะที่หลับได้ในระยะแรกที่กำลังฝึกหัดอยู่นั้น จะต้องไม่มีภาพใดๆปรากฏในใจได้ อันนี้ต้องระวังให้มาก เพราะถ้ายังมีภาพเกิดในใจได้ แสดงว่ายังหลับไม่สนิท

๓) ก่อนที่จะหลับจะต้องไม่มัวงว จะต้องมีสติอยู่กับตัวทุกขณะ และใจต้องสงบจริง ๆ ในขณะที่จะหลับใจต้องไม่มีความอยากใดๆ เกิดขึ้นเลยเป็นอันขาด คือใจต้องวางเฉยจริง ๆ ไม่ยินดีไม่ยินร้ายในสิ่งทั้งปวง และเมื่อก่อนหลับจิตมีภาวะอย่างไร เมื่ตื่นออกมาแล้ว จิตจะมีภาวะอย่างเดียวกัน

๔. การหลับในสมาธิ จะต้องไม่ใช่เกิดจากการ สะกดจิตของตัวเอง เพราะถ้าเป็นการสะกดจิตตัวเอง จะมีอาการตัวแข็ง หรือร่างกายจะเป็นไปตามคำสั่ง การ สะกดจิตตัวเองก็คือ ภาวะของจิตที่ยึดมั่นอยู่ในสิ่งใดสิ่ง หนึ่งอย่างแน่นแฟ้น ใจไม่ว่าง ส่วนผู้ที่หลับในสมาธินั้น ใจว่างปล่อยวางอารมณ์ได้ทุกอย่าง

๕. เมื่อหลับในสมาธิได้แล้ว ในระยะแรกยังเป็น ระยะมืด คือหลับสนิทโดยไม่เห็นอะไร แต่ในขั้นต่อไป ซึ่งเป็นขั้นที่จะเห็นโอปปาติกะนั้น ภายในใจมีความรู้สึก ตัวเหมือนกับอยู่ในภาวะตื่น และเป็นการตื่นอย่างมีสติ สัมผัสปัญญา และพร้อมกันนั้นจะรู้สึกตัวว่า ตัวเองยืน อยู่ในแสงสว่างที่เจิดจ้ามาก เหมือนกับตัวเองยืนอยู่ใน ที่กลางแจ้ง ในขณะที่บนท้องฟ้าไม่มีเมฆเลย

จากหลักเกณฑ์ที่กล่าวมาโดยสังเขปนี้ ท่านจะเห็น ว่าการหลับในสมาธิไม่ใช่ของง่าย แต่ก็อย่าลืมนะว่า การ หลับในสมาธิ และเห็นโอปปาติกะได้ ตามนัยดังที่ กล่าวมานี้ ไม่ใช่เรื่องทิพย์จักษุ การหลับในสมาธิ ก็ คือการหลับธรรมดา เหมือนอย่างเด็กทารกหลับสนิท

และเห็นโอปปาติกะ หรือเหมือนกับคนบางคนซึ่งในบางครั้งหลับสนิทและเห็นโอปปาติกะ ฉะนั้น ภาวะอันนี้จึง ไม่ใช่ของสูงสุดอะไรนักหนา คนที่ทำได้ไม่ควรจะตื่นตื่น กับผลงานของตัวเองจนเกินไป และมีทางที่จะเสื่อมได้ง่าย ถ้าหากไม่หมั่นรักษาไว้ให้ดี และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้องคอยรักษาระดับจิตใจในด้านภูมิธรรม อย่าให้ตกต่ำลงมาเป็นอันขาด อันนี้สำคัญมาก

การหลับในสมาธิเกิดขึ้นได้อย่างไร และมีวิธีฝึกหัดอย่างไร ข้าพเจ้าจะนำไปเขียนไว้ในฉบับหน้า

.....

วิธีหลับในสมาธิ

.....

* ในหนังสือวิญญูณฉบับที่แล้วมา ข้าพเจ้าได้อธิบายถึงลักษณะของการหลับในสมาธิ แต่ยังไม่ได้อธิบายถึงวิธีฝึกว่า ทำอย่างไร จึงจะสามารถหลับใน

* วิญญูณ ฉบับที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๑๑

สมาธิได้ เพราะฉะนั้น ในฉบับนี้จะอธิบายถึงเรื่องนี้โดยตรง และก่อนที่จะอธิบายถึงเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ได้ให้ คุณศรีเพ็ญเข้าสู่สมาธิไปเรียนตามโอปปาติกะท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์เดียวกันกับที่อธิบายเรื่องที่แล้วมา สำหรับในตอนนี้อย่างนี้ ท่านได้อธิบายดังต่อไปนี้ :-

ก่อนอื่น เราจะต้องรู้เสียก่อนว่า ในจำนวนคนที่มีความสนใจอยากจะฝึกสมาธิ แม้จะมีเวลาและโอกาสที่จะฝึก และแม้จะได้ครูที่ดีในการฝึก ก็ไม่ได้หมายความว่า ทุกคนจะสามารถหลับในสมาธิได้ คนที่จะสามารถหลับในสมาธิได้นั้น จะต้องมีความพื้นฐานเหล่านี้มาก่อนคือ :-

๑. ตั้งแต่เล็กแต่น้อยมาแล้ว โดยปกติเป็นคนพูดน้อย แต่ก็รู้เท่าทันเหตุการณ์ทุกอย่าง ภายในขอบเขตที่เด็กอายุขนาดนั้นจะฟังเข้าใจได้ แต่แล้วก็จะไม่พูด แม้ว่าตัวเองมีความรู้พอที่จะพูดได้และอยากพูดก็ตาม แต่ เมื่อเห็นว่าพูดไปแล้วไม่มีประโยชน์ ก็สามารถบังคับใจตนเองได้ ไม่ให้พูดออกมา เป็นคนไม่มีปมเรื่อง หรือปมด้อย ไม่มีความกดดันในเรื่องที่อยากจะทำ

อีกนัยหนึ่ง เป็นคนที่บังคับตนเองได้ รู้จักทำอะไรถูกต้องตามกาลเทศะ คนที่บังคับตนเองไม่ได้ เมื่ออยากจะแสดงอะไร เพื่อจะอวดตัวเองหรือเพื่อจะให้คนอื่นสนใจ หรือเพราะความกตัตัน ซึ่งถ้าหากไม่พูดแล้วทนอยู่ไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่มันไม่มีประโยชน์อะไรแก่ใคร คนประเภทนี้เรียกว่าบังคับตัวเองไม่ได้ เอาชนะความคิดของตัวเองไม่ได้ คนประเภทนี้ไม่สามารถที่จะเอามาฝึกให้ถึงขั้นหลับในสมาธิได้ ถ้าหากเขาไม่เลิกนิสัยอันนั้น

คนที่พูดอะไรพลอย ๆ นึกอยากจะพูดอะไรก็พูด ไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่นึกถึงประโยชน์และความไม่มีประโยชน์ เขาจะสนใจหรือไม่สนใจเขาจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจไม่ได้นึกเสียก่อน คนประเภทนี้แสดงให้เห็นว่า มีความกตัตันทางอารมณ์สูง ความคิดไม่มีระเบียบ ความคิดไม่ละเอียดสุขุม คนอย่างนี้ที่ว่าฝึกสมาธิได้ยาก ก็เพราะแม้แต่เรื่องง่าย ๆ ขนาดนี้ ก็ไม่อาจที่จะ บังคับใจของตัวเองได้แล้ว ฉะนั้นในเวลาฝึกสมาธิจริง ๆ ก็ยอมจะฝึกไม่ได้อยู่เอง เพราะการฝึกสมาธิ หมายถึงการหัดบังคับใจของตัวเองไม่ให้คิดอะไรอย่างอื่น

ถ้าจะคิดก็คิดแต่ในเรื่องที่กำหนดเอาไว้ หรือที่ตั้งใจเอาไว้เท่านั้น ซึ่งการที่จะทำอย่างนี้มันยากยิ่งกว่าการบังคับใจไม่ให้พูดในเรื่องซึ่งไม่มีสาระ เพราะฉะนั้น ในเมื่อเรื่องที่ยากกว่ายังทำไม่ได้ เรื่องที่ยากกว่านี้จะทำได้อย่างไร

อย่าลืมนะว่า คนที่จะฝึกสมาธิได้ดี จะต้องมีความดีเหล่านี้มาก่อนตั้งแต่อายุน้อย การที่ต้องกำหนดไว้เช่นนี้ ก็เพราะมีหลักอยู่ว่า **คนที่ฝึกสมาธิถึงขั้นที่จะหลับในสมาธิได้นั้น จะต้องเป็นคนที่มีพื้นฐานดีมาตั้งแต่ชาติก่อน** ถ้าหากในชาติก่อนมีพื้นฐานมาไม่ดี มาถึงชาตินี้จะมาตั้งต้นฝึกสมาธิให้ได้ขั้นสูงเลยนั้นย่อมเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะความเจริญในด้านจิตใจจะต้องเป็นไปตามพื้นฐานของมัน เหมือนกับการเจริญเติบโตของต้นไม้ คือต้องค่อยเป็นค่อยไป และต้องมีพื้นฐานสมบูรณ์ทุกด้านต้นไม้จึงจะออกดอกและออกผลได้ ความเจริญในด้านจิตใจก็เช่นเดียวกัน

แต่อย่างไรก็ดี สำหรับคนที่ไม่มีความดีตั้งแต่ชาติก่อนก็ไม่ควรที่จะคิดว่าจะในชาตินี้ในเมื่อเราไม่มีโอกาสจะฝึกให้ถึงขั้นหลับในสมาธิได้ ก็ไม่ควรจะฝึก แล้ว

เลยไม่สนใจและไม่พยายามที่จะฝึก การคิดแบบนี้ไม่ควรจะให้เกิดขึ้น เพราะถ้าหากเราไม่พยายามที่จะตั้งต้นตั้งแต่บัดนี้ ในเมื่อเวลาและโอกาสมีอยู่ การที่จะฝึกสมาธิขั้นสูงให้ได้เป็นผลสำเร็จนั้น มันก็ยิ่งจะห่างไกลออกไปอีก ทุกคนควรจะคิดว่า เราจะฝึกได้แค่ไหนอย่างไร หรือจะไม่ได้อะไรเลยก็ตาม ก็ควรจะพยายามฝึกสมาธิทุกคน เพราะถ้าคนไหน เมื่อได้ลงมือฝึกแล้ว วิชาของสมาธิก็จะต้องเกิดขึ้นทุกขณะที่จิตเป็นสมาธิ ไม่มากก็น้อย แต่การที่ข้าพเจ้าได้พูดถึงพื้นฐานดังที่กล่าวมานั้น ข้าพเจ้าหมายถึง เฉพาะบุคคลที่ในเมื่อมีพื้นฐานมาดีอย่างนั้น เมื่อมีโอกาสได้ฝึกแล้ว ก็จะสามารถได้รวดเร็ว ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ถ้าฝึกสมาธิขั้นสูงไม่ได้ในชาตินี้ หรือกว่าจะได้ก็ต้องใช้เวลานานก็ไม่ควรจะฝึก ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า และไม่ต้องการที่จะให้ใครเข้าใจเช่นนี้ด้วย

๒. จะต้องเป็นคนฉลาดมาตั้งแต่กำเนิด จากข้อความที่กล่าวมาแล้วท่านจะเห็นได้ว่า คนที่จะฝึกสมาธิถึงขั้นหลับในสมาธิได้ จะต้องเป็นคนที่พูดน้อย รู้จัก

กาลเทศะในการพูด และเป็นคนที่รู้หรือเข้าใจเหตุการณ์ ทุกอย่างภายในขอบเขตที่เด็ก หรือคนอายุขนาดนี้ควรจะเข้าใจได้ พื้นฐานอันนี้ แสดงให้เห็นว่าเป็นคนฉลาดเข้าใจอะไรได้รวดเร็ว แต่จะเข้าใจได้ซึ่งแค่นั้นอย่างไร นั่นเป็นอีกปัญหาหนึ่ง คือถ้าหากเข้าใจอะไรได้รวดเร็วและซึ่งด้วย ก็จะสามารถเข้าใจสมาธิได้ดี เมื่อถึงเวลาหลับ ก็จะสามารถหลับได้ดี หรือหลับได้สนิทกว่าคนที่เข้าใจ อะไรได้ไม่ลึก แต่อย่าลืมว่า **พื้นฐานที่สำคัญก็คือ เข้าใจอะไรได้รวดเร็ว** คุณสมบัติอันนี้จำเป็นมาก ทั้งนี้ก็เพราะคนที่จะสามารถเข้าใจสมาธิได้ดีนั้น จะต้องสามารถ ปิดอารมณ์ หรือปิดความคิดที่ไม่ต้องการออกไปได้รวดเร็ว คนที่จะทำได้อย่างนี้ นอกจากจะมีสมาธิดีแล้ว จะต้องเป็นคนที่มีรู้เท่าทันอารมณ์ได้รวดเร็ว จึงจะปิดออกไปได้ง่าย ถ้าหากเข้าใจอะไรช้า ใจยังไปข้องหรือติดอยู่ที่อารมณ์อันใดอันหนึ่ง กว่าที่จะปิดอันนี้ออก อันใหม่ก็เข้ามาอีก และกว่าจะปิดอันใหม่ออกไป อารมณ์อีกอันหนึ่งก็เข้ามาอีก ตกลงว่าไม่อาจจะทำให้ว่างได้ แต่สำหรับคนที่เข้าใจอะไรได้รวดเร็ว จะปิดอารมณ์ออกไปได้รวดเร็วในเมื่อรู้เท่าทันอารมณ์อันนั้นแล้ว และอารมณ์อันใหม่

แม้ว่ามันจะพยายามสอดแทรกเข้ามา แต่เพราะเหตุที่เข้าใจได้รวดเร็ว พอมันจะโผล่ขึ้นมาที่รู้ตัวและเข้าใจชัด มันก็จะถูกปิดออกไปอย่างรวดเร็ว โดยวิธีนี้ เมื่อทำบ่อย ๆ มีความชำนาญมากขึ้น อารมณ์ต่าง ๆ ก็ไม่อาจที่จะแทรกเข้ามาได้ และในที่สุดใจก็จะว่างอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ คนที่จะฝึกสมาธิได้ดีจึงต้องเป็นคนฉลาด รู้เท่าทันอารมณ์ได้รวดเร็ว และความฉลาดที่ว่านี้ ต้องมีมาแล้วตั้งแต่ชาติก่อน ซึ่งจะสังเกตได้ตั้งแต่วัยเด็ก ดังเช่นกรณีที่พูดมาแล้วว่า ตั้งแต่เล็กมาแล้ว เขาเป็นคนพูดน้อยรู้จัก กาลเทศะในการพูด แต่ถึงแม้จะไม่พูดก็เข้าใจทุกอย่าง

อนึ่ง อย่าลืมว่า เท่าที่พูดมานี้ข้าพเจ้าหมายถึงคนที่เขาจะมาฝึกสมาธิในขั้นสูงให้ได้ผลโดยรวดเร็ว เพราะฉะนั้นถ้าหากคนไหน ถึงแม้พื้นเดิมจะไม่ใช่คนฉลาดก็ อาจจะเขามาฝึกได้ แต่กว่าจะได้ผล มันจะช้ากว่าที่กล่าวมาแล้ว

๓. ต้องเป็นคนมีความคิดเป็นระเบียบ คนที่จะฝึกสมาธิได้ดี นอกจากจะเป็นคนฉลาดรู้จักกาลเทศะในการพูดแล้ว อีกข้อหนึ่งที่สำคัญมากก็คือ จะต้องเป็น

คนที่มีความคิดเป็นระเบียบ ซึ่งหมายความว่า เวลาจะคิดอะไรคิดทีละอย่าง คิดเป็นเรื่อง ๆ ไม่สับสน อันไหนยังไม่เข้าใจหรือยังไม่แจ่มแจ้ง ก็พยายามคิดหลาย ๆ ครั้ง อยู่ในเรื่องนั้นจนกว่าจะเข้าใจแจ่มแจ้ง และเรื่องที่น่ามาคิดนั้นก็ติดต่อกันเป็นเรื่องอันเดียวกัน ซึ่งทำให้เข้าใจในเรื่องนั้นโดยง่ายชัดเจน คนที่มีความคิดกระโดดเป็นห่วง ๆ เรื่องนี้ยังไม่ทันที่จะเข้าใจแจ่มแจ้ง ยังไม่ทันจะคิดให้ละเอียด ก็กระโดดไปหาเรื่องอื่น คนที่มีพื้นฐานอย่างนี้ จะฝึกสมาธิเอาดีไม่ได้ ตราบใดที่ความคิดยังกระโดดเป็นห่วง ๆ เช่นนี้ ต้องพยายามแก้นิสัยอันนี้ให้ได้เสียก่อน จึงจะสามารถฝึกสมาธิขั้นสูงได้ จงสังเกตว่า คนที่มีความคิดกระโดดเป็นห่วง ๆ ก็คือคนที่ขาดอำนาจบังคับใจตัวเองอย่างเพียงพอ คนที่จะฝึกสมาธิในขั้นสูงได้นั้น โดยปกติแล้ว จะต้องเป็นคนมีอำนาจบังคับใจตัวเองอย่างเพียงพอทีเดียว ซึ่งอำนาจที่ว่ำนี้นี้ยังมีมากเท่าไร ก็ยิ่งจะเข้าสมาธิได้สูงเพียงนั้น

๔. จะต้องเป็นคนมีความคิดละเอียดสุขุม

คุณสมบัติอันนี้อันที่จริงก็ได้อธิบายมาแล้ว แต่เพื่อให้ผู้

อ่านได้เข้าใจถึงพื้นฐานในเรื่องนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงได้แยกหัวข้อออกมาเพื่อให้จำง่าย คำว่า **“มีความคิดละเอียดและสุขุม”** นั้น หมายความว่า คิดอย่างถี่ถ้วน แยก แยะ ประเด็นต่าง ๆ ออกมาพิจารณาทุกแง่ทุกมุม คนที่เคยเรียนอภิธรรมมาแล้วจะสังเกตได้ว่า คนที่จะสามารถเรียนอภิธรรมเข้าใจได้ดีจำหลักแม่นนั้น จะต้องเป็นคนที่มีความคิดละเอียดมาก ความหมายที่แตกต่างกันแม้เพียงเล็กน้อย ก็สามารถที่จะมองเห็น

สำหรับคนที่มีความรู้ที่กล่าวมานี้ ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ ถ้ามีเวลาและโอกาสพอก็สามารถที่จะฝึกถึงขั้นหลับในสมาธิได้ และถ้าหากเป็นเด็กซึ่งอยู่ในวัยที่สมองมีความจำดี รู้จักใช้เหตุผลเป็น และไม่มีเรื่องที่ทำให้หันหน้าใจหรือไม่สบายใจ ก็จะสามารถฝึกสมาธิได้เร็วกว่าผู้ใหญ่ เพราะผู้ที่มีอายุมากนั้นถึงแม้สมองจะยังไม่เสื่อม ก็มักจะมีความกดดันในทางอารมณ์หรือมีเรื่องที่จะต้องคิดมาก สำหรับคนประเภทนี้ ถึงแม้จะฝึกสมาธิได้ดี ก็ต้องใช้เวลานานมากกว่าจะหลับในสมาธิได้ เว้นแต่ว่าบุคคลผู้นี้โดยธรรมชาติแล้วเป็นคนนอนหลับง่าย

พอศีรษะถึงหมอน ภายในไม่เกิน ๑๐ นาที ก็สามารถหลับได้ ถ้าหากเป็นคนหลับง่ายเช่นนี้ ก็จะสามารถฝึกให้หลับได้เร็ว

แต่อย่างไรก็ดี ผู้ที่จะสามารถหลับได้เร็วจริงๆ และหลับได้สนิทหลับได้ลึกนั้น **จะต้องเป็นคนที่เคยได้ฌานขั้นสูงมาแล้วในชาติก่อน** เรียกว่าเป็นคนมีบารมีในทางนี้มาจึงจะสามารถหลับได้เร็ว แต่ก็อย่าลืมนะว่า ถึงแม้จะมีบารมีมากก็จริง แต่ถ้าในชีวิตประจำวันไม่มีพื้นฐานทั้ง ๔ ข้อ ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ก็ไม่อาจจะฝึกให้หลับได้เร็ว

การฝึกอาจจะเริ่มต้นด้วยวิธีไหนมาก่อนก็ได้ คือหมายความว่า วิธีใดก็ตามถ้าสามารถจะทำให้จิตสงบมีสติอยู่กับตัว ไม่ฟุ้งซ่าน นิวรณ์ทั้ง ๕ ไม่ครอบงำ ก็ใช้ได้ทั้งสิ้น แต่สำหรับวิธีที่ข้าพเจ้าชอบใช้ฝึกตัวเอง และสอนคนอื่นนั้น คือ **วิธีอานาปานสติสมาธิ** ซึ่งมีหลักโดยสังเขปดังต่อไปนี้ :

เมื่อได้นั่งในท่าที่สบาย ซึ่งจะนั่งบนเก้าอี้ หรือจะ

นั่งกับพื้นก็ได้ทั้งนั้น หรือแม้จะนั่งพิงก็ได้ ข้อสำคัญพยายามนั่งในท่าที่รู้สึกสบาย นั่งได้นาน ไม่ค่อยเมื่อย และอย่านั่งในท่าที่ก่อให้เกิดความขี้เกียจ หรือในท่าที่แสดงถึงความอ่อนแอ การนั่งในแบบนี้นิสัยขี้เกียจจะเกิดขึ้น แล้วต่อไปจะทำให้ยุ่งยากเกี่ยวกับการที่จะบังคับใจให้สงบจริง ๆ และเข้มแข็ง ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเข้าสมาธิในขั้นสูง คนที่ นั่งสมาธิ ถ้านั่งอย่างขี้เกียจ จะได้ผลช้ามาก และตราบิด ที่ความรู้สึกขี้เกียจ ยังมีอยู่ในใจแม้เพียงเล็กน้อยจะเข้าสมาธิขั้นสูง หรือขั้นสงบจริง ๆ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะฉะนั้นถ้าหากจะเป็นไปได้ ก็ควรจะหัดนั่งขัดสมาธิตัวตรง ตั้งแต่ระยะแรกทีเดียว ถึงแม้ครั้งแรกจะนั่งได้ไม่นานก็ไม่เป็นไร ถ้ารู้สึกเมื่อยหรือเป็นเหน็บก็ควรจะหัดนั่ง โดยใช้เวลาเพียงครั้งละ ๑๐ นาที ๑๕ นาทีไปก่อน เมื่อเกิดความเคยชิน และสมาธิดีขึ้น ก็จะสามารถนั่งได้นานขึ้นไปเอง

อันที่จริงถ้าหากไม่่วงมาก่อน และไม่ใช้เป็นคนที่ง่วงนอนง่าย การนอนราบกับพื้นหรือนอนเอนครึ่งตัวก็ใช้ได้เหมือนกัน แต่วิธีนี้จะต้องมีครูผู้ฝึกสอนคอยเตือนสติ

หรือคอยพูดจูงสมาธิ จึงจะได้ผล ถ้าทำตามลำพังคนเดียวยากที่จะได้ผล เพราะส่วนมากจะหลับกันเสียก่อน แต่ถ้าจะฝึกเพื่อให้นอนหลับง่าย ไม่ใช่เป็นการหลับในสมาธิ เป็นการหลับเพื่อการพักผ่อนสมองและร่างกาย ก็เป็นวิธีที่ใช้ได้ดีมาก คนที่เหน็ดเหนื่อยจากการงาน หรือจากการใช้สมองควรจะพยายามฝึกโดยวิธีนี้

ผู้ที่ฝึกสมาธิได้ดีจะต้องมีสุขภาพทางร่างกายดีด้วย อาหารไม่ควรจะรับประทานจนเกินไป แต่ก็ไม่ควรจะให้หิวหรืออ่อนเพลีย อากาศไม่ควรจะให้ร้อนหรือหนาวเกินไป สุขภาพทางร่างกายและสิ่งแวดล้อมที่ดีเช่น สถานที่ฝึกสะอาดเรียบร้อย เงียบ ไม่มีสิ่งรบกวน ก็เป็นสิ่งจำเป็นอยู่มาก แต่สำหรับในเรื่องนี้ ถ้าหาไม่ได้ก็ไม่ควรจะต้องให้เป็นกฎตายตัว ควรจะพอใจในสิ่งที่เท่าที่พอจะหาได้

เมื่อได้นั่งในท่าหรือในอิริยาบถที่เหมาะสมแล้ว ในครั้งแรกจะต้องพยายามสูดลมหายใจเข้ายาว ๆ ลึก ๆ หายใจออกช้า ๆ พร้อมกับตั้งสติคอยกำหนดลมอยู่ที่ปลายจมูก ลมสัมผัสตรงไหน ให้ตั้งสติไว้ตรงนั้น และให้ตั้ง

ไว้แห่งเดียว ไม่ต้องสนใจตามลมเข้าไปข้างใน หรือออกมาข้างนอก ควรจะพยายามทำอย่างนี้หลาย ๆ ครั้งจนกว่าจิตจะสงบ และในระยะแรกนี้ ไม่ต้องนึกอะไรเลย เพียงแต่กำหนดดูลมเฉย ๆ เมื่อใจสงบพอสมควรแล้ว จึง ค่อยหายใจตามปกติพร้อมกับนึกในใจว่า **หายใจเข้า หายใจออก หายใจเข้า หายใจออก** ฯลฯ พร้อมกับ เวลาหายใจเข้าและเวลาหายใจออก จงนึกอยู่แต่อย่างนี้ ทั้งนี้ก็เพื่อไม่ให้ใจไปนึกถึงสิ่งอื่น

อนึ่ง ถ้าหากใจยังไม่ค่อยสงบ ยังอดคิดถึงเรื่องต่าง ๆ ไม่ได้ ก็ให้ใช้วิธีนี้ กล่าวคือ เมื่อหายใจเข้าไปจนกระทั่งลมหมดแล้ว ก็จงหยุดกั้นหายใจสักชั่วระยะหนึ่ง จงกั้นให้พอดี คืออย่าให้สั้นเกินไปและอย่าให้นานเกินไป เพราะถ้าสั้นเกินไป ก็จะใช้ความตั้งใจแต่เพียงเล็กน้อย แล้วจิตก็จะมีโอกาสไปนึกถึงเรื่องอื่นได้ ถ้ากั้นไว้ นานเกินไปก็จะรู้สึกอึดอัดไม่สบาย ให้สังเกตว่าเรากลับ ลมหายใจไว้นานเท่าไร จึงจะเป็นความพอดีสำหรับตน เอง ก็ให้กั้นไว้เพียงนั้น และเวลาหายใจออก เมื่อลม ออกมาจนหมดแล้ว ก็ให้หยุดกั้นลมหายใจเข้าไว้

อย่าเพิ่งหายใจเข้าไปทันที แต่อย่างไรก็ดี วิธีนี้เป็นวิธีเบื้องต้นสำหรับป้องกันมิให้ใจไปนึกถึงเรื่องอื่นต่อไปในเมื่อใจสงบ ไม่ค่อยจะคิดถึงเรื่องต่างๆ แล้ว ก็ให้เลิกใช้วิธีการล้มหายใจ แต่ให้พยายามกำหนดลมหายใจเข้า และลมหายใจออกให้ติดต่อกันเป็นสายโดยไม่ให้ขาดระยะ เงื่อนระหว่างจะเข้ากับออก และเงื่อนระหว่างจะออกกับเข้า จะต้องให้ติดต่อกันในจังหวะที่สม่ำเสมอ พร้อมกับรู้สึกตัวตลอดเวลาว่า ขณะนี้ลมเข้า ขณะนี้ลมออก และพยายามกำหนดให้ถี่ กำหนดให้ได้ทุกขณะจิต ซึ่งถ้าหากจิตสงบดีแล้วก็จะทำใจให้เป็นสมาธิได้โดยไม่ยากเลย

คนไหนถ้าหากพื้นเดิมเป็นคนมีสมาธิดีเป็นคนมีบารมีในเรื่องนี้มาตั้งแต่ชาติก่อน คนประเภทนี้พอกำหนดลมได้ทุกขณะจิต ในไม่ช้าจิตก็จะสงบนิ่ง นิรวณทั้ง ๕ จะไม่มีอยู่ในความรู้สึกเลย และพร้อมกันนั้นก็จะมีปีติ และสุขเกิดขึ้นในใจ ถึงแม้จะใช้ความนึกคิดในตอนี้ ความนึกคิดก็มีระเบียบ มีสติอยู่กับตัวทุกขณะ กล่าวคือ จะรู้สึกตัวอยู่ตลอดเวลาว่ากำลังนึกคิดอะไร จิตใจแน่ว

แน่อู่แต่ในอารมณ์ หรือในเรื่องที่กำหนดเอาไว้เท่านั้น
ความคิดในเรื่องอื่นที่ไม่ได้ตั้งใจเอาไว้ก่อนจะแทรกเข้า
มา ไม่ได้เลย

คำว่า **นิรณโฌ** หรือไม่มีอยู่ในความรู้ สึก
ในขณะนั้น หมายความว่า :

ขณะที่จิตสงบนี้ **กามฉันทะไม่มี** คือในใจจะไม่รู้
เสียวอยากหรือต้องการอะไรอย่างอื่น ความนึกคิดจะไม่
แล่นออกไปข้างนอก ไปหาอารมณ์ต่างๆ ที่เคยชอบหรือ
ที่เคยพอใจ

พยาบาทไม่มี หมายความว่า ในขณะที่จิตสงบนี้
ความขุ่นเคือง ความไม่พอใจ หรือความอาฆาตมุ้งร้าย
ต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งจะไม่เกิดขึ้นเลย ในใจจะเต็มไปด้วย
ด้วยความเมตตากรุณาต่อมนุษย์และสัตว์ทุกถ้วนหน้า

ถีนมิทธะไม่มี หมายความว่า ในขณะที่จิตสงบ
นี้ จะไม่รู้สึกขี้เกียจ หรือท้อแท้เบื่อหน่าย ในใจจะมีแต่
ความขยัน หรือความเต็มใจในอันที่จะทำสมาธิอยู่เสมอ
จิตใจในขณะนี้แจ่มใสและเบิกบานมาก

อุทัจจะถูกอุจจะไม่มี หมายความว่า ในขณะที่ใจสงบนี้ไม่มีความฟุ้งซ่าน ไม่มีความรำคาญต่อสิ่งใดๆ ในใจจะรู้สึกสงบเยือกเย็นปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างได้

วิจิกิจฉาไม่มี หมายความว่า ไม่สงสัยอะไรเลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติหรือไม่เกี่ยวก็ตาม ไม่มีสงสัย ถ้าหากจะมีความสงสัยในสิ่งใดก็ตามเกิดขึ้น ก็สามารถปิดออกไปได้ง่าย เพียงแต่คิดว่ายังไม่ถึงเวลา ไม่ควรจะสงสัยเก็บเอาไว้ก่อน หรือจะคิดว่าจะเป็นอย่างไร ก็ช่างหัวมัน เพียงแต่คิดเท่านี้ ความสงสัยทุกอย่างก็จะหายไปทันที และสำหรับบางคนนอกจากจะไม่สงสัยอะไรแล้ว กลับปรากฏว่ามีความเข้าใจในสิ่งต่างๆ ดีขึ้นโดยลำดับ

ผู้ที่ฝึกสมาธิให้ได้ผล จะต้องเข้าใจเรื่องนิรณทัง ๕ นี้เป็นอย่างดี แต่เท่าที่อธิบายมานี้เป็นการอธิบายโดยสังเขป เพื่อความสะดวกและเพื่อความเข้าใจง่ายของผู้เริ่มต้น ผู้ที่ต้องการจะศึกษาเรื่องนี้อย่างละเอียดต้องไป อ่านในหนังสือ **คู่มือการฝึกอานาปานสติสมาธิ** ซึ่งข้าพเจ้าได้เขียนไว้นานแล้ว

ผู้ที่จะสามารถฝึกสมาธิถึงขั้นหลับในสมาธิได้ ครั้งแรกจะต้องปฏิบัติตามแนวทางที่กล่าวมานี้ก่อน แต่อย่าลืมว่าต้องมีพื้นฐานตามที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่สำหรับบุคคลบางคน ซึ่งถึงแม้จะมีพื้นฐานมาดี แต่ถ้าในระยะแรกก็ยังคงควบคุมจิตใจไม่ได้ คืออดฟุ้งซ่านไม่ได้ แม้จะพยายามปฏิบัติอย่างไร ใจก็ไม่สงบ ถ้าหากเป็นเช่นนี้ ก็ยังมีวิธีอีกอย่างหนึ่ง กล่าวคือ ในเมื่อเรานึกคำว่า **หายใจเข้า หายใจออก** ไม่ได้ผล ก็ให้หาคำพูดมาสอนใจ ตนเอง เช่นสอนว่า **ขณะนี้เป็นเวลาฝึกสมาธิ ไม่ใช่เวลาจะนึกถึงเรื่องอื่น** จะนึกสอนใจตัวเองด้วยคำพูดเพียงสั้น ๆ เท่านั้นก็ได้ แต่ถ้าหากใจไม่ยอมสงบ ก็ให้สอนต่อไปอีกว่า **อย่าคิดเรื่องอื่น จงพยายามทำใจ ให้สงบอย่าคิดเรื่องอื่น จงอยู่กับลมหายใจเข้าออก อย่าคิดเรื่องอื่น จงทำใจให้แน่วแน่** อย่างเป็นต้น หรือจะสอนอย่างไรก็ได้ ข้อสำคัญจงพยายามหาคำพูด มาสอนใจตนเอง ให้เหมาะกับสภาพของจิตใจในขณะนั้น เหมือนกับเราจะสอนคนอื่น เราก็ควรจะรู้ว่า จะพูดอย่างไร เขาจึงจะเชื่อและทำตาม และอีกประการหนึ่ง **ทุกขณะ**

ที่กำลังนึกคิดหรือกำลังพูดอยู่ในใจนั้น จะต้องให้มีสติกำกับทุกคำพูด คือรู้สึกตัวตลอดว่า ขณะนี้กำลังนึกอะไร กำลังพูดอะไรในใจ จะต้องรู้สึกตัวทุกคำทุกพยางค์ และจะต้องหมั่นนึกถึงหลักอันนี้ไว้เสมอว่า การฝึกสมาธิก็คือการฝึกเพื่อให้มีสติอยู่กับตัวทุกขณะ คำพูดประโยคนี้ ต้องหมั่นนึกให้บ่อยที่สุด

เคล็ดสำคัญในการฝึกสมาธิ อยู่ที่การรู้จักสอนใจตัวเอง รู้จักแนะนำตัวเอง เพราะฉะนั้นสำหรับคนที่เข้าใจเรื่องชีวิตดี เข้าใจสภาพแห่งจิตใจของตนเองดี และเข้าใจธรรมลึกซึ้ง ก็ไม่เป็นการยากที่จะหาคำพูดมาสอนใจตนเอง แต่อย่างไรก็ดี เรื่องนี้สำหรับคนทั่วไปไม่ใช่ทำได้ง่าย ๆ การที่ข้าพเจ้ามีความสามารถสอนให้คนหลับในสมาธิได้สำเร็จมาแล้วหลายคนนั้น **หลักสำคัญ** อยู่ที่ **การจูงสมาธิ** หมายความว่า ในขณะที่ศิษย์ของ ข้าพเจ้ากำลังเข้าสมาธิอยู่นั้น ข้าพเจ้าจะพูดอธิบายธรรมให้ผู้ปฏิบัติ ติดตามคำพูดของข้าพเจ้าให้ได้ทุกคำและค่อย ๆ จูงผู้ปฏิบัติให้เกิดความเข้าใจในธรรม เกิดความเข้าใจในเรื่องตัวของตัวเอง แจ่มแจ้งดีขึ้นโดย

ลำดับ ถ้าผู้ปฏิบัติสามารถติดตามคำพูดได้ทุกคำ เข้าใจทุกคำและไม่คิดถึงเรื่องอื่นเลย จิตใจจดจ่ออยู่แต่ถ้อยคำที่ได้ยิน และมีความรู้สึกโน้มน้อมไปตามซ้ำพเจ้าพูดทุกอย่างโดยวิธีนี้ ผู้ที่ติดตามได้และมีพื้นมาติดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้นนั้น จะไม่มีรายไหนที่ไม่สำเร็จ แต่เพราะเหตุที่เรื่องนี้มีรายละเอียดมาก ซ้ำพเจ้าไม่อาจจะเขียนออกมาเป็นตัวหนังสือได้ จึงแนะนำมาให้ทราบพอเป็นแนวสังเขปแต่เพียงเท่านี้ก่อน

.....

ความตายคืออะไร ?

.....

*ปัญหาข้อนี้ เป็นเรื่องที่ไม่มีการถามขึ้นก่อน แต่เป็นปัญหาที่โอบปาดิกะท่านหนึ่ง ให้ความเห็นมาว่า ควรจะเขียนเรื่องนี้ เพราะเป็นปัญหาที่ทุกคนสงสัยและต้องการอยากจะทำทราบความจริงด้วยกันทั้งนั้น เนื่องจาก

*วิญญาน ฉบับที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๑๑

ทุกคนกลัวตาย และไม่ทราบว่า ตายแล้วจะเป็นอย่างไร และคนส่วนมากก็รู้สึกกันว่า **ความตายเป็นความเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่หลวงและน่ากลัวมาก** แม้ว่าจะมีบางคนพูดว่า ฉันไม่กลัวตาย คนประเภทนี้เมื่อถึงคราวจะตายเข้าจริง ๆ ก็กลัวตายกลัวมากด้วยการที่เขาพูดเช่นนั้น ก็เพราะเข้าใจว่า ความตายคือความสิ้นสุดของทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อตายแล้วก็หมดเรื่อง เพราะฉะนั้นเขาจึงพูดว่าไม่กลัวตาย การที่ทุกคนกลัวตายก็เพราะมีหลักอยู่ว่า ทุกคนรักตัวเอง ทุกคนไม่อยากตาย และในเมื่อไม่รู้ว่าจะตายแล้วจะเป็นอย่างไร คนประเภทนี้ย่อมต้องกลัวมาก ที่เขาพูดว่า ตายแล้วก็หมดเรื่องหมดทุกข์ ความเข้าใจอันนี้ไม่ใช่เกิดจากความรู้แจ้ง แต่เกิดจากการสันนิษฐานเอาเอง ที่เห็นคนตายแล้วไม่มีความรู้สึกไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นจึงเข้าใจเอาเองว่าตายแล้วก็หมดเรื่อง แต่ข้อสันนิษฐานอันนี้มันขัดแย้งกับความรู้สึกภายในที่ว่า คนเราทุกคนรักชีวิตของตัวเองยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด และไม่อยากตายด้วยกันทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเมื่อถึงคราวจริง ๆ จึงอดกลัวไม่ได้

ในเมื่อยังไม่รู้แน่เกี่ยวกับความตาย มันเหมือนกับคนที่
จะไปเมืองนอก ถ้าคนไหนมีความรู้ภาษาต่างประเทศดี
เข้าใจถึงเรื่องราวที่ตนเองจะต้องไปประสบอยู่บ้างแล้ว เขาก็
ไม่กลัวในอันที่จะไป ส่วนคนที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเรื่อง
เมืองนอก ภาษาต่างประเทศก็ไม่รู้ ถ้าจะต้องไป คนเดียว
แน่นอนเหลือเกินว่า เขาไม่อยากจะไป แม้จะจ้างให้ไปก็จะ
ไม่ยอมไป คนส่วนมากจะเป็นเช่นนี้ เรื่อง ความตายเป็นสิ่งที่
ที่มีดมณียิ่งกว่าการไปเมืองนอกหลายเท่า ฉะนั้นคนที่ไม่รู้
อะไรเกี่ยวกับเรื่องความตายเพียงแต่ สันนิษฐานเอาเอง
นั้น เรื่องที่จะไม่กลัวตายเป็นอันไม่มี

คนส่วนมากคิดว่า ความตายเป็นความเปลี่ยนแปลง
แปลงที่ยิ่งใหญ่มาก เป็นการพลัดพรากและเป็นการสูญเสีย
เสียทุกสิ่งทุกอย่าง ฉะนั้นความตายจึงเป็นเรื่องที่มนุษย์
และสัตว์ทุกตัวตุนกลัวกันมาก แต่ความเป็นจริง ความ
ตายไม่ใช่เป็นความเปลี่ยนแปลงที่มากมายอะไรนัก โดย
เฉพาะในด้านจิตใจ หลังจากตายกับก่อนตายสภาพจิตใจ
โดยส่วนใหญ่จะคงอยู่ในรูปเดิม แม้แต่ร่างกาย โดย
รูปร่างภายนอก ก็เหมือนเดิมทุกอย่าง ถ้าหากเขาตาย

แล้วยังอยู่ในโลกมนุษย์ เพราะฉะนั้นจึงมีคนเป็นจำนวน
 มาก ทั้งที่ได้ตายจากโลกมนุษย์แล้ว ก็ยังเข้าใจว่าตัวเอง
 ยังไม่ตาย ซึ่งคนประเภทนี้ พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า **สม
 มุพฺโห กาล กโรติ** ตามศัพท์แปลว่า **เป็นผู้หลงตาย** ซึ่ง
 หมายความว่า **ก่อนจะตายก็ไม่มีความรู้เกี่ยว กับเรื่อง
 โลกหน้า ตายไปแล้วก็ยังไม่รู้ว่าตัวเองได้ ตายไปแล้ว
 จากโลกมนุษย์** คนประเภทนี้พื้นเดิมเป็น พวกที่เข้าใจว่า
ตายแล้วสูญ เข้าใจว่าตายแล้วหมดเรื่อง ทุกวันนี้ คนที่
 ตายไปแล้วไม่รู้ตัวว่าตาย มีมากกว่าในสมัยก่อนมากมาย
 ผู้ที่ตายแล้วไม่รู้ตัวว่าตายนี้ เป็นบุคคลที่น่าสงสารมาก
 เพราะตลอดเวลาที่เขายังหลง เข้าใจผิดอยู่เช่นนั้น เขาจะ
 ไม่ได้รับความสุขเลย เขาจะปรับปรุงตัวให้เข้ากับชีวิตใน
 โลกนั้นไม่ได้ แม้จะมีผู้รู้ในโลกนั้นแนะนำสั่งสอนก็ยากที่จะ
 เข้าใจ ถ้าเทียบกับคนในโลกมนุษย์ ก็เปรียบได้กับพวกที่มี
 ปัญญาอ่อน (idiot)

โดยหลักความจริง **ชีวิตทุกชีวิตเป็นผลที่เกิด
 มาจากวิบาก สภาพสิ่งแวดล้อมก็เกิดมาจากวิบาก
 ฐานะภายนอกทุกอย่างก็เกิดมาจากวิบาก วิบากเป็น**

สิ่งที่ไม่ตาย **วิบากคืออำนาจสร้างสรรค์ทุกสิ่งทุกอย่าง**
 สำหรับผู้ที่เข้าใจหลักเหล่านี้ดี ก็ จะเห็นว่าความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว ความตายไม่ใช่เป็นความเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่หลวง ความตายไม่ใช่เป็นความสูญเสี่ยทุกสิ่งทุกอย่าง ตรงกันข้าม **ความตายเป็นความงอกงามของชีวิต** เป็นการปรับปรุงชีวิตให้เหมาะสมเสียใหม่ คนที่ตายก็เปรียบเหมือนใบไม้เก่าที่ร่วงไปครั้นแล้วก็มีชีวิตอย่างเดียวกันนั้นแหละเกิดขึ้นมาอีก ซึ่งเปรียบเหมือนใบไม้ใหม่งอกขึ้นมาอีก ตราบใดที่รากมันยังอยู่ ต้นมันยังดี กิ่งหักหรือใบร่วง ย่อมหมายถึงจะมีกิ่งใหม่ใบใหม่งอกขึ้นมาอีก จงพิจารณาดูให้ดีว่า :

การที่ใบร่วงหรือกิ่งหัก มันเป็นการเปลี่ยนแปลงที่น่ากลัว เป็นความสูญเสี่ยทุกสิ่งทุกอย่างจริงหรือไม่ ชีวิตของคนเราก็เหมือนกัน ตราบใดวิบากยังอยู่ วิญญาณยังอยู่ ความตายไม่ใช่เป็นการสูญเสี่ยแต่อย่างใดเลย

คนส่วนมากเมื่อเห็นเด็กที่เกิดใหม่ย่อมจะดีใจ แม้จะไม่ใช้ลูกของตัวเองก็ตาม เพราะชีวิตเด็กเป็นชีวิต

ที่กำลังจะเจริญงอกงามขึ้นมา ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังจะ
ตั้งต้นขึ้นมาอีก ขอให้พิจารณาดูเด็กในโลกนี้ทุกคน
ก่อนที่จะมาเกิดก็ไม่ทราบมาก่อนว่า ตัวเองต่อไปภาย
หน้าจะเป็นอย่างไร เหมือนกับมนุษย์เราไม่รู้ว่าตายแล้ว
จะเป็นอย่างไร แต่เด็กที่เกิดใหม่ทุกคนก็เป็นบทเรียน
ที่มีค่าทำให้เรารู้จักชีวิตได้อย่างลึกซึ้ง เด็กบางคนเกิด
มาในท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่ดี มีทุกอย่างทุกอย่างไว้คอย
ต้อนรับเขาอย่างดี แต่เด็กบางคนก็ตรงกันข้าม ขอให้
พิจารณาดูให้ซึ่งว่า เด็กที่เกิดขึ้นมาในโลกนี้ จะว่าเป็นสิ่ง
ที่น่ากลัวก็ได้ เพราะเด็กทุกคนช่วยตัวเองไม่ได้ ชีวิตของ
เด็กต้องขึ้นอยู่กับพ่อแม่และคนอื่น ๆ อีกหลายคน แต่ถึง
กระนั้นเราก็พบว่า **สำหรับเด็กที่มีวิบากมาดี** เมื่อเขา
เกิดมาในโลกนี้แม้จะมาอย่างไรไม่รู้อะไรเลย แต่เด็ก
ที่มีบุญก็จะไม่มีความลำบากอะไรถึงกับจะต้องเป็น
ห่วงหรือหวาดกลัว เหมือนกับคนส่วนมากที่คิดว่า
ความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัว เพราะไม่รู้ว่าตายแล้วจะ
เป็นอย่างไร แต่ถ้าหากเขาู้แจ้งว่า เมื่อตายแล้วก็ต้อง
เกิดอีก และชีวิตที่เกิดใหม่จะเป็นอย่างไรมันขึ้นอยู่กับ
วิบาก เขาก็จะไม่ค่อยกลัว

ความตาย จะเป็นสิ่งที่น่ากลัวจริงหรือไม่ ขอให้พิจารณาดูจากเด็กที่เพิ่งเกิดมาในโลกนี้ หรือไม่เช่นนั้น ก็ขอให้พิจารณาดูคนที่ไปเมืองนอก คนที่รู้เรื่องเมืองนอกดี รู้ภาษาต่างประเทศดี และเตรียมตัวไว้พร้อมแล้ว เขาจะไม่กลัวเรื่องการเดินทางไปต่างประเทศเลย เพราะการไปต่างประเทศนี้มันก็คล้าย ๆ กับอยู่ในเมืองของตัวเอง ขอให้สังเกตว่า **ตัวเราที่อยู่ในเมืองไทยกับตัวเราที่ไปอยู่ต่างประเทศก็คือคนคนเดียวกัน** นิสัยใจคอก็อย่างเดียวกัน รูปร่างหน้าตาก็คนคนเดียวกัน ถึงแม้ว่าโดยปรมาตถ์ ทั้งร่างกายและจิตใจ จะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะจิตก็ตาม แต่โดยหลักส่วนใหญ่แล้วเราก็กังจำได้ว่าเป็นคนคนเดียวกัน

ในการไปต่างประเทศบางคนก็อาจจะได้ไปพบกับคนไทยด้วยกัน ได้ไปพบกับคนที่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่บางคนก็อาจจะไม่ได้พบกับคนชาติเดียวกัน หรือคนที่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย ส่วนมากเราจะต้องไปอยู่ในท่ามกลางคนแปลกหน้า แต่ถ้าหากเขาเป็นคนมีความรู้และได้เตรียมตัวไว้ก่อนแล้ว เขาก็จะไม่มี ความลำบากในการ

ที่ต้องอยู่ท่ามกลางคนแปลกหน้า และบางคนก็อาจจะ
 สนุกเพลิดเพลินจนลืมบ้านของตนเอง แต่บางคนก็อาจ
 จะตรงกันข้าม การตายก็เหมือนกับการไปเมืองนอก
เหมือนกับใบไม้ที่ผลัดใบใหม่ ฉะนั้น ความตายจึง
 ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว ถ้าหากเราได้ศึกษาให้รู้อย่างแจ่มแจ้ง
 เสียก่อนว่า ความตายคืออะไร ชีวิตหลังจากตายเป็น
 อย่างไร คนรู้แจ้งในเรื่องนี้และได้เตรียมตัวไว้ก่อนแล้ว
 คนประเภทนี้เท่านั้นที่ไม่ค่อยกลัวตาย ส่วนคนที่พูดว่า
 คนเราตายแล้วก็หมดเรื่อง เพราะสันนิษฐานเอาเองนั้น
 กลัวตายทุกคน

ตามหลักพระพุทธศาสนา ถือเป็นหลักตายตัว
 ที่เดียวว่า **“คนที่ยังมีตัณหาอยู่ในสันดานย่อมต้องมิตัว
 ความกลัวตาย”** ฉะนั้นคนที่ติดหรือเป็นห่วงในเรื่อง
 ทรัพย์สินสมบัติในเรื่องตัวเองอยู่ และมีความเห็นว่า คนเรา
 ตายแล้วก็สูญหมดเรื่องราวทุกอย่างนั้น จะต้องมีความ
 กลัวตายอย่างแน่นอน จะกลัวมากหรือกลัวน้อยก็อยู่ที่
 ตัณหามีมากหรือน้อย และตัณหาจะมากหรือน้อยก็ขึ้น
 อยู่กับอวิชชา **เพราะตัณหาเกิดจากอวิชชา** ฉะนั้นผู้

ที่มีวิชาเบาบาง คือเข้าใจเรื่องชีวิตตามความเป็นจริง
อยู่บ้าง ความกลัวตายจึงมีน้อย

*ในหนังสือวิญญูณ ฉบับเดือนตุลาคมที่แล้วมา
นี้ ข้าพเจ้าได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องความตายยังไม่หมด
เพราะข้อความตามที่เทพเจ้าองค์หนึ่งได้อธิบายให้ฟัง
นั้น ยังมีอีกหลายแง่ที่ควรจะทำให้เข้าใจให้กระจ่าง
โดย เฉพาะอย่างยิ่งคือ ความเปลี่ยนแปลงของร่างกาย
หลังจากตาย และสภาพของจิตใจหลังจากตาย ประเด็น
ทั้งสองอย่างนี้มีข้อที่แตกต่างกันอยู่หลายอย่าง ท่าน
เกรงว่าคนที่ได้อ่านแต่ในตอนแรกที่เปรียบคนที่ตาย
เหมือนกับผู้ที่ไปเมืองนอกนั้น อาจจะเข้าใจผิดและดำเนิน
ชีวิตผิด ผลที่ได้รับก็คือ ตายไปแล้วแทนที่จะสบาย หรือ
มีความสุขเพลิดเพลินต่าง ๆ กลับจะต้องไปรับความ
ทุกข์ทรมาน เพราะฉะนั้นในตอนนี้นี้ท่านจึงได้สั่งให้ชี้แจง
เรื่องนี้เพิ่มเติมอีกดังต่อไปนี้ :-

สภาพของชีวิตในโลกของโอปปาติกะเป็นผล

*วิญญูณ ฉบับที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๑

ที่เกิดจากวิบากโดยตรง ข้อนี้จะต้องทำความเข้าใจ ให้กระจ่างที่สุด เหมือนกับที่เรามองเห็นชัดว่า ต้นไม้จะเกิดเป็นต้นอะไร สำคัญอยู่ที่เมล็ดของมัน สภาพของดินฟ้าอากาศเป็นแต่เพียงส่วนประกอบเท่านั้น แต่สำหรับการเกิดในโลกมนุษย์ เราจะต้องทำความเข้าใจ เพิ่มขึ้นอีกว่า โดยหลักทั่วไปแล้ว คนเราจะเกิดขึ้นมาได้ จะต้องอาศัยเหตุ ๓ อย่างคือ :

๑. อาศัยพ่อแม่ ฉะนั้นชีวิตที่เกิดมาจะต้องเป็นไปตามอิทธิพลของกรรมพันธุ์ที่สืบทอดมาทางสายโลหิต

๒. จะต้องอาศัยธรรมชาติ หรือสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม และเพราะเหตุที่ร่างกายประกอบขึ้นมาจากสิ่งที่เป็นวัตถุ เพราะฉะนั้น สภาพของร่างกายจึงต้องเป็นไปตามกฎของวัตถุด้วย

๓. ต้องอาศัยวิญญาณมาปฏิสนธิในท้องแม่ คือมาเกิดในไข่ที่ผสมเอาไว้แล้ว เพราะเหตุที่วิญญาณของแต่ละบุคคล มีวิบากของความดีและวิบากของความชั่วติดตัวมา และวิบากอันนี้แหละ คือตัวการสำคัญที่

จะทำให้คนเราเกิดมามีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว ใครจะเกิดมาเป็นอย่างไร จะมีโชคชะตาวาสนาเป็นประการใด สำคัญอยู่ที่วิบาก

ชีวิตของมนุษย์ เป็นผลรวมที่เกิดมาจากเหตุ ๓ ประการ ดังที่กล่าวมานี้ ฉะนั้นในการอธิบายถึงความเป็น ไปของ มนุษย์จะต้องอธิบายทั้ง ๓ แง่ จะไปอธิบายจากแง่ใดแง่ หนึ่งไม่ได้ แต่สำหรับคนที่ตายแล้วไปเกิดในโลกของโอปปาติกะนั้น เรื่องกรรมพันธุ์ เรื่องสิ่งแวดล้อมให้ตัดออกไป ได้ ชีวิตในโลกของโอปปาติกะเป็นผลที่เกิดขึ้นจากอำนาจของวิญญาณ หรืออำนาจของวิบากล้วน ๆ

อย่าลืมว่า วิบากเป็นสิ่งที่ฝังอยู่ในจิตไร้สำนึก การทำงานของวิบากเราควบคุมไม่ได้ เหมือนกับเมื่อเรานอนหลับไม่มีใครสามารถที่จะควบคุม หรือบังคับว่าจะให้ฝัน อย่างนั้นอย่างนี้ และไม่มีใครรู้ว่าตัวเองจะฝันอย่างไร เมื่อหลับไปแล้วความฝันที่เกิดจะออกมาในรูปไหน ก็สุดแล้วแต่นิสัยใจคอและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่สะสมเอาไว้ ถ้าหากว่าคนไหนเป็นคนที่มีนิสัยดี ความรู้สึกชั่วร้ายในใจไม่มี ความทุกข์ทรมานใจไม่มี ก็มักจะฝันแต่ในทาง

ดีเสมอ แต่สำหรับคนที่นิสัยไม่ดี มีความรู้สึกชั่วร้าย มีความทุกข์ทรมานสะสมอยู่ในจิตใจมากก็มักจะฝันแต่ในทางร้าย ในทำนองเดียวกัน คนเราเมื่อตายแล้ว ก็คล้ายกับนอนหลับแล้วฝันไป ซึ่งสภาพของร่างกายและสภาพของสิ่งแวดล้อมจะเกิดขึ้นมาในรูปแบบไหน จะดีหรือชั่วอย่างไรมันขึ้นอยู่กับวิบาก ใครๆ ไม่สามารถจะบังคับหรือกะเกณฑ์ว่า จะต้องให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ได้

อนึ่ง เนื่องจากสภาพของร่างกายและสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นหลังจากตายนั้น ขึ้นอยู่กับวิบากหรือสภาพของจิตใจที่สะสมเอาไว้ เพราะฉะนั้นโดยหลักเกณฑ์ทั่วไปแล้ว คนไหนในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ถ้าได้สะสมความดีเอาไว้มาก คือเป็นคนมีคุณธรรมต่าง ๆ มั่นคงหลายอย่าง เช่น มีนิสัยซื่อสัตย์ กตัญญู อุดหนุน กล้าหาญ เสียสละ รู้จักปล่อยวาง มีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องชีวิตในโลกนี้ และโลกของโอปปาติกะดี สำหรับคนประเภทนี้ในเมื่อตายไปแล้ว ทุกคนจะมีความสุข ร่างกายที่เคยเจ็บป่วยหรือทรมานจะไม่ติดตามไปถึงโลกหน้า เมื่อเขาเกิดใหม่ในโลกของโอปปาติกะ เขาก็จะมีร่างกายแข็งแรงสดชื่น

เป็นปกติ ไม่มีความเจ็บป่วยหรือได้รับการทรมาน ตรงกันข้ามบุคคลที่ได้สะสมวิบากของความชั่วไว้มาก คือ เป็นคนที่มีนิสัยไม่ดีหลายอย่าง และในชีวิตประจำวัน ก็มักจะมีแต่ความทุกข์ทรมานทางใจเกิดขึ้นเสมอ เป็นคนยึดมั่นถือมั่นเกี่ยวกับเรื่องตัวตน เรื่องทรัพย์สินสมบัติหรือเรื่องอื่นๆ เหนียวแน่นปล่อยวางไม่ค่อยได้ เวลาจะตายก็เป็นห่วงตัวเอง เป็นห่วงทรัพย์สินสมบัติ เป็นห่วงคนนั้นคนนี่ เพราะปล่อยวางไม่ได้ จิตใจเศร้าหมอง และไม่เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องชีวิตในโลกนี้ และชีวิตในโลกหน้า สำหรับบุคคลประเภทนี้ แม้ว่าเมื่อก่อนตายจะเคยทำบุญไว้หลายอย่าง แต่ครั้นถึงเวลาตายจริงๆ ถ้าทำใจให้สบาย ไม่ได้ยังมีความกลัว ความเป็นห่วงอะไรต่างๆ อยู่หลังจากตายแล้วร่างกายที่เกิดใหม่ จะอยู่ในสภาพไม่ผิดไปจากก่อนตาย คือเคยเจ็บป่วยทรมานอย่างไรก็ยังคงเจ็บป่วยอยู่อย่างนั้น

และถ้าหากฟื้นเดิมเป็นคนที่ไม่เปลี่ยนความนึกคิด ความรู้สึกให้เป็นไปในทางที่ดีได้ยาก เขาก็จะต้องทรมานอยู่ในสภาพของคนป่วยอย่างเดียวกับเมื่อตอนที่ยังมีชีวิต

อยู่ในโลกมนุษย์ และโดยปกติแล้วมันทรมาณยิ่งกว่าเมื่อ
ยังอยู่ในโลกมนุษย์เสียอีก เพราะว่าสภาพของร่างกาย
สภาพของสิ่งแวดล้อม มันจะเกิดขึ้นตามความรู้สึกภายใน
ได้ง่ายมาก และจะอยู่ในสภาพอย่างนั้นตลอดไป ใน
เมื่อยังเปลี่ยนจิตใจไม่ได้ และก็เปลี่ยนได้ยากด้วย เพราะ
คนที่อยู่ในโลกของโอบปาติกะนั้น ถ้าหากจิตใจต่ำ พื้น
ในทางดีมีน้อย สำหรับบุคคลประเภทนี้จะไม่ติดอะไรกับ
คนที่นอนหลับแล้วก็ฝันร้าย ตลอดเวลาที่ยังไม่ตื่น ใครก็
ไม่สามารถที่จะไปเปลี่ยนฝันร้ายของเขาให้หายไปได้ ถ้า
ฝันร้ายจะหาย ก็หายเพราะจิตใจของเขาเอง กล่าวคือ
สภาพของจิตใจส่วนที่ดีถ้าหากมันเกิดขึ้นมาในตอนนั้น
มันก็จะเปลี่ยนจากฝันร้ายให้กลายเป็นฝันดีขึ้นมาได้

และที่ข้าพเจ้าบอกว่า **“เปลี่ยนยาก”** นั้น ก็เพราะ
สภาพร่างกายของมนุษย์กับของโอบปาติกะไม่เหมือน
กัน คือร่างกายของมนุษย์มีเวลาที่จะตื่นได้ง่าย เป็นต้น
ว่า นอนไปนาน ๆ ก็ารู้สึกเมื่อยหรือหิว หรือไม่เช่นนั้น
สิ่งแวดล้อมภายนอก เช่นเสียงดัง หรือมีคนมาเขย่าตัว
ก็จะทำให้เขาตื่นขึ้นมาได้โดยไม่ยากนัก แต่ร่างกายของ

โอบปาดิกะเป็นร่างกายที่ขึ้นอยู่กับจิตใจโดยตรง
 ประสาททุกอย่าง ก็ขึ้นอยู่กับจิตใจ ถ้าจิตใจยัง
 อยู่ในสภาพอย่างไร ร่างกายมันก็คล้อยตาม หรือ
 เป็นไปตามสภาพของจิตใจ ใครๆไม่อาจทำให้เขา
 ตื่น หรือทำให้เขารู้สึกขึ้นมาได้ นอกจากความรู้สึก
 ภายในบางอย่าง มันจะปรากฏขึ้นมา และทำให้
 เขาตื่นขึ้นมา ด้วยเหตุนี้แหละ คนบางคนจึงตกนรก
 อยู่ยาวนาน หรือได้รับความทุกข์ทรมานอยู่ยาวนาน และบาง
 คนที่อยู่ใต้อสุภคานานแสนนานจนลืมโลกมนุษย์

ชีวิตในโลกของโอบปาดิกะ เมื่อพูดถึงในส่วน
 ดี ก็ดีอย่างมากมายเทียบกับมนุษย์ไม่ได้เลย และเมื่อ
 พูด ถึงส่วนที่ไม่ดี ก็ไม่ดีอย่างมากเหมือนกัน ขอให้จำ
 หลักไว้ให้ดีว่า **ในโลกของโอบปาดิกะทุกอย่างเกิดมา
 จากวิบาก** เพราะฉะนั้นสำหรับคนที่ทำความดีไว้มาก
 พื้นเดิมเป็นคนมีจิตใจสูง และเป็นคนที่รู้จักปล่อยวาง
 บุคคลประเภทนี้เวลาตาย แม้จะได้รับความทุกข์ทรมาน
 จากโรคภัยไข้เจ็บ หรือจากอุบัติเหตุ หรือจากสัตว์
 ร้าย หรือจากเหตุโรกก็ตาม ขอให้จำไว้ให้แม่นทีเดียวว่า

ความเจ็บป่วยทรมาณทางร่างกายนั้น ถ้ามันมีสาเหตุมาจากทางร่างกาย หรือทางวัตถุภายนอกโดยตรงแล้ว ความทุกข์ทรมาณที่ว่านี้ มันจะไม่ติดตามไปถึงนาทีสุดท้ายก่อนที่จะดับจากโลกมนุษย์ ความทุกข์ทรมาณทางร่างกายนั้นมันจะสิ้นสุดลง ในเมื่อประสาทต่าง ๆ เริ่มเสื่อมและหมดประสิทธิภาพ

ขอให้เข้าใจว่า คนบางคนที่เราเห็นว่าเขาทนทุกข์ทรมาณแต่ไม่รู้รู้สึกตัวนั้น เราก็สันนิษฐานเอาว่า เขาคงจะเจ็บป่วยทรมาณอย่างนั้นอย่างนี้ ความเป็นจริงอาจจะไม่ได้เป็นเหมือนอย่างที่เรานึกก็ได้ คนไหนที่เคยเจ็บป่วย ถึงขนาดสลบ ทุกคนก็จะรู้ว่า พอสลบแล้วก็รู้สึกถึงความเจ็บป่วย และในระหว่างที่สลบไปนั้นทุกคนจะต้องฝัน อันนี้เป็นกฎที่ไม่มีข้อยกเว้นเลยสำหรับปุถุชนเป็นแต่บางคนตื่นขึ้นมาแล้วก็จำไม่ได้ ก็เลยเข้าใจว่าตนไม่ได้ฝัน บางคนก็ฝันดีสนุกสนานเพลิดเพลินต่าง ๆ แต่บางคนก็ฝันไม่ดีมีแต่เรื่องร้าย ๆ ทำให้เกิดความทุกข์ทรมาณ ความสุขหรือความทุกข์ในความฝันนั้นไม่ได้เกิดขึ้นมาจาก ร่างกาย แต่เกิดขึ้นจากสภาพของจิตใจ

อนึ่ง คนบางคนที่สลบไป หรือบางคนก็อาจจะตายไปชั่วคราว บุคคลประเภทนี้ตื่นขึ้นมาแล้ว เขาก็จะเล่าถึงเรื่องต่างๆที่เขาเห็นมา อันที่จริงเรื่องที่เล่ากันใน ลักษณะนี้มีอยู่สองประเภท คือ :-

ประเภทที่หนึ่ง เป็นภาพจินตนาการเหมือนกับคนที่นอนหลับแล้วก็ฝันไป

ประเภทที่สอง สิ่งต่างๆที่เขาไปเห็นมานั้น เขาไม่ได้นึก ไม่ได้เกิดจากความนึกคิดของเขา แต่เป็นสภาพในโลกของโอปปาติกะที่เขาไปเห็นมา

แต่อย่างไรก็ดี โดยปกติแล้ว คนที่สลบไปก็ดีหรือ ที่ตายไปแล้วฟื้นขึ้นมาอีกก็ดี เรื่องต่างๆที่เขาไปเห็นมานั้นมักจะปนกัน คือมีทั้งเรื่องที่จิตใจของตัวเองสร้างขึ้น เป็นมโนภาพไม่ใช่ของจริง และก็มีทั้งเรื่องจริง ๆปะปนอยู่ด้วย และส่วนมากก็จะแยกไม่ออกว่า ตอนไหนเป็นเรื่องไม่จริง ตอนไหนเป็นเรื่องจริง คนที่สลบไป หรือตายไปแล้วฟื้นขึ้นมาจะเล่าเรื่องได้ถูกต้องตามความเป็นจริงก็ต่อเมื่อคนนั้นฟื้นจิตใจของเขามีสมาธิดีมีความสงบ

และที่สำคัญที่สุดก็คือ เป็นคนไม่มีอุปาทานในสิ่งต่าง ๆ เป็นคนไม่ชอบฝัน หรือสร้างวิมานในอากาศ ซึ่งคนประเภทนี้หายาก เพราะฉะนั้นเรื่องที่เล่ากันในทำนองนี้ จึงเชื่อยาก

อนึ่ง ท่านได้เตือนเอาไว้ว่า เพราะเหตุที่สภาพของชีวิตหลังจากตายเป็นสิ่งที่เกิดจากวิบากโดยตรง และวิบากอันใดก็ตามที่จะสร้างผลงานของมันออกมาได้อย่างแท้จริงนั้น ต้องมีเวลาสะสมอย่างเพียงพอ หรือต้องมีความเข้มข้นอย่างเพียงพอ เหมือนกับผลไม้ถ้ายังไม่สุกแก่เต็มที่ ก็ไม่อาจที่จะงอกขึ้นเป็นต้นได้ และเมล็ดผลไม้ไม่ว่าจะเกิดขึ้นและสุกแก่เต็มที่นั้นมันต้องใช้เวลามาก หรือน้อยก็สุดแล้วแต่จะเป็นพืชชนิดไหน วิบากต่างๆ ที่สะสมอยู่ในสันดาน จะผลิตผลออกมาเมื่อไร จะมีผลสมบูรณ์หรือไม่สมบูรณ์จะมีผลยั่งยืนหรือไม่ยั่งยืน ย่อมขึ้นอยู่กับความเข้มข้นของวิบากที่สะสมมา เพราะฉะนั้นใครๆอย่าได้เข้าใจเป็นอันขาดว่า ในขณะนี้ซึ่งเรายังอยู่ห่างไกลจากความตาย เราก็ปล่อยตัวไปตามอารมณ์ อยากจะกิน อยากจะเที่ยว อยากจะทำ

อะไร ก็ปล่อยตัวไปตามใจปรารถนา และคิดเอาไว้ว่าเมื่อเราแก่ หรือใกล้จะตายเราจึงค่อยคิดสะสมความดี สำหรับคนที่คิดอย่างนี้ได้ชื่อว่าเป็นคนประมาท ชะล่าใจเกินไป เพราะโดยธรรมดาคนเราอาจจะตายวันไหนก็ได้ ไม่มีใครรู้แน่และเราจะไปกลับตัวเอาในขณะที่จวนจะตาย ก็อาจจะได้ คือตั้งใจเลิกจากสิ่งชั่วร้ายต่าง ๆ และก็เลิกได้จริง ๆ แต่วิบากของความชั่วที่สะสมมาหลายปี ซึ่งมันยังฝังอยู่ในสันดานแล้ว เราไม่ต้องรับผิดชอบอย่างนั้นหรือ ? ในเมื่อเราสะสมมานาน และเราก็ทำมาด้วยความพอใจ วิบากมันก็ต้องเข้มข้นมีอำนาจบันดาลสูง เมื่อเป็นเช่นนี้ มันก็เป็นการยากที่เราจะหลบหนีจากผลของวิบาก ซึ่งมันจะต้องเกิดอย่างแน่นอน อย่าลืมนะ :-

วิบาก คืออำนาจสร้างสรรค์ หรืออำนาจบันดาล ซึ่งมีอยู่ในจิตไร้สำนึก เราควบคุมมันไม่ได้ มันทำงานโดยอัตโนมัติ

ขอให้ท่านลองคิดดูอย่างนี้ก็แล้วกัน สัตว์บางประเภทในโลกนี้ เช่น เสือ หรือเหยี่ยวหรือสัตว์อะไรก็ตาม อวัยวะบางอย่างของมันเช่น เขี้ยว เล็บ ปาก อะไร

เหล่านี้เป็นต้น คนที่ไม่รู้ความจริงก็บอกว่า มันเกิดขึ้นตามธรรมชาติ ธรรมชาติสร้างเล็บมาอย่างนั้น สร้างเขี้ยวออกมาอย่างนั้น สร้างปากออกมาอย่างนั้น เพื่อให้มีความเหมาะสมในการดำรงชีวิต แต่ท่านรู้หรือไม่ว่า **เสือก็ดี เหยี่ยวก็ดี มันไม่รู้ล่วงหน้ามาก่อนเลยว่า มันจะต้องมีสิ่งเหล่านี้ และทำไมจึงต้องมี** ถ้าสมมติว่า มันไม่อยากจะ มี มันอยากจะมีรูปร่างเหมือนกับสัตว์อื่นที่มันชอบ มันก็เป็นไปไม่ได้ ในเมื่อวิบากของความเป็นเสือ วิบากของความเป็นเหยี่ยว ยังไม่หมดไปจากสันดาน ข้อนี้ฉันใด สภาพแห่งร่างกายของเรา ซึ่งจะเกิดมาเป็นผู้หญิงหรือเป็นผู้ชาย จะมีบุคคลลักษณะอย่างไร ไม่มีใครรู้ล่วงหน้ามาก่อน และก็ไม่ได้ด้วยว่าอะไรทำให้มันเกิดมา และทำไมจะต้องเกิด แต่สำหรับคนที่เข้าใจเรื่องวิบากอย่างลึกซึ้ง เขาก็จะตอบได้ทันทีว่า นั่นมันสุดแล้วแต่วิบากของแต่ละบุคคล ชีวิตในโลกมนุษย์นี้ ย่อมเป็นไปตามวิบากฉันใด ชีวิตในโลกของโอปปาติกะก็ย่อมจะเป็นไปตามวิบากฉันนั้น แต่ก็มีข้อที่แตกต่างกันอยู่อย่างหนึ่ง คือ **ผลของวิบากในโลก**

ของโอปปาติกะนั้น รุนแรงกว่าในโลกมนุษย์หลายเท่า เพราะสภาพของชีวิตและสิ่งแวดล้อมในโลกของโอปปาติกะนั้นขึ้นอยู่กับวิบากโดยตรง ส่วนชีวิตของมนุษย์ สภาพสิ่งแวดล้อมของมนุษย์นั้น ยังขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ของวัตถุ ผลของวิบากจึงไม่รุนแรงหรือรวดเร็วเท่ากับในโลกของโอปปาติกะ เพราะเหตุนี้พระพุทธเจ้า จึงได้ตรัสไว้ว่า :-

อิธ นนุทติ เปจุจ นนุทติ

กตปุญฺญโถ อุกยตุถ นนุทติ

ปุญฺญํ เม กตนุทติ นนุทติ

ภิกฺขุโย นนุทติ สุกฺติ คโธ

คนที่โดยปกติได้ทำบุญอยู่เสมอ ย่อมบันเทิงใจในโลกทั้งสอง คือในโลกนี้ก็บันเทิงใจ ละจากโลกนี้ไปแล้วก็บันเทิงใจ และทุกครั้งที่นึกขึ้นมาว่า เราได้ทำบุญไว้ ก็บันเทิงใจ และเมื่อไปสู่สุคติโลกสวรรค์แล้วย่อมบันเทิงใจเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า

อิธ ตปฺปติ เปจฺจ ตปฺปติ
 ปาปกาโร อุกฺกตฺต ตปฺปติ
 ปาป เม กตฺตุนฺติ ตปฺปติ
 ภิกฺขโ ย ตปฺปติ ทฺวคฺคตฺติ คโธ

คนที่โดยปกติทำบาปอยู่เสมอ ย่อมเดือดร้อนในโลกทั้งสอง คือในโลกนี้ก็เดือดร้อน ละจากโลกนี้ไปแล้วก็เดือดร้อน และทุกครั้งเมื่อนึกขึ้นมาว่า เราได้ทำบาปไว้ก็เดือดร้อน และเมื่อไปสู่ทุกติอบายภูมิแล้ว ย่อมเดือดร้อนเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า

.....

การรักษาโรด้วยอำนาจจิต

.....

*โดยธรรมดา เมื่อร่างกายเจ็บป่วยเราก็ต้องรักษาด้วยการรับประทานยา และเข้าใจกันว่า ยาที่รับประทานเข้าไป หรือฉีดเข้าไปทางเส้นโลหิต หรือจะให้โดย

*วิญญูณ ฉบับที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๑๑

วิธีไหนก็ตาม คือสิ่งสำคัญที่จะรักษาโรคให้หาย เพราะยาบางอย่างก็สามารถที่จะฆ่าเชื้อโรคได้ หรือทำให้โรคหยุดเจริญได้ หรือไม่ก็ช่วยสร้างความแข็งแรงสร้างความต้านทานให้กับร่างกายได้ ผลที่เกิดจากการใช้ยาเราเห็นได้ชัด และในทางการแพทย์ก็สามารถที่จะอธิบายได้อย่างดีว่า ยาแต่ละอย่างเมื่อเข้าไปสู่ร่างกายแล้วจะออกฤทธิ์อย่างไรบ้าง

อันที่จริง การรักษาโรคด้วยการใช้ยาเป็นสิ่งจำเป็น เพราะสภาพของร่างกายเป็นวัตถุ ประกอบขึ้นจากสิ่งที่เป็นวัตถุ ฉะนั้นร่างกายจึงย่อมต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของวัตถุ แต่ถ้าหากเราเข้าใจเพียงแค่นี้ ก็จะทำให้การรักษาโรคไม่ค่อยจะได้ผลเท่าที่ควรจะได้ **เพราะความจริงตัวการทำหน้าที่รักษาโรค หรือถ้าหากจะพูดให้ถูกต้องจริงๆ คือช่วยรักษาร่างกายให้เป็นปกติ และมีความแข็งแรงอยู่เสมอ นั้น คืออำนาจจิตในตัวเรานั่นเอง** เราจะรับประทานยาหรือไม่รับก็ตาม จิตในร่างกายของเราก็ทำหน้าที่อันนี้อยู่แล้ว แม้ในกรณีที่เรารับประทานยาเข้าไป หรือฉีดยาเข้าไปก็ตาม แล้วในที่

สุดโรคก็หายนั้น **ตัวการที่ช่วยทำให้เรามีประสิทธิภาพจนกระทั่งโรคหาย ก็คืออำนาจจิตอีกเหมือนกัน** เรื่องอย่างนี้ ถ้าหากเราศึกษาเรื่องของชีวิตแต่เพียงในสภาพของมนุษย์ ก็ยากที่จะเข้าใจได้แจ่มแจ้ง แต่ถ้าหากได้ศึกษาจากชีวิตของพวกโอบปาติกะให้เข้าใจโดยละเอียดแล้ว เราก็จะมองเห็นชัดว่า **ในร่างกายของมนุษย์ ก็มีกฎเกณฑ์อย่างเดียวกัน กล่าวคือ ร่างกายจะเกิดขึ้นมาได้ ก็ต้องอาศัยวิญญาณ ร่างกายจะทำงานเป็นปกติอยู่ได้ ก็ต้องอาศัยวิญญาณ โรคจะหายก็เพราะอาศัยวิญญาณ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับวิญญาณทั้งสิ้น** เพราะฉะนั้น สำหรับคนที่เข้าใจเรื่องเหล่านี้ดี ก็จะเห็นว่าการรักษาโรค โดยอาศัยอำนาจจิตหรือทางวิญญาณนั้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เช่นอาศัยน้ำมนต์ อาศัยการเสกเป่า หรืออาศัยการรักษาทางสมาธิโดยตรง คือการส่งกระแสจิตเข้าไปช่วยเพิ่มพลังให้กับวิญญาณในตัวคนป่วยอย่างนี้เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ดี คนที่จะสามารถรักษาโรค โดยใช้อำนาจจิตจนกระทั่งโรคหายนั้น ในสมัยปัจจุบันหาได้ยาก

มาก ถึงแม้ในสมัยโบราณคนที่ทำได้จริง ๆ ก็มีน้อย แต่โดยหลักส่วนใหญ่แล้ว ต้องประกอบกันทั้งสองอย่างคือ ต้องอาศัยทั้งอาหารและยาตลอดถึงวิธีการรักษาอย่างอื่น เช่นการนวด การประคบ การผ่าตัด เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ก็เป็นของจำเป็น เพราะลำพังอำนาจจิตอย่างเดียวช่วยไม่ได้ เนื่องจากอำนาจจิตที่มีอยู่มีน้อยมาก ไม่เพียงพอที่จะนำไปใช้ในการรักษาโรค คนที่จะรักษาทางจิตให้ได้ผลจริง ๆ โดยไม่ต้องใช้ยาเลย นอกจากใช้อาหารเท่านั้น จะต้องเป็นคนที่มีอำนาจจิตสูงมาก ซึ่งคนอย่างนี้หาได้ยากอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้น การรักษาทางยาจึงเป็นสิ่งจำเป็นมาทุกยุคทุกสมัย

อนึ่ง ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า แม้ในกรณีที่ เราเห็นได้ชัดว่าโรคนี้หายเพราะการใช้ยา เพราะการผ่าตัด หรือเพราะกรรมวิธีทางแพทย์อย่างใดก็ตาม การที่โรคหายไปได้นั้น ก็ขึ้นอยู่กับอำนาจจิตอย่างเดียวกัน ทั้งนี้ก็เพราะจิตหรือวิญญาณ เป็นตัวการสำคัญที่ควบคุมการเกิด การเจริญเติบโต และการเปลี่ยนแปลงทุกอย่างภายในร่างกายมาตั้งแต่เกิด

อย่าลืมนะว่า พฤติกรรมทุกอย่างในร่างกายเป็นพฤติกรรมที่มีความหมาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเกิดมาจากวิญญานทั้งสิ้น

สิ่งที่จะควรระวังอีกอย่าง ก็คือ **คนก็ดี สัตว์ก็ดี แม้จะกินอาหารอย่างเดียวกัน แต่ผลที่เกิดขึ้นแก่ร่างกายไม่เหมือนกันเสมอไป** เช่นสัตว์บางประเภท แม้ว่าจะกินพวกพืชเป็นอาหาร แต่ก็มีพลังแข็งแรงพอ ๆ กันกับสัตว์ที่กินเนื้อเป็นอาหาร เช่น แรดเป็นสัตว์ที่กินพืชเป็นอาหาร แต่ก็มีพลังแข็งแรงไม่แพ้สิงห์โตหรือเสือ ขอให้สังเกตดูให้ดีว่าคนบางคนรับประทานอาหารที่ดีอยู่เสมอ แต่ร่างกายก็ไม่สู้จะค่อยแข็งแรง ซึ่งตรงกันข้ามกับคนบางคนทั้งที่รับประทานอาหารไม่ค่อยจะดีนัก แต่ร่างกายก็แข็งแรงสมบูรณ์ดี การที่เป็นเช่นนี้บางคนอาจจะตอบว่าเป็นเพราะระบบการย่อยไม่เหมือนกัน หรือเป็นเพราะอวัยวะในร่างกายมีความแข็งแรง หรือมีความสมบูรณ์ไม่เหมือนกัน เช่นคนหนึ่งกำลังป่วยอยู่ แม้จะรับประทานอาหารดี ๆ ได้มากพอสมควร แต่ก็จะไม่แข็งแรงเท่ากับคนที่ร่างกายเป็นปกติ ซึ่งถ้าแม้จะกินอาหารอย่างเดียว

กัน และในประมาณที่เท่ากัน แต่ผลที่เกิดไม่เหมือนกัน คำตอบในทำนองนี้ล้วนแต่มีเหตุผลน่าเชื่อถือทั้งสิ้น และก็ควรจะเชื่อด้วย แต่อย่างไรก็ดีถ้าเข้าใจเพียงแค่นี้ จะไม่ช่วยให้เรามีสุขภาพทางร่างกายสมบูรณ์ได้จริง ๆ เลย เพราะฉะนั้นจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะรู้เรื่องนี้ให้ตลอด ซึ่งในเมื่อเข้าใจจริง ๆ แล้ว ความปรารถนาใน วันที่จะให้มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์อยู่เสมอ นั้น จะเป็นอันหวังได้อย่างแน่นอน และการที่เราจะรู้เรื่องนี้ได้โดยตลอดก็ไม่มีทางอื่น นอกจากจะต้องเรียนให้รู้ว่า :-

สภาพร่างกายของพวกโอบปาติกะทั้งหลายเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ? และทำไมบางคนหลังจากตายแล้ว ก็ยังป่วยอยู่ ยังพิการอยู่ ? แต่ทำไมบางคนก็หายเป็นปกติ ทั้ง ร่างกายที่เกิดใหม่มีความสมบูรณ์ ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ไม่มีความพิการแต่อย่างใด ?

รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้ศึกษา มาโดยวิธีซักถามจากเทพเจ้า ซึ่งท่านมีความรู้ดีในเรื่องของร่างกายทั้งที่เป็นมนุษย์ และที่เป็นของโอบปาติกะ จนกระทั่งข้าพเจ้ามีความเข้าใจในเรื่องเหล่านี้พอสมควร

จึงได้ถ่ายทอดมาให้ท่านทราบ และตัวอย่างที่จะเล่าให้ฟังในหนังสือวิญญานฉบับนี้ ก็เป็นตัวอย่างที่จะเป็นข้อสังเกตที่ดีได้อย่างหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าจะขอเล่าแต่เพียงสั้น ๆ ส่วนเรื่องราวโดยละเอียด เมื่อมีโอกาสก็จะได้เขียนออกมาเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่ง โดยเฉพาะในทำนองเดียวกับหนังสือโลกทิพย์ที่ นายแอนโทนี บอร์เจีย ได้ เขียนไว้

จันทรากุมารี เป็นชื่อของโอบปาติกะผู้หนึ่ง ซึ่งอยู่ในประเภทที่เราเรียกกันว่า **นางฟ้าหรือเทพธิดา** ท่านผู้นี้ได้รู้จักกับข้าพเจ้ามานานไม่น้อยกว่า ๘ ปีแล้ว ข้าพเจ้าได้ถามถึงเรื่องชีวิตของเขา เมื่อตอนอยู่ในโลกมนุษย์ และเมื่อตอนอยู่ในโลกทิพย์ โดยผ่านทางคุณ ศรีเพ็ญ ด้วยวิธีติดต่อทางสมาธิ เขาได้เล่าให้ฟังว่า เขาเป็นคนที่เกิดอยู่ในแคว้นแคชเมียร์ ประเทศอินเดีย และได้ตายจากโลกมนุษย์มาประมาณ ๕๐ ปีเศษ บิดาเป็น นายแพทย์ปริญญา ทำงานอยู่ในโรงพยาบาลซึ่งเป็นของรัฐ และมีคลินิกส่วนตัว มารดาเป็นพยาบาล ทั้งบิดา และมารดาอยู่ในวรรณกษัตริย์ ตัวเองเป็นลูกสาวคนเดียว

ของตระกูลนี้ และได้จบการศึกษาในชั้นมัธยมบริบูรณ์ (High School) เมื่ออายุ ๑๕ ปี แต่เนื่องจากมีสุขภาพทางร่างกายไม่ค่อยดี เป็นโรคหัวใจอ่อน จึงไม่เรียนต่อในชั้นมหาวิทยาลัย ทั้งที่บิดาและมารดามีความปรารถนาที่จะให้เรียนแพทย์ เมื่อออกจากโรงเรียนแล้วส่วนมากก็อยู่กับบ้าน ช่วยบิดามารดาทำงานในบ้าน แต่ไม่ค่อยได้ทำอะไร เพราะมีคนช่วยทำงานทุกอย่างอยู่ แล้ววันหนึ่ง ๆ จึงได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างสบาย บิดามารดา ตามใจทุกอย่าง

มารดาเป็นคนที่เคร่งในทางศาสนา และตัวเขาเองสนใจในทางศาสนา นั่งสมาธิทุกวัน โดยไม่เข้าใจว่า การทำสมาธิคือทำอย่างไร แต่เขาต้องการที่จะเห็นพระผู้เป็นเจ้าจึงได้สนใจนั่งสมาธิ และเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลก ใครจะเกิดมามีความสุขมีทุกข์อย่างไร มีโชคชะตาวาสนาอย่างไร ก็สุดแล้วแต่พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานให้ ในตระกูลของเขานับถือศาสนาฮินดู แต่ภายในบ้าน ก็มักจะพูดกันแต่ภาษาดังกฤษเป็นส่วนมาก ในเวลาที่เขานั่งสมาธิก็เพียงแต่

ทำใจให้สงบ นึกถึงพระผู้เป็นเจ้า อธิษฐานขอให้พระผู้เป็นเจ้าช่วยในสิ่งที่เขาปรารถนา และบูชาพระผู้เป็นเจ้าด้วยดอกไม้ทุกวัน

เขาได้ตายจากโลกมนุษย์ เมื่ออายุได้ ๒๐ ปี และไม่ได้แต่งงาน ในวันที่เขาจะตายนั้นเขาได้เล่าว่า วันนั้นรู้สึกเพลียมากแต่ก็ไม่ได้เจ็บป่วยถึงกับนอนมาก่อน ยังคงไปไหนมาไหนได้ตามปกติ ตอนนั้นเขารู้สึกว่าตัวเองกำลังจะเป็นลม จึงไปนั่งพักอยู่ที่เก้าอี้โซฟา ในใจก็นึกถึงแต่พระผู้เป็นเจ้า และรู้สึกว่าในขณะที่นั้นใจสบาย และรู้สึกถึงการหมุนเวียนของโลหิตในร่างกายได้ชัดทุกซอกซอมน และรู้สึกว่าใจไปรวมอยู่ที่จุด ๆ หนึ่ง ซึ่งทำให้จิตใจสบายมาก เพราะนึกถึงแต่พระผู้เป็นเจ้า ในตอนนี้ในทางร่างกายจะนั่งหรือจะนอนอย่างไรไม่รู้ และใครจะทำอย่างไรบ้างก็ไม่ทราบ มีความรู้สึกทางประสาทอยู่อย่างเดียวคือ ได้กลิ่นหอม และเข้าใจว่าคงจะเป็นกลิ่นยาดม หรือไม่ก็กลิ่นดอกไม้ที่เขานำมาไว้ข้างๆ นอกจากนี้ไม่รู้รู้สึกอะไรเลย และไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เพราะในใจนึกอยู่แต่พระผู้เป็นเจ้า และอธิษฐานขอให้พระองค์พาไปยังดินแดน

ของพระองค์ และในที่สุดก็มารู้สึกตัวว่า **ตัวเองได้มา**
ยืนอยู่ในกลุ่มหมอกบางใสล้อมรอบอยู่โดยทั่วไป สิ่ง
อื่นนอกจากนี้มองไม่เห็นอะไรแต่ยังคงได้กลิ่นดอกไม้
อยู่ และในใจก็นึกอยากจะเด็ดดอกไม้ไปบูชาพระผู้เป็น
เจ้า และนึกในใจว่า **อยากจะชวนเพื่อนไปเก็บดอกไม้**
มาบูชา พระผู้เป็นเจ้า แต่ยังไม่ทันจะได้ไปไหน ก็ปรากฏ
ว่ามีดอกไม้อยู่ที่มือทั้งสองแล้ว จึงรู้สึกแปลกใจว่าดอกไม้
มาได้อย่างไร เพราะตัวเองก็ยังคงยืนอยู่กับที่ยังไม่ได้ไปไหน
และคนอื่นนอกจากตัวเองก็ไม่มีใคร เพียงแต่นึกว่าอยากจะ
เด็ดดอกไม้ ดอกไม้ก็มาอยู่ที่มือแล้วจึงเฉลียวใจว่า หรือว่าเรา
ได้ตายจากโลกมนุษย์มาแล้ว พอนึกขึ้นมาอย่างนั้น ก็ได้แล
เห็นภาพของตัวเอง นอนอยู่บนโซฟาตัวเดียวกับที่ไปนั่งตอน
ที่รู้สึกว่าจะเป็นลม และ แลเห็นทั้งบิดามารดาและคนอื่น ๆ
กำลังซุกมุลุ่นวายกันอยู่ โดยเฉพาะบิดากำลังใช้เครื่องฟิงหู
ฟิงอยู่ที่หัวใจ ส่วนมารดาและคนอื่น ๆ กำลังประคบด้วยน้ำ
ร้อนและนวด เขาบอกว่าในขณะนั้นแม้จะเห็นอย่างนั้นก็
ไม่สนใจ เพราะคิดเสียว่าเขากำลังวุ่นวายกันไม่อยากจะเข้าไป
ยุ่ง คิดว่าจะไปเที่ยวในดินแดนของพระผู้เป็นเจ้าเสียก่อนแล้ว

จึงจะกลับมาภายหลัง พอรู้สึกอย่างนั้น ภาพที่เห็นในโลกมนุษย์ที่กำลังวุ่นวายกันอยู่นั้นก็หายไปทันที

เมื่อเล่ามาถึงตอนนี้ ข้าพเจ้าได้ถามเขาว่า หมายความว่าตอนนี้อะไรได้ตายแล้วใช่ไหม เขาบอกว่า เขาไม่รู้ และไม่ได้นึกว่าตัวเองได้ตาย เพราะยังตั้งใจว่าจะกลับมา แต่เทพเจ้าอีกองค์หนึ่ง ซึ่งในขณะที่กำลังเล่าเรื่องนี้กันอยู่ ท่านได้อยู่ด้วย ท่านได้อธิบายให้ฟังว่า ตอนที่จันทรากุมารี ได้กลิ่นหอม ตอนนั้นก็ยังไม่ตาย แม้ตอนที่รู้สึกว่าจะตัวเองอยู่ในกลุ่มหมอก ตอนนั้นก็ยังไม่ตาย สายใยระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์ยังไม่ขาด ความตายได้เกิดขึ้นจริงๆ ซึ่งหมายถึงสายใยของชีวิตขาดก็เมื่อตอนที่จันทรากุมารี เห็นภาพของตัวเองที่กำลังนอนอยู่บนโซฟา แต่แล้วไม่สนใจ ภาพนั้นก็หายไปทันที ความตายเพิ่งเกิดขึ้น ในตอนที่ภาพในโลกมนุษย์หายวับไปทันทีนี้เอง

และท่านได้อธิบายให้ฟังอีกว่า ร่างกายที่ปรากฏยืนอยู่ในกลุ่มหมอก นั่นคือกายทิพย์ และที่เห็นภาพของตัวเองในโลกมนุษย์ คือเห็นว่าตัวเองนอนอยู่บนเก้าอี้

โซฟา และเห็นใครต่อใครนั้น เป็นการเห็นด้วยตาของ
กายทิพย์ และสถานที่ ๆ ขึ้นอยู่ซึ่งมีแต่หมอกบางใส นั้น
คือปากทางของภูมิในโลกสวรรค์ ที่ตัวเองจะเข้าไปอยู่
และกลิ่นหอมที่ได้รู้สึกครั้งแรกนั้น เป็นกลิ่นที่ประสาท
ของกายเนื้อรู้สึก ในทำนองเดียวกันกับคนบางคนนอนหลับ
เคลิ้ม ๆ ซึ่งอาจจะได้กลิ่นหรือได้ยินเสียงอะไรก็ได้ แล้ว
ก็เก็บเอาไปสร้างเป็นเรื่องในความฝัน แต่สำหรับในเรื่องของ
จันทรากุมารี กลิ่นที่เขารู้สึกด้วยประสาทของกายเนื้อ
ในตอนที่เขาสลบไปนั้น อันนี้คือสื่อสำคัญ ที่ทำให้เขา
นึกถึงดอกไม้ที่เขาจะเอาไปบูชาพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เพราะใน
ขณะนั้นในใจก็นึกถึงแต่เรื่องพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าอยู่แล้ว และ
ถือว่าเป็นนิมิตที่ดี ที่จะพาวิญญูญาณไปสู่สวรรค์

จากเรื่องของจันทรากุมารีที่เล่าให้ฟังนี้ ท่านจะได้
ข้อสังเกตหรือได้หลักว่า ในขณะที่คนเรากำลังจะตายแม้
จะเป็นลมตาย ซึ่งในขณะที่เป็นลมนั้น ถ้าเรามองดูจาก
ภายนอกก็จะเห็นว่าเขาไม่รู้สึกตัว แต่ความเป็นจริง
ก่อนที่จะสิ้นใจ แม้ภายนอกจะไม่รู้สึกแต่ภายในก็
ยังรู้สึก ยังได้กลิ่นหอมของดอกไม้ ซึ่งกลิ่นดอกไม้ที่

เขารู้สึกในตอนนั้น เขาบอกว่า เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นกลิ่นน้ำหอมหรือยาดม หรือว่าเป็นกลิ่นดอกไม้ที่พ่อแม่ หรือใครเอามาวางไว้ใกล้ ๆ เพื่อให้เขาบูชาพระผู้เป็นเจ้า หรือว่าเป็นกลิ่นดอกไม้ในโลกทิพย์ ตอนนั้นเขาไม่ทราบ เพราะเขารู้สึกแปลกใจก็เมื่อตอนที่พ่อเขาต้องการดอกไม้ก็มีดอกไม้มาปรากฏอยู่ที่มือทันทีซึ่งเมื่อก่อนเขาไม่เข้าใจเหมือนกันว่าดอกไม้มาได้อย่างไร แต่เดี๋ยวนี้เข้าใจดีแล้วว่า ดอกไม้เกิดจากอำนาจจิตของตัวเองที่เป็นกุศล

และขอให้สังเกตว่า **ไม่ว่าจะเป็นคนที่นับถือศาสนาใดมาก่อน ถ้าหากในขณะที่กำลังจะสิ้นใจจิตใจสบาย ไม่เป็นห่วงหรือกังวลถึงสิ่งใดๆ เมื่อตายแล้วร่างกายก็จะไม่มีการเจ็บป่วย** เขาบอกว่าหลังจากที่เขาตายนั้น เขาก็รู้สึกว่า ร่างกายก็เป็นปกติไปไหนมาไหนได้ทันที ไม่ต้องไปอยู่ในสถานที่พักฟื้นและ เนื่องจากใจของเขามุ่งอยู่แต่ต้องการจะพบพระผู้เป็นเจ้า และถึงแม้จะทราบว่าตัวเองได้ตายแล้ว ก็ไม่เป็นห่วง ไม่ อาลัย ไม่เสียใจ เพราะฉะนั้น เมื่อตายแล้ว เขาก็มีความสุขและได้ไปอยู่ในสวรรค์ทันที

แต่เขาก็บอกว่า ตั้งแต่ตายจากโลกมนุษย์มาจนถึง
บัดนี้ เขายังไม่เคยพบพระผู้เป็นเจ้าของเขาในภพชาติ
หรือเข้าใจมาก่อนเลย และมาบัดนี้เนื่องจากได้มาพบ
ท่านผู้รู้หลายท่านในโลกทิพย์ และเข้าใจดีว่า พระเจ้า
ต่าง ๆ อย่างที่คนฮินดูทั่วไปนับถือกันไม่มีตัวตน
ที่แท้จริง แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่มีประโยชน์มาก ในการที่ผู้
นำในทางศาสนา รู้จักเอาสิ่งที่เป็นคุณธรรมความ
ดีต่าง ๆ ซึ่งเป็นนามธรรม และเป็นสิ่งที่จะช่วยยก
วิญญาณของคนเราให้สูงขึ้น เอามาสร้างเป็นตัว
บุคคลเพื่อให้ยึดถือเอาเป็นที่พึ่งสำหรับคนที่ไม่อาจ
จะเข้าใจเรื่องนามธรรม และไม่อาจจะยึดถือสิ่งที่
เป็นนามธรรมเป็นที่พึ่งได้

ขอให้สังเกตอีกครั้งหนึ่งว่า สภาพร่างกายใน
โลก ของโอปปาติกะขึ้นอยู่กับจิตใจโดยตรง ความ
เจ็บ ป่วยหลังจากตายจะยังคงมีอยู่ หรือว่าจะหายไป
หมด ก็ขึ้นอยู่กับความสบายหรือความผ่อนคลายของ
จิตใจก่อนจะตาย เมื่อก่อนจะตายใจผ่อนคลาย วิญ
ญาณที่เกิดใหม่หลังจากจุติ ก็จะมี ความผ่อนคลายและสบาย

และร่างกายก็จะมีความสบายหายเจ็บป่วยทุกอย่าง ถ้า ก่อนจะตาย ใจไม่ผ่องใส ไม่สบาย วิญญาณที่เกิดใหม่ ก็จะไม่ผ่องใสและไม่สบาย และร่างกายก็ยังคงมีความ เจ็บป่วยอยู่อีก ตัวอย่างเช่นนี้มีมากมาย เช่นคนที่ฆ่าตัว ตาย หรือเกิดอุบัติเหตุตาย หรือฆ่ากันตาย หรือเป็น โรค ตาย แต่ใจเป็นห่วงอยู่กับทรัพย์สมบัติ หรือพ่อแม่ ลูก เมียญาติพี่น้อง หรือเป็นห่วงตัวเอง หรือนึกได้แต่ ความ ชั่วของตัวเอง ทำให้เห็นนิมิตที่ไม่ดีต่าง ๆ ทำให้ใจไม่ สบาย พวกนี้ตายแล้วร่างกายยังไม่หายป่วยทั้งสิ้น เคยเจ็บป่วย อย่างไร มีบาดแผลอย่างไร ก็ยังคงเป็นอย่างนั้น แต่ สำหรับจันทรากุมารีก่อนตายใจสบายมาก และใจเป็น กุศลอยู่ตลอดเวลา ตายแล้วจึงสบายทันที

เรื่องของจันทรากุมารียังมีแง่คิดอีกหลายอย่าง แต่ สำหรับในฉบับนี้ ข้าพเจ้าจะขอยุติไว้แต่เพียงแค่นี้ก่อน แต่อย่างไรก็ดี ขอให้ท่านผู้อ่านโปรดนึกถึงหลักที่พระ พุทธเจ้า ได้เคยตรัสไว้แล้วว่า :-

ในขณะที่ตายนั้น ถ้าหากจิตใจไม่เศร้าหมอง
สุคติก็เป็นอันหวังได้

คำว่า **ไม่เศร้าหมอง** ในที่นี้หมายความว่า **ไม่มี** ความหวังใย **ไม่มีความวิตกกังวล** แต่**มีความแจ่มใส** และ**มีความเข้าใจถูกต้อง**เกี่ยวกับเรื่องชีวิตนี้และชีวิตหน้า

*อนึ่ง การรักษาโรคด้วยอำนาจจิตเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ นั่น ก็เพราะโดยธรรมชาติการรักษาโรคโดยการรับประทานยาเข้าไปแล้วโรคหายนั้น **ความจริงก็เป็นการรักษาด้วยอำนาจจิตนั่นเอง** แต่คนส่วนมากมองไม่เห็น เรามองเห็นกันแต่เพียงว่า ถ้าเป็นโรคอย่างนี้ แล้วใช้ยาที่ไร โรคก็หายทุกที ฉะนั้น จึงเชื่อกันว่าโรคหายด้วยอำนาจของยา เช่นเดียวกับกรที่เราจะบอกว่า **คนเราเกิดขึ้นมาจากสิ่งลึกลับคือวิญญาณ** ไม่ใช่เกิดขึ้นโดยอาศัยพ่อแม่อย่างเดียว เพราะลำพังพ่อแม่ทำให้คนเกิดขึ้นมาได้ ถ้าหากวิญญาณยังไม่มาปฏิสนธิในท้องแม่ ความจริงอย่างนี้คนทั่วไปมองไม่เห็น เรามองเห็นกันแต่เพียงว่า คนเราเกิดมาจากพ่อแม่ซึ่งเป็นความจริงที่มองเห็นง่าย และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปฏิเสธว่าพ่อแม่ไม่ได้มีส่วน

สำคัญในการเกิดของคนเรา และข้าพเจ้าก็ยอมรับอย่าง
 เต็ดขาดทีเดียวว่า สำหรับในโลกมนุษย์นี้ถ้าไม่มีพ่อไม่มี
 แม่แล้ว คนเราก็คงเกิดขึ้นมาได้แน่นอน พ่อแม่เป็นบุคคล
 ที่มีพระคุณอย่างสูงที่สุดในฐานะเป็นผู้ให้กำเนิด เป็นผู้
 เลี้ยงดู เป็นผู้ให้การศึกษา และยังมีพระคุณอย่างอื่นอีก
 หลายอย่างมากมาย แต่เรื่องอย่างนี้เรารู้กันดีอยู่แล้ว
 เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นจะต้องพูดถึง และถ้าหากเรา
 จะเข้าใจถึงเรื่องชีวิตเพียงแค่นี้ มันก็ช่วยแก้ปัญหาอะไร
 ให้กับเราไม่ได้ เรื่องของชีวิตเราจำเป็นจะต้องรู้ให้ตลอด
 สาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องรู้อย่างแจ่มแจ้งที่เดียวว่า
ชีวิตได้กำเนิดมาจากวิญญาณ อำนาจของ วิญญาณ
แผ่ซ่านควบคุมทุก ๆ เซลล์ในร่างกาย ความจริงอันนี้
 ต้องพยายามมองให้เห็นให้ได้ และผู้ที่มอง เห็นถึงความ
 จริงในขั้นนี้เท่านั้น จึงจะรู้ว่าแม้จะเห็นอยู่ชัด ๆ ด้วยตา
 ว่าโรคหายด้วยยากี่จริง แต่**ความจริง** แท้ ๆ นั้นก็คือ **โรค**
หายด้วยอำนาจของวิญญาณ ซึ่งมีอยู่ในตัวยานั้น ๆ
นั่นเอง

อันที่จริง สำหรับคนที่ต้องการจะเข้าใจเรื่องการ

รักษาโรคด้วยอำนาจจิตนั้น จะต้องพยายามศึกษาเรื่อง
 วิญญูณในวัดทำให้เข้าใจจนกระทั่งยอมรับว่า **ในวัดทุก**
ทุกอย่างมีวิญญูณ เพราะถ้าไม่ยอมรับความจริงข้อนี้
 แล้ว ก็ไม่อาจที่จะรู้ว่าโรคหายด้วยอำนาจของวิญญูณ
 นั้นเป็นไปได้อย่างไร และเรื่องวิญญูณในวัดถุนี้ ข้าพเจ้า
 ก็ได้เคยเขียนมามากแล้ว ขอให้ย้อนไปอ่านในเรื่อง
 วิญญูณเล่มต้น ๆ แต่อย่างไรก็ดีประเด็นที่สำคัญที่สุด
 ที่จะต้องทำความเข้าใจให้ดี ก็คือ **คุณสมบัติของวัดถุ** ก็
 คืออำนาจของวิญญูณในวัดถุที่แสดงออกมา การ
 ศึกษาให้รู้ถึงสรรพคุณของตัวยาต่าง ๆ ก็คือการศึกษา
 ศึกษาให้รู้ถึงอำนาจของวิญญูณในวัดถุนั้น ๆ ขอให้
 นึกถึงทฤษฎีขั้นมูลฐาน ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า :-

วิญญูณเป็นรากฐานของสิ่งทั้งปวง ประเสริฐกว่า
 สิ่งทั้งปวง สิ่งทั้งปวงสำเร็จมาแต่วิญญูณ วิญญูณเป็น
 ปัจจัยให้เกิดนามรูป ทุกสิ่งทุกอย่าง ย่อมเป็นไปตาม
 อำนาจของสิ่ง ๆ เดียว คือจิตหรือวิญญูณ

ทฤษฎีต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นทฤษฎีขั้นมูลฐาน ซึ่ง
 ข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้วอย่างมากมาย ถ้าหากใครจะ

ไม่เข้าใจว่า คุณสมบัติของวัตถุก็คืออำนาจของวิญญาณ
ในวัตถุ ก็เป็นเพราะไม่เข้าใจทฤษฎีขั้นมูลฐานดังที่กล่าว
มานี้ ฉะนั้นถ้าหากใครจะไม่เข้าใจ หรือไม่เห็นด้วยกับ
การรักษาโรคด้วยอำนาจจิต ก็ขอให้พยายามไปศึกษา
ทฤษฎีขั้นมูลฐานเหล่านั้นให้ดีเสียก่อน

อนึ่ง จะต้องทำความเข้าใจให้ดีกว่า โดยสภาพ
ของวัตถุนั้น เมื่อโครงสร้างผิดกันหรือคุณสมบัติใน
ทางวัตถุผิดกัน ก็หมายถึงสภาพของวิญญาณใน วัตถุ
นั้น ๆ ผิดกัน และความเจ็บป่วยในร่างกายทุกอย่าง ที่
เกิดขึ้นนั้นถ้าพิจารณาจากแง่ของวัตถุ ก็หมายความว่า
วัตถุที่ประกอบขึ้นเป็นอวัยวะส่วนนั้น ๆ ไม่อยู่ในสภาพ
ปกติ เพราะฉะนั้น จึงเป็นการจำเป็นที่จะต้องหาวัตถุที่
มีสภาพอย่างเดียวกันกับที่เป็นโครงสร้างของอวัยวะเข้า
มาชดเชย คล้ายกับว่ากำแพงตรงนี้ทะลุเป็นรู เราก็ต้อง
ไปหาอิฐหาปูนอย่างเดียวกันเข้ามาชดเชย คือเอามา
ซ่อมแซมและต้องเป็นของชนิดเดียวกันกับที่มีอยู่แล้ว กำ
แพงตรงนั้นก็หายจากการเป็นรู และมีสภาพเหมือน
เดิม ร่างกายของคนเราก็เหมือนกันที่เกิดความเจ็บป่วยนั้น

ก็เป็นเพราะมันมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้น การกินอาหาร การกินยา ย่อมหมายถึงการนำสิ่งที่มีลักษณะอย่างเดียวกันกับที่เคยมีอยู่แล้วเข้าไปในร่างกาย เพื่อที่จะไปชดเชยหรือไปซ่อมแซมส่วนที่มันสึกหรอ หรือส่วนที่ผิดปกติให้กลับคืนเข้าสู่สภาพเดิม

อนึ่ง เราจะต้องเข้าใจกฎของไตรลักษณ์ข้อหนึ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า **สังขารทั้งหลายทั้งปวงเป็นทุกข์** คำว่า **สังขาร** ในที่นี้หมายถึง **สิ่งที่มีปัจจัยปรุงแต่ง** ทุกอย่าง และคำว่า **สังขารเป็นทุกข์** หมายความว่า **สิ่งที่มีปัจจัยปรุงแต่งทุกอย่าง จะต้องมีสิ่งที่ตรงกันข้าม ซึ่งสามารถจะประหัตประหารหรือทำลายให้หมดสิ้นไปได้** ในทำนองเดียวกันกับที่ทางวิทยาศาสตร์กล่าวว่า เมื่อมี matter ก็ต้องมี antimatter คำว่า เป็นทุกข์ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า เกิดทุกข์เวทนาหรือเกิดความเจ็บป่วย ฉะนั้นตามหลักไตรลักษณ์นี้ จึงถือได้ว่า ไม้ก็เป็นทุกข์ เหล็กก็เป็นทุกข์ ความคิดก็เป็นทุกข์ ความสุขก็เป็นทุกข์ คำว่า **เป็นทุกข์** ในที่นี้ หมายความว่า **สิ่งเหล่านี้ไม่เที่ยง ไม่แน่นอน เปลี่ยนแปลง**

ได้ ดับได้ สูญสิ้นได้ เพราะมันจะต้องมีสิ่งที่ตรงกันข้าม ซึ่งเป็นปฏิปักษ์กับมันเกิดขึ้นไม่วันใดก็วันหนึ่ง คำว่า เป็นทุกข์ในเรื่องไตรลักษณ์ มีความหมายดังที่กล่าวมานี้ เพราะฉะนั้นเราจะต้องพิจารณา ให้เห็นว่า อวัยวะต่างๆในร่างกาย วันหนึ่งมันจะต้องเกิดโรค หรือเกิดความเจ็บป่วย และนั่นก็คือ มันจะต้องมีสภาพผิดปกติไปจากเดิม และในเมื่อมันผิดปกติไปจากเดิม เพราะสาเหตุอะไร มันก็ต้องมีสิ่งที่จะต้องแก้หรือทำลายสาเหตุอันนั้นได้ เว้นไว้แต่ว่าเราจะยังค้นไม่พบ หรือยังไม่รู้เท่านั้น และในบรรดาสาเหตุของโรคภัยไข้เจ็บทั้งหมดนั้น ถ้าค้นกันไปถึงที่สุดแล้ว ก็จะไปลงเอยในเรื่องวิญญาน ซึ่งสามารถสรุปได้เลยทีเดียวว่า โรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างที่เกิดขึ้นในร่างกาย เป็นเพราะ วิญญานที่ควบคุมอวัยวะส่วนนั้นๆ มีสภาพผิดปกติไปจากเดิม และการที่จะแก้ปัญหานั้น เมื่อกล่าวโดยสรุป ก็มีวิธีอยู่ ๒ อย่าง กล่าวคือ :-

๑. การแก้โดยตรง คือมุ่งไปแก้ที่วิญญานที่ควบคุมอวัยวะนั้นๆ เลยทีเดียว

๒. การแก้โดยทางอ้อม คือการใช้วัตถุที่มีสภาพใกล้เคียง หรือเหมือนกับวัตถุที่เป็นโครงสร้างของอวัยวะนั้น ๆ เข้าไปขัดเซาะส่วนที่สึกหรอหรือผิดปกติไป

การรักษาโรคโดยอาศัยอำนาจทางวิญญูณซึ่งเป็นการรักษาโดยตรงนั้น วิธีนี้จะใช้ได้ผลจริง ๆ ก็ต่อเมื่อผู้ที่ใช้มีอำนาจจิตสูงมาก **คือต้องสูงพอที่จะสามารถบังคับวิญญูณในวัตถุหรือวิญญูณในเซลล์ให้เป็นไปตามอำนาจของตัวเองได้** แต่โดยธรรมดาคนที่ทำได้ อย่างนี้ต้องได้อภิญญาอย่างใดอย่างหนึ่ง จึงจะมีความสามารถในการรักษาโรคด้วยอำนาจจิตได้ เช่นคนที่จะสามารถระลึกชาติได้ ก็หมายถึงสามารถปรับปรุงวิญญูณในสมองให้มีคุณภาพพิเศษ ผิดไปจากคนธรรมดา ซึ่งในเมื่อวิญญูณมีอำนาจพิเศษเกิดขึ้นแล้ว ก็หมายถึงเซลล์ในสมองก็มีโครงสร้างพิเศษเปลี่ยนไปตามด้วย และด้วยเหตุนี้จึงสามารถระลึกชาติได้หรือสามารถที่จะมีหุทิพย์ตาทิพย์เกิดขึ้น และถ้าหากจะมีนักวิทยาศาสตร์คนใดสามารถสร้างสมองเทียม หรือสมองวิทยาศาสตร์ ให้มีโครงสร้าง คล้ายกับสมองของคนที่ได้หุทิพย์ตาทิพย์

หรือคนที่ระลึกชาติได้ สมองที่สร้างขึ้นมานั้นก็สามารถที่จะใช้เป็นเครื่องมือได้เหมือนกับคนหุทิพย์ตาทิพย์อย่างนี้เป็นต้น แต่การกระทำอย่างนี้ เรายังมองไม่เห็นทางว่าจะสร้างขึ้นมาได้อย่างไร

อย่าลืมว่า โครงสร้างของวัตถุทุกอย่างย่อมขึ้นอยู่กับโครงสร้างของวิญญาณในวัตถุนั้น ๆ คุณสมบัติของวัตถุ ก็คืออำนาจของวิญญาณที่มีอยู่ในวัตถุนั้น ๆ ทฤษฎีอันนี้ เป็นทฤษฎีขั้นมูลฐาน ผู้ที่ไม่เข้าใจถึงทฤษฎีอันนี้ ก็จะมองไม่เห็นเลยว่า การรักษาโรคโดยใช้อำนาจจิต จะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ได้อย่างไร เช่นในบางกรณีซึ่งเป็นเรื่องจริง คนบางคนเพียงแต่ดื่มน้ำมนต์โรค ก็หายหรือใช้วิธีเสกเป่า หรือใช้เวทมนต์คาถา แล้วโรคก็หาย และในบางกรณี แม้จะเป็นการรักษาในระยะไกล คือคนที่ป่วยกับคนที่รักษาอยู่ห่างไกลกัน ไม่ได้เห็นตัวกัน แต่ถึงกระนั้น คนที่มีอำนาจจิตสูงก็สามารถที่จะรักษาโรคบางอย่างให้หายได้ ตัวอย่างเช่นนี้มีจริง ๆ และในทางตรงกันข้ามบางคนอาจจะเคยได้ยินถึงการประทุษร้าย ด้วยวิธีใช้เวทมนต์คาถา อย่างที่โบราณ

เรียกว่า บิดไส้ บังพัน ถูกคุณ อย่างนี้เป็นต้น
ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้มีอยู่ แต่สำหรับในสมัยปัจจุบันตัว
อย่างจริง ๆ หาได้ยากมาก และการรักษาโรคด้วยอำนาจ
จิตในรายที่ศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ ก็หาได้ยากมาก

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า **ความเจ็บป่วยทุกชนิด
ที่เกิดขึ้นภายในร่างกาย ไม่ว่าจะเกิดขึ้นด้วยเหตุ
อะไรก็ตาม** เช่นมีเชื้อโรคบางอย่างเข้าไปสู่ร่างกาย หรือ
มีสิ่งที่เป็นพิษเข้าไปสู่ร่างกาย หรือเกิดบาดเจ็บเพราะ
อุบัติเหตุหรือเพราะอะไรก็ตาม **ทั้งหมดย่อมเนื่องมา
จากสาเหตุอันเดียว คือสภาพของวิญญาณที่ควม
คุมอวัยวะนั้น ๆ ไม่อยู่ในสภาพปกติ ความเจ็บป่วย
จึงได้เกิดขึ้น** แต่อย่างไรก็ดี ถ้าหากเราพิจารณากันแต่
เพียงจากแง่ของวิญญาณก็ไม่อาจจะเข้าใจเรื่องที่ข้าพเจ้า
กล่าวมาแล้ว เพราะฉะนั้นท่านควรจะรู้ทฤษฎีอีกอย่าง
หนึ่ง กล่าวคือ **ถ้าโครงสร้างของวัตถุเกิดการเปลี่ยนแปลง
ซึ่งจะเนื่องมาจากเหตุอะไรก็ตาม ก็หมายถึง
โครงสร้างของวิญญาณเปลี่ยนแปลง หรืออำนาจ
ของวิญญาณเปลี่ยนแปลง** ตัวอย่างเช่น เขามีดีไปกริด

ที่เนื้อ ก็จะเป็นบาดแผลขึ้นมา นั่นหมายความว่า มีกำลังจากภายนอก ซึ่งมีอำนาจเหนือกว่ากำลังที่มีอยู่ในอวัยวะนั้นๆ เข้าไปทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เพราะฉะนั้นบาดแผลจึงได้เกิดขึ้น แต่สำหรับคนที่มีอำนาจจิตสูง เมื่อรู้ว่าจะมีของซึ่งมีคมผ่านเข้าไปในเนื้อ ซึ่งกำลังจิตตามปกติไม่สามารถที่จะสร้างความเหนียวแน่นหรือ ความต้านทานให้เกิดขึ้นได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ต้องเพิ่มอำนาจจิตลงในเซลล์ที่จะต้องถูกมีดให้มากขึ้นกว่าเดิม ครั้นแล้วโครงสร้างของวัตถุคือเนื้อในบริเวณนั้น ก็จะมี ความเหนียวเกิดขึ้นมากกว่าเมื่อก่อน ผลที่ได้รับ ก็คือมีดกรีดไม่เข้า

ในกรณีที่คนเราเกิดมามีอำนาจต้านทานต่อโรคภัยไข้เจ็บก็เหมือนกัน อยู่ในกฎอันเดียวกันกับกฎตามที่กล่าวมาแล้ว กล่าวคือ สำหรับบางคนซึ่งวิญญูญาณมีคุณสมบัติพิเศษมาตั้งแต่ก่อนปฏิสนธิ เมื่อมาสร้างร่างกายก็จะสร้างขึ้นมารูปพิเศษ ผลที่ได้รับก็คือมีความแข็งแรง มีความต้านทานต่อโรคภัยไข้เจ็บได้ดี คนบางคนที่เกิดมามีร่างกายอ่อนแอมาตั้งแต่เกิด เป็นคนไข้โรคเจ็บป่วยง่าย

เวลาป่วยขึ้นมาแล้วก็รักษายาก ทั้งหมดที่ว่านี้ก็เป็นองมาจากวิญญูณที่สร้างร่างกายขึ้นมานั้นมีคุณสมบัติไม่ดีพอและขอให้นักไปให้กว้างถึงสัตว์ต่าง ๆ สัตว์บางอย่างกินอาหารอย่างนี้ได้ แต่สัตว์อีกชนิดหนึ่งกินไม่ได้ หรือสัตว์บางอย่าง แม้จะมีเชื้อโรคที่ร้ายแรงเข้าไปก็ทำอันตรายแก่มันไม่ได้ แต่สัตว์บางอย่างเมื่อมีเชื้อโรคอย่างเดียวกันเข้าไปในร่างกาย ก็จะเกิดเจ็บป่วยขึ้น ทั้งหมดที่ว่านี้ เราอธิบายกันว่า เป็นเพราะคุณสมบัติของน้ำย่อยไม่เหมือนกัน ความต้านทานในร่างกายไม่เหมือนกัน แต่ไม่มีใครทราบว่าการที่มันต่างกันเช่นนั้น เป็นเพราะมีวิญญูณต่างกัน อย่าลืมนะว่า วิญญูณเป็นผู้สร้างชีวิต

อนึ่ง โปรดจำไว้อย่างหนึ่งว่า การรักษาโรคโดยอาศัยอำนาจทางวิญญูณไม่อาจจะทำได้ทุกอย่าง แม้ว่าผู้ทำการรักษาจะมีอำนาจจิตสูงที่สุด เหมือนกับพระพุทธเจ้าก็ไม่อาจจะรักษาโรคได้ทุกอย่าง เช่นเดียวกับพระพุทธองค์แม้จะเป็นสัตพัพพัญญู ก็ไม่อาจจะสอนคนให้เป็นคนดีได้ทุกคน ไม่อาจจะสอนคนให้บรรลุมรรคผลได้ทุกคน ทั้งนี้เพราะยังมีสิ่งอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งมี

อำนาจเหนือสิ่งทั้งปวง คือวิบากของแต่ละบุคคลที่
 ได้สร้างมา การที่พระพุทธเจ้าไม่สามารถจะสอนใครต่อ
 ใคร ให้เป็นคนดีได้ทุกคนนั้น ก็เพราะคนบางคนแม้พระ
 องค์จะทรงแนะนำอย่างไรเขาก็ไม่อาจจะเข้าใจได้ ไม่อาจ
 จะทำตามได้ เพราะวิบากของเขาเป็นมาอย่างนั้น ในกรณี
 อย่างนี้พระพุทธเจ้าก็ไม่อาจที่จะทรงสอนเขาได้ ในทำนอง
 เดียวกันสภาพของวิญญาณที่มีอยู่ในเซลล์ที่มีชีวิตต่าง ๆ นั้น
 บางอย่างก็มีความตื้อดื้อมาก ไม่อาจที่จะ รับอิทธิพลจาก
 วิญญาณอื่นได้ ซึ่งเปรียบเหมือนกับคนที่ โง่มากที่สุด จะพูด
 จะแนะนำอย่างไร เขาก็ไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ ไม่เปลี่ยนแปลงไป
 จากเดิม และด้วยเหตุนี้เอง การรักษาโรคโดยอำนาจทางจิต
 จึงไม่ได้ผล ยิ่งคนที่มีอำนาจจิตอ่อนด้วยแล้ว แม้ในรายที่อาจ
 จะรักษาได้ด้วย อำนาจจิต ก็ไม่อาจจะรักษาได้ และคนที่มีอำ
 นาจจิตสูงจริง ๆ ก็หายากมาก ด้วยเหตุนี้จึงต้องหันไปใช้วิธี
 ธรรมดา คือการรักษาโรคด้วยการใช้ยา หรือโดยอาศัย วิธี
 การทางวัตถุเช่น การนวด การประคบ การเข้าเฝือก การผ่า
 ตัดอะไรทำนองนี้เป็นต้น

เมื่อพูดถึงหลักเกณฑ์โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว การรักษาโรคจะได้ผลจริง ๆ ต้องอาศัยวิธีทางวัตถุ ทั้งนี้ก็เพราะว่าวัตถุกับวัตถุ ซึ่งถ้ารู้จักเลือก เราก็จะพบว่า วัตถุบางอย่างก็เอื้อกูลกัน เป็นประโยชน์ต่อกัน เช่นวัตถุที่เป็นอาหาร หรือยาประเภทบำรุงต่าง ๆ และวัตถุบางอย่างก็เป็นปฏิปักษ์กัน เช่นจำพวกยาพิษหรือยาที่สามารถทำลายเชื้อโรคได้ หรือทำลายพิษได้ อย่างนี้เป็นต้น

การรักษาโรคโดยอาศัยวิธีทางวัตถุ ที่ว่าได้ผลดีกว่า ก็เพราะว่าถ้าเรารู้จักเลือกสรรวัตถุได้เหมาะสม อำนาจของวิญญานในวัตถุอย่างหนึ่ง จะมีผลหรือออกฤทธิ์ต่อวิญญานในวัตถุอีกอย่างหนึ่ง ได้ดีกว่าที่จะใช้อำนาจจากวิญญานชั้นสูงเข้าไปเปลี่ยนแปลง ตัวอย่างเทียบเคียงที่เห็นได้ง่ายก็เช่น มดที่เดินตามกันเป็น แถว ๆ นั้น ถ้าหากเราซึ่งเป็นมนุษย์ จะบอกให้มันเดินไปทางนั้น ทางนี้ หรือให้มันทำอย่างนั้นอย่างนี้จะเห็นได้ ว่ายากที่จะทำได้ แต่ถ้าเราใช้มดที่เป็นหัวหน้าของมันนำ มันจะทำตามได้ง่ายกว่า เพราะโดยธรรมชาติถ้ามดที่เป็นตัวหัวหน้าเดินไปทางไหน ลูกน้องก็จะเดินตามไปทางนั้น

ตัวอย่างเช่นนี้คนที่ไม่ใช่เป็นนักคิดก็มักจะมองข้ามไป โดยไม่รู้ว่ามันเป็นตัวอย่างที่ให้ข้อคิดที่ดีมาก คนฉลาดแนะนำคนโง่ บางทีไม่ได้ผล ก็เพราะสภาพจิตใจแตกต่างกันมาก ตรงกันข้าม คนโง่กับคนโง่แนะนำกัน เขากลับทำตามกันได้ง่าย เพราะสภาพจิตใจใกล้เคียงกัน ด้วยเหตุนี้เราจึงเห็นว่า คนที่คบกันเชื่อฟังกันจะต้องเป็นคนที่มีนิสัยเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน กฎอันเดียวกันนี้เอง ย่อมนำไปใช้ได้กับการรับประทานอาหารของบางอย่างที่เราถือว่า เป็นอาหารของเราได้นั้น ก็เพราะวัตถุนั้นมีโครงสร้างเหมือนกันหรือคล้ายกันกับโครงสร้างของเซลล์ต่าง ๆ ในร่างกาย การรับประทานอาหารก็คือการขดเขยส่วนที่สึกหโรไป อย่าลืมที่จะนึกบ่อย ๆ ว่า **โครงสร้างของวัตถุย่อมขึ้นอยู่กับโครงสร้างของวิญญูณ** เพราะฉะนั้นวัตถุที่มีโครงสร้างใกล้เคียงกัน จึงมีอิทธิพลต่อกันหรือทดแทนกันได้ นั่นหมายความว่า สามารถที่จะถ่ายวิญญูณจากวัตถุที่เป็นอาหารเข้ามาแทนวิญญูณ หรือเข้ามาขดเขยวิญญูณที่ดับไป และทางพระพุทธศาสนา ได้ถือเป็นหลักอย่างเคร่งครัดทีเดียวว่า **วิญญูณมีการดับและเกิดใหม่อยู่เสมอทุกขณะเหมือน**

กับเปลวไฟ ซึ่งอันที่ดับก็เป็นอันดับไป อันที่เกิดใหม่ ไม่ใช่อันเก่า วิญญาณในเซลล์ต่าง ๆ ดับไปสูญสิ้นไป อยู่ตลอดเวลา แต่แล้วก็ได้ชดเชยมาใหม่ จากวิญญาณ ในวัตถุที่เป็นอาหาร ขอให้นึกถึงหลักชีววิทยาที่รู้จักกันดีอยู่ อย่างหนึ่งว่า **กำลังงานทุกอย่างในร่างกายเกิดขึ้นจากการเผาผลาญ** และกำลังงานที่ว่านี้ หมายถึงความรู้ สึกนึกคิดซึ่งเป็นเรื่องของจิตใจด้วย ข้อพิสูจน์ที่เห็นได้ชัด ก็คือ ถ้าโลหิตไม่ไปเลี้ยงสมองเพียงชั่วขณะเท่านั้น **ความรู้สึกในสมองก็จะดับวูบไปทันที** คือเกิดอาการสลบหรือ บางที่ถ้าหยุดอยู่นาน ก็ถึงตายไปเลย

เพราะเหตุที่วิญญาณในเซลล์ต่าง ๆ ของร่างกายไม่ อาจที่จะรับอิทธิพล จากวิญญาณชั้นสูงได้เสมอไปเหมือนกับคนที่ฉลาดไม่อาจจะสอนคนโง่ให้ฉลาดเหมือนกับตัวเองได้เสมอไป เพราะเหตุนี้การรักษาโรคด้วยการใช้ยาจึง จำเป็นอยู่เสมอ แม้แก่ผู้ที่ได้อภิญญา ซึ่งนับว่ามีอำนาจ จิตสูงมาก การใช้ยา ก็ยังจำเป็นอยู่เหมือนกัน เพราะ ฉะนั้น อย่ามัวงมงายที่จะรักษาโรคด้วยวิธีทางจิตอย่าง เดียว เช่นการใช้มนต์หรือการเสกเป่าอย่างนี้เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม เราจะต่องนึกไว้เสมอว่า :-

การรักษาโรคทางยา มีความสัมพันธ์กับการรักษาโรคทางจิตอย่างไร ?

และเพราะเหตุไร การรักษาโรคทางจิตจึงมีผลทำให้โรคหายได้ ?

และเพราะเหตุไร อำนาจทางอยู่ยงคงกระพัน จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ?

และเหตุไรการทำร้ายกันด้วยอำนาจทางจิต จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ?

หลักวิชาต่าง ๆ เหล่านี้ จะต้องศึกษาให้เข้าใจด้วย เพราะถึงแม้ว่าการรักษาโรคทางยาทำให้โรคหายได้ก็จริง แต่ก็ควรจะต้องใช้วิธีทางจิต เข้ามาประกอบด้วยเสมอ เช่นควรจะรู้จักวินิจฉัยโรคโดยอาศัยการวิเคราะห์ทางจิต เพราะในบางกรณีคนไข้เป็นโรคอย่างเดียวกัน ใช้วิธีการรักษาอย่างเดียวกัน คนหนึ่งหาย แต่อีกคนหนึ่งไม่หาย เราจะได้รู้ว่าเป็นเพราะเหตุไร และจะได้รู้จักวิธีแก้ หรือตัวอย่างอีกอย่างหนึ่ง คนบางคนการกินอยู่ไม่ค่อยดี แต่ก็มิร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ ตรงกันข้ามกับอีกคนหนึ่ง ซึ่ง

มีความเป็นอยู่ดีมาก ปฏิบัติตามหลักอนามัยอย่างเคร่งครัด แต่เหตุการณ์กลับปรากฏว่ามีสุขภาพทางร่างกายไม่สมบูรณ์ เจ็บป่วยอยู่เรื่อย ๆ การวิเคราะห์ทางจิตจะช่วยให้การรักษาโรคได้ผลดีขึ้น และโดยเฉพาะในกรณีของการวิเคราะห์โรค โดยวิธีทางจิตในระดับสูง ผู้ที่มีสมาธิถึงขั้นได้อภิญญานั้นจะสามารถบอกได้โดยไม่ผิดว่าคนคนนี้จะรักษาหายหรือไม่หาย จะหายเมื่อไร หรือว่าจะต้องตายภายในระยะเวลาเท่าไร และควรจะรักษาด้วยวิธีไหน จึงจะได้ผล การวิเคราะห์โรคโดยอาศัยวิธีทางสมาธิขั้นสูงนี้ จะทำได้ก็เฉพาะผู้ที่ได้อภิญญา เช่นสามารถระลึกชาติได้เป็นอย่างนี้เป็นต้น

การศึกษาให้เข้าใจถึงวิธีการรักษาโรคทางจิตอย่างลึกซึ้ง ประโยชน์ที่จะได้รับจริง ๆ ก็คือ จะทำให้เขาผู้นั้นรู้แน่นอนถึงวิธีที่จะทำให้ร่างกายแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ และมีอายุยืนยาวตามความปรารถนา การศึกษาถึงเรื่องร่างกาย และเรื่องโรคภัยไข้เจ็บตามวิธีทางแพทย์ อย่างที่ศึกษากันอยู่ทุกวันนี้ ต่อให้มีความรู้วิเศษสักเพียงไร ก็ไม่มีทางที่จะรู้ไปถึงต้นตอว่า เหตุใดคนเรา

เกิดมาจึงมีโรคภัยไข้เจ็บไม่เหมือนกัน และวิธีรักษาที่ได้ผลแน่นอนจริง ๆ นั้น ไม่ใช่วิธีทางวัตถุ เรื่องนี้ทางพระพุทธศาสนาได้รู้มานานแล้วว่า **คนที่จะมีสุขภาพทางร่างกายสมบูรณ์มาตั้งแต่เกิด จนกระทั่งตายนั้น จะต้องเป็นคนที่มีสุขภาพทางจิตดีมาตั้งแต่ชาติก่อน** ความทุกข์ซึ่งมีอยู่ในวิญญูณนั้นแหละ **คือต้นเหตุของโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่าง** ความอ่อนแอซึ่งมีอยู่ในสันดาน วิชาของความวิตกกังวล วิชาของความกลัว พวกจุดอ่อนต่าง ๆ เหล่านี้ถ้าหากยังมีอยู่ในวิญญูณ โรคภัยไข้เจ็บจะต้องเกิดขึ้นได้เสมอ อย่าลืมหาสิ่งที่จะป้องกันไม่ให้โรคภัยไข้เจ็บเกิดขึ้นแก่ร่างกาย หรือเมื่อเกิดโรคภัยไข้เจ็บแล้ว ก็รักษาง่าย หายง่าย สิ่งทีกล่าวนี้นี้ก็คือ อำนาจด้านทาน ซึ่งจะต้องมีมาตั้งแต่เกิด อำนาจด้านทานที่ว่านี้ ถ้าจะพิจารณาในแง่ของวัตถุ ก็จะบอกได้ว่า ได้แก่สารประกอบชนิดไหนบ้าง แต่ถึงกระนั้น ก็อย่าลืมหา **พวกสารประกอบต่าง ๆ ซึ่งเป็นตัวการสำหรับต่อต้านโรคภัยไข้เจ็บนั้นก็ได้มาจากอาหาร** ประเด็นสำคัญมีอยู่ว่า **คนเราถึงแม้จะกินอาหารเหมือนกัน หรือรับประทานยาประเภทบำรุงเหมือนกัน ก็ไม่ได้**

หมายความว่า **อำนาจต้านทานที่ว่าจะเกิดขึ้นใน**
ร่างกายเหมือนกัน ขอให้วิเคราะห์ไปถึงชีวิตต่าง ๆ ทุก ๆ
 ประเภท พืชก็ดี สัตว์ก็ดี มนุษย์ทั้งหลายก็ดี ทั้งหมดที่
 ว่าเป็น ต่างก็สร้างอำนาจต้านทาน ซึ่งได้มาจากอาหารที่รับ
 เข้าไปสู่ร่างกาย ชีวิตบางประเภทถึงแม้จะกินอาหารอย่าง
 เดียวกัน แต่ผลที่เกิดขึ้นไม่เหมือนกัน ซึ่งเราอาจจะอธิบาย
 ได้ว่า เป็นเพราะการย่อยไม่เหมือนกัน โครงสร้างของ
 ร่างกายไม่เหมือนกันหรือเพราะอะไรก็ตาม คำอธิบายที่
 นี้ ที่จริงก็เป็นคำอธิบายที่ถูกต้อง แต่ถึงกระนั้น ก็ยังไม่ใช่คำ
 อธิบายที่สมบูรณ์ ขอให้นึกถึงพระพุทธพจน์ที่ข้าพเจ้านำ
 มากล่าวอ้างบ่อยที่สุด คือ :-

มโน คือวิญญาน เป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย
วิญญาน ประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย สิ่งทั้งหลาย
สำเร็จมาแต่วิญญาน

ขอได้โปรดพิจารณาย่อย ๆ ว่า **โครงสร้างของ**
เซลล์ต่าง ๆ ในร่างกาย เกิดจาก**โครงสร้างของ**
วิญญาน **วิญญานคืออำนาจสร้างสรรค์** และ
ควบคุมการเกิด การเจริญเติบโต และการเปลี่ยน

แปลงทุกอย่างภายในร่างกาย เพราะฉะนั้นถ้าหากเราปรับปรุงสภาพของวิญญาณให้ได้มาตรฐานแล้ว คนเราก็จะมีสุขภาพทางร่างกายที่ดีที่สุด ซึ่งตัวอย่าง หรือข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนนี้ หาได้ยากในโลกมนุษย์ แต่ในโลกของโอปปาติกะแล้ว ข้อเท็จจริงอันนี้เห็นได้ชัดที่สุด

จงจำไว้ว่า **สุขภาพทางจิตคือต้นเหตุที่แท้จริงของสุขภาพทางร่างกาย**

.....

โรคที่เกิดจากจิต

.....

* พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน จูฬกัมมวิภังคสูตรว่า คนที่เคยฆ่าสัตว์มามาก เมื่อเกิดมาในชาตินี้ หากวิบากของกรรมยังไม่สิ้น ก็จะเป็นคนอายุสั้น และถ้าเคยเบียดเบียนสัตว์มามาก เมื่อเกิดมาในชาตินี้ วิบากยังไม่สิ้น ก็จะเป็นคนมีโรคมาก พุทธพจน์ทั้ง

สองข้อนี้ โดยปกติชาวพุทธรู้จักกันไป แต่น้อยคนมากที่จะเข้าใจถึงสาเหตุว่า ทำไมจึงต้องเป็นอย่างนี้ และยิ่งมาพิจารณาตามเหตุผลของแพทย์ในสมัยปัจจุบัน ก็ยิ่งมองไม่เห็นทางว่า การฆ่าสัตว์และการเบียดเบียนสัตว์ จะมีผลเกี่ยวข้องกับเรื่องอายุสั้นและโรคมามากได้อย่างไร ดูจะมองไม่เห็นทางเลย ใครจะเกิดมาอายุสั้นหรือโรคมามาก ส่วนมากเราก็พิจารณาจากแง่ของกรรมพันธุ์ สิ่งแวดล้อม การบำรุงและการรักษาร่างกาย โดยมากจะพิจารณากัน แต่เพียงเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้เท่านั้น แต่ประเด็นอีกอันหนึ่ง ซึ่งก็เป็นที่รู้จักกันดีในวงการแพทย์ กล่าวคือ ถ้าใครจะเกิดมามีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีความต้านทานต่อโรคภัยไข้เจ็บดี ก็มักจะเป็นกันมาตั้งแต่กำเนิด จะมาเสริมสร้างในภายหลัง ส่วนมากจะทำไม่ได้ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่ามันเกี่ยวกับเหตุอะไร บางอย่างลึกลับอยู่ และคนสมัยปัจจุบันส่วนมากไม่ทราบว่ เหตุลึกลับนั้นคืออะไร อย่างดีก็โยนปัญหาไปให้กับ เรื่องกรรมพันธุ์ หรือความบังเอิญที่อธิบายเหตุผลไม่ได้

ปัญหาเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้ครุ่นคิดมานาน พยายาม

ที่จะหาคำตอบว่า คนที่ฆ่าสัตว์มาก หรือเบียดเบียนสัตว์มาก ทำไมจึงต้องเกิดมาอายุสั้น และโรคมาก ความเข้าใจในเรื่องนี้ของข้าพเจ้าก็มีอยู่บ้าง จากการศึกษาเรื่องปฏิจสมุขบาท แต่ก็ไม่แจ่มชัดนัก ต่อเมื่อได้นำปัญหาเรื่องนี้ ไปปรึกษากับโอบปาติกะที่ท่านมีความรู้ในเรื่องเหล่านี้ดี จึงได้รับความสว่างพอสมควร และจะขอถ่ายทอดมาสู่ผู้อ่านดังต่อไปนี้ :

ก่อนอื่นเราจะต้องเข้าใจเสียก่อนว่า **วิญญานเป็นผู้สร้างชีวิต และทำการสร้างอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิจนกระทั่งถึงเวลาตาย และสร้างชีวิตตามวิบากที่มีอยู่** ซึ่งหมายความว่า ใครมีวิบากมาอย่างไร ด้วยอำนาจของวิบากที่มีอยู่นั้น ก็จะทำให้ชีวิตเกิดเจริญเติบโตสืบต่อ เปลี่ยนแปลงไปตามอำนาจของวิบากนั้น ๆ ในเรื่องนี้ ขอให้พิจารณาดูจากการเจริญเติบโตของพืช ซึ่งเป็นไปตามวิบากคือกรรมพันธุ์ของมัน เราจะแลเห็นได้ว่า การเจริญเติบโตของพืชนั้นไม่ค่อยจะซับซ้อน ดูน่าย เพราะโครงสร้างแห่งวิญญานของมันไม่ซับซ้อน และอีกประการหนึ่ง ที่ดูง่าย ก็เพราะต้นไม้ไม่มี

ระบบประสาท ไม่มีตา หู จมูก ลิ้น และสมองเหมือนกับมนุษย์ จึงทำให้มันสร้างวิบากใหม่ได้ยากมาก เมื่อวิบากเดิมมีอย่างไร มันก็เป็นไปตามวิบากเดิมของมันอย่างสม่ำเสมอ ตรงไปตรงมา ขอได้โปรดเข้าใจ ณ ที่นี้ด้วยว่า สิ่งที่ทางชีววิทยาเรียกว่า **กรรมพันธุ์ของพืช** นั่นก็คือวิบากซึ่งมีอยู่ในวิญญาณที่สร้างต้นไม้นั้น ๆ นั่นเอง และวิญญาณที่ว่านี้มีอยู่ในเมล็ดพืชทุกชนิดที่ยังมีชีวิตอยู่ คือที่สามารถจะงอกได้ และวิบากอันนี้หรือกรรมพันธุ์อันนี้เป็นนามธรรม ไม่สามารถที่จะศึกษาโดยวิธีทางประสาทสัมผัส และที่เรียกว่าเป็นวิบาก ก็เพราะเกิดจากการกระทำแห่งต้นของมัน คนที่จะศึกษาจนกระทั่งรู้ว่าโรคภัยไข้เจ็บมีสาเหตุมาจากจิตใจอย่างไรนั้น จะต้องเข้าใจถึงเรื่องวิญญาณในพืชอย่างแจ่มแจ้งด้วย ฉะนั้นสำหรับคนที่ไม่ยอมเข้าใจในเรื่องนี้ และไม่ยอมเชื่อว่่าต้นไม้มีวิญญาณ ข้าพเจ้าก็กลัวรับรองได้ว่า เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนนี้จะไม่มีการเข้าใจได้เลยเป็นอันขาด

อนึ่ง ขอได้โปรดทำความเข้าใจอีกครั้งหนึ่งว่า วิญญาณได้ทำการสร้างร่างกายมาตั้งแต่เกิดจนกระทั่ง

ตายและสร้างตามวิบากที่มีอยู่ ที่นี้ขอให้พิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่เห็นกันอยู่เสมอในชีวิตประจำวันอย่างหนึ่ง กล่าวคือ :-

คนที่มีควมวิตกกังวล มีความไม่สบายใจ มีความหวาดกลัวเกิดขึ้นอยู่เสมอบ่อย ๆ นาน ๆ เข้า ก็มักจะต้องเกิดโรคไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง และโรคที่เป็นกันมาก ก็คือโรคประสาท ซึ่งโรคประเภทนี้บางทีหมอตระวจทาง ร่างกายโดยละเอียดแล้ว ก็ไม่พบว่าอวัยวะส่วนไหนพิการ แต่ก็ปรากฏว่าคนไข้มีอาการเหมือนกับจะเป็นโรคนั้น ๆ และในบางรายซึ่งก็มีมากเหมือนกัน คืออวัยวะส่วนใด ส่วนหนึ่งเกิดเป็นโรคขึ้นมาจริง ๆ ด้วย เช่นเป็นแผลใน กระเพาะอย่างนี้เป็นต้น

เดี๋ยวนี้ในวงการแพทย์ก็ยอมรับว่า โรคทางกายหลายอย่างมีสาเหตุมาจากทางจิตใจ โรคประเภทนี้การรักษาทางยาอย่างเดี๋ยวไม่ได้ผล ต้องรักษาทางใจด้วย เช่นอย่างในกรณีคนที่เป็นโรคกระเพาะ อันเนื่องมาจากความวิตกกังวล ตราบใดที่ความวิตกกังวลยังไม่หาย

โรคกระเพาะก็รักษาไม่หาย เพราะฉะนั้น เราควรจะได้ศึกษาถึงข้อเท็จจริงข้อนี้ให้ละเอียด และเราก็จะได้หลักในอันที่จะส่งเสริมสุขภาพทางร่างกายให้ยั่งยืนตลอดไป ซึ่งตามวิธีการของพระพุทธศาสนานั้นกล่าวว่า ไม่เฉพาะแต่จะให้ผลดีในชาตินี้เท่านั้น แต่ยังจะให้ผลดีตลอดไปทุก ๆ ชาติอีกด้วย

ขอให้ท่านจำหลักไว้อย่างหนึ่งว่า **เมื่อใดความทุกข์เกิดขึ้นในใจ** **เมื่อนั้นวิบากของมันย่อมเกิดขึ้นในสันดาน** **วิบากของความทุกข์ที่สะสมขึ้นบ่อย ๆ อันนี้แหละคือต้นเหตุสำคัญ** **ที่ทำให้เกิดโรคขึ้นในร่างกาย** และการที่คนเราจะเป็โรคที่อวัยวะส่วนไหน ที่เนื่องมาจากวิบากของความทุกข์ที่สะสมเอาไว้มากนั้น ก็ขึ้นอยู่กับปัญหาที่ว่า ในขณะที่อวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายส่วนไหนอ่อนแอ โรคก็จะเกิดที่อวัยวะส่วนนั้นก่อน ทั้งนี้ก็เพราะโดยธรรมดา ร่างกายของคนเราพร้อมที่จะเป็นโรคต่าง ๆ อยู่แล้ว เนื่องจากเชื้อโรคก็มักเข้าไปสู่ร่างกายอยู่เสมอ ความผิดปกติของดินฟ้าอากาศก็ทำให้เกิดโรคได้ สิ่งที่เป็นพิษที่เกิดขึ้นในร่างกายก็ทำให้เกิด

โรคได้ และยังมีสาเหตุอื่น ๆ อีกหลายอย่างที่ทำให้เกิดโรค ฉะนั้นโอกาสที่ร่างกายจะเป็นโรคจึงมีอยู่ตลอดเวลา แต่การที่คนเราไม่เป็นโรค ซึ่งบางคนร่างกายก็อาจจะเป็นปกติอยู่ได้นับเป็นเดือน ๆ ปี ๆ ทั้งนี้ก็เพราะในร่างกายมี อำนาจต้านทานเกิดขึ้นอยู่เสมอ อำนาจต้านทานหรือการ ที่ร่างกายพยายามที่จะขับสิ่งที่เป็นพิษ ออกจากร่างกายอยู่เสมอ และพยายามซ่อมแซมส่วนที่สึกหรออยู่เสมอ อันนี้แหละคือสาเหตุสำคัญที่ทำให้คนเราไม่เป็นโรค ฉะนั้น ปัญหาสำคัญจึงมีอยู่ว่า :-

อำนาจต้านทานต่อโรคภัยไข้เจ็บก็ดี ความสามารถในการกำจัดสิ่งที่เป็นพิษออกจากร่างกายก็ดี ความสามารถในการซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอก็ดี สิ่งเหล่านี้ขึ้นอยู่กับอะไร ?

ถ้าคนไหนเห็นแจ้งแล้วว่า **สิ่งเหล่านี้ขึ้นอยู่กับ** วิชาซึ่งมีอยู่ในวิญญาณ คนนั้นก็ย่อมจะเข้าใจได้ อย่างดีว่า ถ้าหากวิญญาณมีความอ่อนแอ ซึ่งเนื่องมาจากวิชาของความทุกข์สะสมอยู่เสมอ ผลที่เกิดขึ้นก็คือ ร่างกายต้องมีความอ่อนแอ เมื่อร่างกายมี

ความอ่อนแอ ความต้านทานต่อโรคภัยไข้เจ็บก็ย่อมจะมีน้อยลง สมรรถภาพในการกำจัดสิ่งที่เป็นพิษออกจากร่างกายก็น้อยลง ความสามารถในการซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอก็น้อยลง ครั้นแล้วโรคต่าง ๆ ก็เกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้โรคทุกอย่างจึงเกิดจากจิตได้

คนที่คิดอยู่แต่ในเรื่องวัตถุ คือคิดอยู่แต่ในแง่ของวัตถุ ก็มักจะมองไม่เห็นความจริงดังที่กล่าวมานี้ เพราะคิดแต่ในแง่ที่มองเห็นได้ง่ายๆ เช่น เมื่อเรามีอาหารดี น้ำดี อากาศดี ยาดี ก็ทำให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ ซึ่ง ความจริงข้อนี้มองเห็นได้ง่าย และความจริงอย่างนี้ มีชื่อว่าทางพระพุทธศาสนาจะไม่รู้ ความเป็นจริงเรื่องนี้ พระพุทธเจ้าก็ทรงทราบเป็นอย่างดี เช่นพระองค์ได้ตรัส ไว้ว่า สพุพ สตฺตา อาหารภูจิติกา สัตว์ทั้งหลายจะดำรงอยู่ได้ ก็โดยอาศัยอาหาร ซึ่งพุทธพจน์บทนี้ มีความหมายกว้างมาก เพราะคำว่า อาหาร ในที่นี้มีความหมายถึง น้ำ อากาศ และยารักษาโรคต่าง ๆ ด้วย เพราะคำว่า อาหาร ตามศัพท์แปลว่า สิ่งที่น่าความสมบูรณ์มาให้แก่ร่างกาย แต่เพราะเหตุที่ร่างกาย

ไม่ใช่เกิดขึ้นโดยอาศัยปัจจัยทางวัตถุล้วนๆ อย่างเดียว หากขึ้นอยู่กับปัจจัยทางนามธรรมด้วย และปัจจัยทางนามธรรมนี้แหละเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด ฉะนั้นถ้าหากว่าเราปรับปรุงวิญญาณให้สมบูรณ์จนได้มาตรฐานจริงๆ แล้วโรคภัยไข้เจ็บจะไม่เกิดขึ้นกับร่างกายเลย

แต่อย่างไรก็ดี เนื่องจากวิญญาณที่สร้างร่างกายมาตั้งแต่ปฏิสนธิ์นั้น ไม่มีวิญญาณของผู้ใดสมบูรณ์ แม้จะเป็นวิญญาณของพระโพธิสัตว์ก็ตาม ในฐานะที่ยังมีกิเลสอยู่ในสันดาน ก็ย่อมจะต้องมีวิบากของความทุกข์สะสมอยู่ในสันดานติดมาตั้งแต่ชาติก่อนอย่างแน่นอด้วยเหตุนี้ แม้บุคคลที่เป็นพระอรหันต์ ซึ่งนับว่ามีวิญญาณที่สมบูรณ์ที่สุด แต่ร่างกายก็ยังเป็นโรคได้ ทั้งนี้ก็เพราะร่างกายที่เกิดขึ้นมานี้ เป็นผลที่สืบเนื่องมาจากวิบากของกรรมเก่า คือวิบากแห่งความทุกข์ที่มีอยู่ในสันดานมาตั้งแต่ชาติก่อน และวิบากอันนี้ ก็ยังมีผลอยู่ แม้จะได้เป็นพระอรหันต์แล้วก็ตาม อันนี้มีกฎที่กล่าวไว้ในอภิธรรมข้อหนึ่งว่า :-

วิญญานที่วางรากฐานร่างกายมาตั้งแต่เริ่ม
ปฏิสนธินั้นย่อมจะมีอิทธิพลไปจนกระทั่งถึงเวลาจุด

หลักอันนี้คนที่ไม่ได้ศึกษาอิทธิพลอย่างลึกซึ้ง ไม่มี
ทางที่จะเข้าใจได้เลย แต่อย่างไรก็ตาม ขอได้โปรดจำหลัก
ไว้อย่างหนึ่งว่า **วิบากของความทุกข์ต่างๆ ที่สะสมอยู่
ในสันดาน อันนี้แหละคือต้นเหตุอันแท้จริง ของโรค
ภัยไข้เจ็บทุกชนิด**

ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า ถ้าหากผู้ใดมีอำนาจ
ต้านทานต่อโรคภัยไข้เจ็บดีมาตั้งแต่เกิด ความสามารถ
ของร่างกายในอันที่จะกำจัดสิ่งที่เป็นพิษออกจากร่างกาย
ก็จะดีมาตั้งแต่เกิด ความสามารถในการซ่อมแซมส่วนที่
สึกหรอ ก็จะสมบูรณ์ดีมาตั้งแต่เกิดแล้ว คนคนนั้นก็จะมี
ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์มาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย โรคภัย
ไข้เจ็บซึ่งจะต้องมีบ้างเป็นธรรมดานั้นก็จะมีน้อย ที่จะไม่ม
เลยนั้นเป็นไปได้ เพราะถึงอย่างไรเสียวิญญาน ที่สร้าง
ร่างกายที่สมบูรณ์ดีมาตั้งแต่เกิดนั้นย่อมมีไม่ได้

บทความเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก เพราะมี

ความเกี่ยวเนื่องกับหลักวิชาการต่าง ๆ มากมาย เช่นจะต้องมีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับชีววิทยา และวิทยาศาสตร์สาขาอื่น ๆ ด้วย และที่สำคัญที่สุดก็คือ จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องวิญญาณเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าได้พยายามศึกษาเรื่องนี้มานานกว่าจะเข้าใจได้ และเขียนออกมาได้เช่นนี้ และโดยลំพียงการค้นคว้าของข้าพเจ้าเพียงส่วนเดียว ย่อมไม่อาจจะเข้าใจได้เหมือนดังที่กล่าวมา แต่เพราะเหตุที่ได้อาศัยการซักถามปัญหาหลายอย่างที่ข้าพเจ้าสงสัยกับโอปปาดิกะ ที่ท่านมีความรู้ในเรื่องเหล่านี้ และตลอดเวลาที่เขียนก็ต้องเข้าสมาธิคอยรับกระแสความคิดจากท่านด้วย จึงได้เขียนออกมาได้ ข้าพเจ้ายอมรับว่า บทความเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่มีความหมายลึกซึ้งมาก และมีประโยชน์มากที่สุด เพราะถ้าท่านสามารถเข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้งจริง ๆ จนกระทั่งเกิดความแน่ใจว่าวิบากของความทุกข์ต่าง ๆ ที่สะสมอยู่ในสันดาน นี้แหละคือต้นเหตุที่แท้จริงของโรคภัยไข้เจ็บในทางร่างกายทุกอย่าง ซึ่งถ้าจะพูดตามสำนวนในทางศาสนา ก็หมายความว่า โรคทุกอย่างย่อมเกิดมาจากวิบากทั้งสิ้น และ

วิบากที่ว่านี่ในเมื่อจะพ้นเอาแต่ประเด็นที่เป็นจุดสุดยอด ก็คือวิบากของความทุกข์ต่าง ๆ ที่สะสมเอาไว้นั่นเอง

คนที่ฆ่าสัตว์มาก เบียดเบียนสัตว์มาก ทำไมจึงอายุสั้น และทำไมจึงมีโรคร้ายไข้เจ็บมาก ? ทั้งนี้ก็เพราะมีหลักความจริง ซึ่งไม่มีข้อยกเว้นเลยอยู่อย่างหนึ่ง กล่าวคือ คนที่ทำการฆ่าสัตว์ หรือเบียดเบียนสัตว์ จะไม่มีแม้แต่ขณะเดียว ที่เกิดความสบายใจ แต่ข้อเท็จจริงอันนี้บางคนก็ไม่เห็นด้วย เพราะมีตัวอย่างที่เห็นกันอยู่ทั่ว ๆ ไปอยู่อย่างหนึ่ง คือคนที่ฆ่าสัตว์หรือเบียดเบียน สัตว์ บ่อย ๆ จนเคยชิน และได้รับประโยชน์จากการกระทำอันนี้ด้วย เขาจะไม่รู้สึกเดือดร้อนใจแต่ประการใด กลับรู้สึกสนุก หรือไม่ก็รู้สึกเฉย ๆ ตัวอย่างอันนี้แหละที่มักจะทำให้คนเข้าใจผิดซึ่งโดยความเป็นจริงแล้ว ทุกครั้งที่ทำการฆ่าสัตว์ หรือเบียดเบียนสัตว์ ความไม่สบายใจจะต้องเกิดขึ้นในสันดานอยู่ตลอดเวลา แต่เนื่องจากทำบ่อย ๆ จนเกิดความเคยชินหรือด้านแล้ว จึงไม่รู้สึกอะไร แต่อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้มีข้อพิสูจน์ที่เห็นได้ชัดว่าทุกครั้งที่ฆ่าสัตว์ หรือเบียดเบียนสัตว์ จะต้อง

มีความไม่สบายใจเกิดขึ้นอย่างแน่นอนนั้น กล่าวคือ
 ทุกคนในเวลาป่วยหนักจนจะตาย หรือในเวลาที
 หมดสติบังคับตัวเองไม่ได้ ในตอนนี้ภาวะของจิต
 ไร้สำนึกจะแสดงออกมาว่าข้างในมีอะไร ในทำนอง
 เดียวกันกับคนที่ยังมีความยึดถือในสิ่งต่าง ๆ เวลาถูก
 ชัดใจ หรือใครทำอะไรให้ไม่เป็นที่พอใจ ก็จะต้องเกิด
 ความโกรธ แต่ถ้าหากคนนั้นรู้จักหักบังคับตัวเอง ก็จะไม่
 แสดงความโกรธออกมา แต่ถึงกระนั้น วิชาของ
 ความโกรธก็จะเกิดขึ้นในสันดานอย่างแน่นอน ซึ่งข้อ
 เท็จจริงอันนี้จะสามารถพิสูจน์ได้ โดยการตรวจสอบการ
 แสดงปฏิกิริยาของอวัยวะภายใน ตามวิธีการแพทย์หรือ
 อาจตรวจสอบโดยเครื่องมือวัดคลื่นสมองก็ได้ ในทำนอง
 เดียวกัน คนที่ฆ่าสัตว์หรือเบียดเบียนสัตว์บ่อย ๆ จน
 เคยชินนั้น ตามความรู้สึกของจิตสำนึก ก็จะบอกได้
 ว่า ไม่รู้สึกเดือดร้อน แต่ในจิตไร้สำนึกมันจะรับความ
 รู้สึก เดือดร้อน ซึ่งเกิดขึ้นจากการฆ่า หรือการเบียด
 เบียนอันนี้อยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้ก็เพราะโดยสันดานของ
 มนุษย์ ย่อมจะต้องมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ฝังอยู่ใน

สันดานด้วยกันทุกคน ไม่เช่นนั้นก็จะเกิดมาเป็นมนุษย์ไม่ได้ เพราะฉะนั้นทุกครั้งที่เราทำการฆ่าสัตว์ หรือเบียดเบียนสัตว์โดยที่เขาผู้นั้นจะรู้ว่าเป็นบาปหรือไม่รู้ก็ตาม แต่ความเดือดร้อนในใจจะต้องเกิดขึ้นในสันดานอย่างแน่นอน

อนึ่ง ยังมีวิธีพิสูจน์อีกอย่างหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นว่าคนที่ทำการฆ่าสัตว์หรือเบียดเบียนสัตว์จะต้องเกิดความทุกข์ในใจอย่างแน่นอนนั่นก็คือ คนไหนหากภายในสันดานมีวิบากของความทุกข์สะสมอยู่เสมอ คนนั้นย่อมจะทนไม่ได้ต่อการเสียเปรียบ หรือต่อการสูญเสียสิ่งที่รัก หรือทนไม่ได้ต่อการประสบสิ่งที่ไม่ชอบ แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยก็ตาม ทั้งนี้ก็เพราะมีกฎตายตัวอยู่ว่า **คนที่มีความสุขทางจิตไม่ดี ย่อมจะเกิดความทุกข์ได้ง่าย แต่จะเกิดมากหรือน้อยนั้น ก็สุดแล้วแต่เหตุการณ์จะเกิดขึ้นในรูปไหน** ฉะนั้นการที่บุคคลบางคนทนไม่ได้ แม้ต่อการสูญเสียสิ่งเล็กๆ น้อยๆ หรือการขี้ใจเล็กๆ น้อยๆ นั้นแสดงให้เห็นว่าสุขภาพทางจิตอ่อนแอมาก คนที่เกิดความวิตกกังวล คิดมาก ฟุ้งซ่าน

มาก ก็เนื่องมาจากสาเหตุอย่างเดียวกัน คือสุขภาพทางจิตไม่ดี คนที่เข้าสมาธิไม่ได้ ถึงแม้จะบังคับใจให้สงบได้บ้างชั่วขณะ แต่ความสดชื่นภายในก็ไม่เกิด ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากสุขภาพทางจิตไม่ดี เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้น ถ้าหากเราเห็นว่าคนที่ฆ่าสัตว์ หรือเบียดเบียนสัตว์บ่อย ๆ จนกระทั่งเคยชินแล้วไม่รู้สึกเดือดร้อนในการกระทำนั้น ถ้าเราพิจารณาจากแง่ที่ไม่เข้าใจว่า วิชาความทุกข์จะเกิดขึ้นในสันดานได้อย่างไร ก็ขอให้พิจารณาในแง่ที่เขาทนต่อการสูญเสียหรือการขัดใจ แม้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ได้ นี่แหละคือข้อพิสูจน์ที่ชัดมากที่แสดงให้เห็นว่า สุขภาพทางจิตของเขาไม่ดีจริง ๆ และ การที่เขาไม่มีความสุขทางจิตไม่ดีขึ้น สาเหตุสำคัญส่วนหนึ่ง ก็คือ การฆ่าสัตว์และการเบียดเบียนสัตว์นั่นเอง

.....

เหตุไรในโลกของโอปปาทิกะ จึงสร้างบารมีไม่ค่อยได้

.....

* ตามความเชื่อในทางพระพุทธศาสนา ซึ่งมีมานานแล้ว มักจะเชื่อกันอยู่อย่างหนึ่งว่า คนเราเมื่อตายไปแล้วจะไปสร้างบุญบารมีในโลกของโอปปาทิกะไม่ได้ ถ้าจะสร้างต้องมาสร้างในโลกมนุษย์ ตัวอย่างเช่น พระโพธิสัตว์ทั้งหลาย ก็ต้องสร้างบุญบารมีในโลกมนุษย์อย่างนี้เป็นต้น ความเชื่ออันนี้ข้าพเจ้าเองก็สงสัย เพราะเท่าที่อ่านดูในคัมภีร์ โดยทั่วไปก็ปรากฏว่า ผู้ที่อยู่ในโลกของโอปปาทิกะก็มีการทำบุญได้เหมือนกัน เช่นทำวสัฏกะ เคยมาฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้า ซึ่งหลังจากที่ฟังเทศน์แล้ว ก็ทำให้ทำวสัฏกะกลับเป็นหนุ่มขึ้นอีก และมีอายุยืนยาวอยู่ในสวรรค์ต่อไปอีกนาน เพราะก่อนที่จะมาฟังเทศน์นั้น ความชราเริ่มปรากฏ และรู้สึกว่าจะจวนจะจุติ

และเมื่อคราวที่พระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรดพระพุทธมารดา ในสวรรค์ ปรากฏว่าเทวดาที่ได้บรรลุมรรคผลก็มี และ จากในหนังสือโลกทิพย์ และจากที่ข้าพเจ้าได้ซักถามเทพ เจ้าหลายองค์ ก็ปรากฏว่าในสวรรค์มีการสร้างความคิดได้ เหมือนกัน เช่นไปศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ไปหัดนั่งสมาธิ ทำจิตใจให้สูงขึ้น ไปช่วยเหลือพวกโอบปาตีกะด้วยกัน หรือ บางทีก็มาช่วยเหลือมนุษย์ได้ อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้น จึงทำให้สงสัยว่า เรื่องจริง ๆ จะเป็นอย่างไรแน่ ข้าพเจ้าจึง ได้เอาเรื่องนี้มาเรียนถามโอบปาตีกะองค์หนึ่ง ซึ่งท่านได้ให้ คำอธิบายดังต่อไปนี้ :-

ท่านบอกว่า ท่านเคยอธิบายมาแล้วครั้งหนึ่งว่า ผู้ ที่มีชีวิตอยู่ด้วยอาภรณ์ ไม่ค่อยทำอะไรตามเหตุผล พวก นี้เมื่อตายไปเป็นโอบปาตีกะแล้ว ตัวเองเคยมีพื้นนิสัย มาอย่างไรก็จะทำไปตามนิสัยเดิม เปลี่ยนแปลงไม่ได้ จนกว่ากรรมอันนั้นจะหมด ส่วนผู้ที่เมื่อยังเป็นมนุษย์อยู่ เป็นคนที่รู้จักบังคับตัวเอง ทำอะไรตามเหตุผลได้ ไม่เป็น คนเจ้าอาภรณ์ คนประเภทนี้ เมื่อตายมาเป็นโอบปาตีกะแล้ว สามารถที่จะไปศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้ สร้าง

บุญบารมี หรือสร้างจิตใจให้สูงขึ้นได้ ท่านบอกว่าข้อนี้เคยพูดถึงมาแล้ว แต่สำหรับในวันนี้ท่านจะขยายความให้กว้างขึ้นไปอีก

ก่อนอื่นจะต้องเข้าใจเสียก่อนว่า **สภาพร่างกาย และประสาทของพวกโอบปาติกะนั้น ขึ้นอยู่กับจิตใจโดยตรง** เช่นเราจะพบว่า บางพวกอาจจะนอนหลับอยู่ได้เป็นเวลานาน นับเป็นเดือน ๆ หรือเป็นปี ๆ ก็ได้ โดยที่ร่างกายไม่เป็นอะไร ซึ่งถ้าเป็นมนุษย์จะนอนหลับนานถึงขนาดนั้นไม่ได้ เพราะอย่างน้อยร่างกายก็ต้องการอาหาร ต้องการที่จะเปลี่ยนอริยาบถ หรือต้องการขับถ่าย ฉะนั้นเมื่อถึงเวลาร่างกายก็จะต้องตื่นถึงแม้ว่าในทางจิตใจจะยังไม่อยากตื่นก็ตาม

ตัวอย่างอีกนัยหนึ่ง เมื่อเราเป็นมนุษย์ เรื่องบางอย่างที่เราไม่อยากจะฟัง แต่ก็อดได้ยินไม่ได้ แต่ถ้าเป็นโอบปาติกะ เรื่องไหนถ้าเขาไม่ต้องการหรือไม่สนใจจะดูหรือจะฟัง เรื่องนั้นก็จะไม่เห็นและไม่ได้ยินเลย คล้ายกับคนที่มีสมาธิดีที่สุด แต่ความเป็นจริงแล้ว เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องปกติธรรมดาของพวกโอบปาติกะ

ตัวอย่างอีกอันหนึ่ง เมื่อเราเป็นมนุษย์ เมื่อต้องการจะไปไหน ก็ต้องเดินไป วิ่งไปหรือขึ้นยานพาหนะไป ส่วนโอบปาติกะเมื่อตั้งใจว่าจะไปที่ไหน ร่างกายก็จะไปปรากฏอยู่ที่นั่นทันที

ตัวอย่างอีกอันหนึ่ง เมื่อเป็นมนุษย์อยู่ในขณะที่ยืนนอนหลับและฝัน ไม่ว่าจะฝันดีหรือร้าย เมื่อถึงเวลาที่ต้องตื่น และเมื่อตื่นขึ้นมาแล้ว ความฝันก็หายไป แต่ในโลกของโอบปาติกะ ถ้าใครฝันร้ายก็จะอยู่อย่างนั้นเรื่อยไปจนกว่าจะสิ้นกรรม หรือถ้าฝันดี ก็จะมีฝันอยู่อย่างนั้นตลอดไป จนกว่าจะสิ้นกรรมเหมือนกัน ท่านบอกว่าลักษณะนี้ คือลักษณะสำคัญที่ทำให้พวกโอบปาติกะส่วนมากที่มีพื้นมาไม่พอ ไม่อาจที่จะสร้างความคิด ในโลกของโอบปาติกะได้

ส่วนผู้ที่มีพื้นมาดี คือมีการศึกษามาดี มีจิตใจสูง ไม่ใช่คนมีทิฏฐิมานะ และไม่ใช้คนเห็นแก่ตัวหรือเห็นแก่ได้ คนประเภทนี้เมื่อมาเกิดในโลกของโอบปาติกะแล้วย่อมมีทางที่จะก้าวหน้าได้หลายอย่าง ซึ่งถ้าเทียบกับในโลกมนุษย์ก็เหมือนกับคนที่เกิดมาอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี

และพื้นเดิมก็เป็นคนฉลาดมีนิสัยดี คนประเภทนี้ย่อมมีโอกาสที่จะสร้างความสำเร็จได้มาก เพราะฉะนั้นในกรณีที่ว่า การสร้างบารมีจะต้องมาทำกันในโลกมนุษย์นั้น เป็นการพูดหมายถึงคนส่วนใหญ่ หรือถ้าจะหมายถึงคนส่วนน้อย ก็หมายความว่า การสร้างบารมีในโลกของโอบปาติกะ แม้บางคนจะอยู่ในฐานะที่จะสร้างได้ก็ตาม แต่ก็จะมีขอบเขตจำกัด กล่าวคือ ถ้าสูงเกินไปกว่าพื้นที่มีมาตั้งแต่อยู่ในโลกมนุษย์แล้ว แม้จะใช้ความพยายามสักเพียงไร ก็ก้าวหน้าต่อไปอีกไม่ได้ ตัวอย่างเช่นผู้ที่จะสามารถเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยธรรมดาจะต้องสามารถสละลูกสละเมีย และทนต่อความลำบากได้ทุกอย่าง และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องมีความรู้สึกสงสารในมนุษย์ และสัตว์ทั่วโลกอย่างสุดซึ้ง ซึ่งการที่จะสร้างนิสัยอย่าง นี้ให้เกิดขึ้นได้นั้น การมีชีวิตอยู่ในโลกของโอบปาติกะ ไม่มีโอกาสที่จะทำได้ เพราะฉะนั้นจึงเป็นการจำเป็นอยู่เองที่จะต้องมาสร้างบารมีในโลกมนุษย์

และอีกประการหนึ่ง คนที่พื้นจิตใจยังไม่สูงพอที่จะถึงขั้นบรรลุมรรคผล แต่ก็ทำบุญไว้มากนั้น เมื่อมาเกิด

ในโลกของโอบปาติกะ ก็จะเสวยแต่ความสุขจนกระทั่ง
 ไม่อาจที่จะมองเห็นถึงความทุกข์ในชีวิต ซึ่งเป็นพื้นฐาน
 สำคัญของการรู้แจ้งอริยสัจ และเขาก็จะมีชีวิตอยู่อย่าง
 มีความสุขไปจนตลอดชีวิต พอหมดบุญก็จุติไปเกิดใน
 ภพอื่น ซึ่งจะไปที่ไหนสุดแล้วแต่วิบากในตอนนั้นจะ
 ให้ผล ส่วนผู้ที่ทำบาปไว้มาก เขาก็จะอยู่ในความทุกข์
 ทรมานจนกระทั่งไม่มีโอกาสที่จะนึกถึงการทำความดี
 ได้ เพราะความทุกข์เฉพาะหน้าที่เขากำลังได้รับอยู่นั้น
 จะทำให้เขาหมกมุ่นคิดอยู่แต่เรื่องที่กำลังมีอยู่เท่านั้น
 เรื่องอย่างอื่นไม่สนใจเลย และเขาจะต้องเสวยทุกข์อยู่
 อย่างนั้นไปจนกว่าจะสิ้นกรรมของเขาจนตลอดชีวิต
 เพราะฉะนั้น จึงไม่มีโอกาสที่จะสร้างความดีขึ้นมาได้

เรื่องราวต่าง ๆ ที่ท่านกรุณาอธิบายเพิ่มเติมให้ข้าพ
 เจ้าฟังนี้ รู้สึกว่าการเกิดเป็นโอบปาติกะนี้ จะว่าดีก็ได้ จะ
 ว่าไม่ดีก็ได้ คือสรุปแล้ว ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าในขณะที่
 เรายังเป็นมนุษย์อยู่ ซึ่งมีอายุสั้นมาก ไม่นานเท่าไรก็จะ
 ละจากโลกนี้ไปมีชีวิตอยู่ในโลกของโอบปาติกะนั้น ถ้า
 หากเรายังมัวเมาประมาทอยู่ คือคิดแต่แสวงหาความ

สนุกสนานเพลิดเพลินต่าง ๆ ไม่คิดสร้างควมดีไว้ให้เพียงพอแล้ว มันก็จะเป็นชีวิตที่น่าเศร้าและน่าสังเวชมาก และการที่ได้เกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นโอกาสที่ประเสริฐมาก ถ้าหากเราคิดจะสร้างควมดี เพราะเมื่อพ้นจากภาวะควมเป็นมนุษย์ไปแล้ว ก็อาจจะไม่มีโอกาสได้สร้างควมดีต่อไปอีกนาน ด้วยเหตุผลดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

* หนึ่ง การทำบุญตามควมรู้สึกของคนทั่วไป มักจะหมายถึงการบริจาคทาน ตามที่เชื่อกันว่า ในโลกของโอบปาติกะทำบุญไม่ได้นั้น ส่วนมากก็มักจะหมายถึงว่า ในโลกของโอบปาติกะนี้ บริจาคทานไม่ได้ ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้าเองก็สงสัยเหมือนกัน จึงได้กราบเรียนถามโอบปาติกะท่านหนึ่ง และท่านก็ได้กรุณาอธิบายให้ฟัง ดังต่อไปนี้ :-

ในโลกของโอบปาติกะ การบริจาคทานที่ว่าทำไม่ได้หรือทำได้ยากนั้น เพราะมีเหตุผลดังนี้คือ :-

เฉพาะโอบปาติกะที่ไม่เข้าใจว่า ชีวิตของตัวเองเกิด

ขึ้นมาอย่างไร เสื้อผ้าอาหารที่อยู่และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในโลกของโอบปาติกะเกิดขึ้นมาอย่างไร พวกนี้จะไม่สามารถบริจาคตาน หรือรับของบริจาค คือรับของที พวกโอบปาติกะบริจาคีให้ เพราะพวกนี้ยังคงมีความคิด ในลักษณะของมนุษย์ ยังทิ้งความเคยชินจากมนุษย์ไม่ได้ โอบปาติกะพวกนี้ เป็นพวกที่อภัพมาก

ความจริงชีวิตของโอบปาติกะนั้น เกิดมาจากวิบาก ซึ่งมีอยู่ในวิญญาณของเขา ซึ่งหลักอันนี้ก็เหมือนกับในโลกมนุษย์ ต่างกันแต่เพียงในเรื่องอัตราของความเร็วนั้น เท่านั้น คือในโลกของโอบปาติกะนั้น ถ้าหากสิ่งใดจะเกิด ก็เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ส่วนในโลกของมนุษย์กว่าจะเกิดขึ้นมาได้ต้องใช้เวลาช้านาน เช่นอย่างร่างกายของมนุษย์กว่าจะเป็นตัวตนที่สมบูรณ์ขึ้นมา ก็ใช้เวลาหลายเดือน ส่วนร่างกายของโอบปาติกะเกิดสมบูรณ์ขึ้นโดยใช้เวลาเพียงขณะจิตเดียว จงสังเกตว่า ไม่ว่าจะเป็กร่างกายของมนุษย์หรือร่างกายของโอบปาติกะ ก็มีกฎเกณฑ์อย่างเดียวกัน คือเกิดมาจากวิบากของตัว ถึงแม้ความจริงจะมีอยู่อย่างนี้ แต่ก็น้อยคนมากที่จะเข้าใจ เพราะ

ส่วนมากเราไปเชื่อความรู้ที่เกิดจากประสาทสัมผัส ไม่ค่อยได้ใช้ปัญญา ซึ่งเป็นเรื่องของมโนสัมผัสอย่างละเอียด คือเก็บประสบการณ์ต่าง ๆ ทางประสาทสัมผัส มาใคร่ครวญพิจารณาหาหลักเกณฑ์ การกระทำอย่างนี้คนทั่วไปไม่ค่อยจะทำกัน ส่วนที่ทำกันมาก ก็คือเมื่อตัวเองเห็นมาอย่างไร ได้ยินมาอย่างไร ก็มักจะเข้าใจเรื่องนั้นเท่าที่ตามองเห็นหรือหูได้ยิน ด้วยเหตุนี้จึงเข้าใจกันว่าร่างกายของเราเอากำเนิดมาจากพ่อแม่ เกิดขึ้นมาตามธรรมชาติคือสุดแล้วแต่มันจะเกิดขึ้นมา ความเข้าใจแบบนี้เป็นความเข้าใจของมนุษย์โดยทั่วไป และเมื่อตายไปเกิดเป็นโอปปาติกะ ก็ยังเข้าใจแบบนี้อยู่ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็รู้ว่าไม่มีพ่อไม่มีแม่ผู้ให้กำเนิด แต่ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า ตัวเองเกิดมาได้อย่างไร และเมื่อไม่เข้าใจก็ไม่คิด เหมือนกับคนในโลกมนุษย์ที่ไม่มีการศึกษา เมื่อเห็นฟ้าร้อง ฟ้าผ่า ฝนตก ก็เข้าใจว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา เพราะเห็นจำเจอยู่อย่างนั้น แต่ก็คิดไม่ออกว่ามันเกิดขึ้นมาอย่างไร เมื่อคิดไม่ออกก็เลยไม่คิด แต่แล้วก็จะหันไปเชื่อตามคำบอกเล่าที่สืบต่อ ๆ กันมา ซึ่ง

สุดแล้วแต่ตัวเองจะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของคนกลุ่มไหน และพวกนั้นมีความเข้าใจว่าอย่างไร ก็เชื่อไปตามเขา พวกโอบปาติกะก็เหมือนกัน เขามีเหตุผลเขามีความนึกคิดเป็นของเขา ซึ่งเขาเองก็ไม่อาจที่จะรู้ได้ว่า ความคิดอย่างไหนผิดอย่างไหนถูก แต่ใครจะคิดอย่างไร ก็สุดแล้วแต่ความเคยชิน

ได้เคยอธิบายมาแล้วว่า พวกโอบปาติกะในเมื่อมีความคิดหมกมุ่นหรือเคยชินมาอย่างไร ก็มักจะคิดแต่อย่างนั้น เปลี่ยนแปลงได้ยากมาก ขอให้นึกถึงคนที่นอนหลับแล้วฝันในเมื่อเขายังไม่ตื่น ใคร ๆ ก็ยากที่จะเปลี่ยนความคิดของเขาในขณะนั้นได้ พวกโอบปาติกะก็เหมือนพวกที่นอนหลับแล้วฝัน เมื่อเขาไม่รู้ว่าชีวิตของตัวเองเกิดขึ้นมาจากวิบาก ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกของโอบปาติกะก็เกิดขึ้นมาจากวิบาก เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาก็คอยแต่จะคิดหมกมุ่นเหมือนอย่างที่เคยเป็นมนุษย์ เพราะฉะนั้น จึงเป็นการยากที่จะให้อะไรแก่ใคร หรือรับอะไรจากใครได้ เพราะเมื่อตอนยังอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ถ้าหากเราไม่ต้องการจะรับของอะไรจากใคร แต่เขาก็อาจจะยึดเยียดให้กับ

เราได้ เช่นทิ้งของไว้ให้ และต่อมาเราก็ได้ใช้ของสิ่งนั้น
แต่ในโลกของโอบปาติกะ ทุกอย่างเกิดจากใจ ใน
เมื่อฝ่ายรับคิดว่าไม่ได้หรือไม่ต้องการจะรับ ของสิ่ง
นั้นก็จะไม่เกิดเลย ในเรื่องนี้ขอให้พยายามทำความเข้าใจ
เข้าใจให้ดี ตัวอย่างเช่นในกรณีของการเช่นสังเวย โอบ
ปาติกะที่ได้รับของ ส่วนมากมักจะเข้าใจว่า เขาได้ของ
ที่ญาติพี่น้องให้แก่เขา หรือได้ของของคนที่ทำการ
สังเวยให้แก่เขา เขาจึงได้รับของชิ้นนั้น นี่คือความ
เคยชินที่ไปจากมนุษย์ แต่ความเป็นจริงแล้ว ของที่
คนในโลกมนุษย์ ให้ ก็ยังคงมีอยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง
ของอย่างเดียวกัน ซึ่งเกิดขึ้นแก่พวกโอบปาติกะนั้น
ไม่ใช่ของไปจากโลกมนุษย์ แต่เป็นของที่เกิดจากใจ
ของเขาเองโดยอาศัยของในโลกมนุษย์เป็นปัจจัย
เหมือนกับเทียนเล่มหนึ่งกำลังลุก เป็นเปลวอยู่ เมื่อ
เราเอาเทียนอีกเล่มหนึ่งไปต่อเข้า เทียนเล่มใหม่นี้ก็
จะมีไฟลุกขึ้นอีกขอให้สังเกตว่าเปลวไฟที่เกิดขึ้นกับ
เทียนเล่มใหม่นี้ไม่ใช่เปลวไฟที่มาจาก เทียนเล่ม
เก่า มันเป็นเปลวไฟที่เกิดขึ้นจากเทียนเล่มใหม่
นั่นเอง และที่มันเกิดขึ้นมาได้ก็เพราะอาศัยเปลว
ไฟเล่มก่อนเป็นปัจจัย ในทำนองเดียวกันเสื้อผ้า

อาหาร หรืออะไรก็ตามที่ญาติพี่น้องทำพิธีสังเวchyให้ นั่นก็เกิดขึ้นในลักษณะอย่างเดียวกัน คือไม่ใช่ของในโลกมนุษย์เคลื่อนที่อยู่ หรือโยกย้ายไปเป็นของอยู่ในโลกทิพย์ ประเด็นนี้ต้องศึกษาให้เข้าใจจริง ๆ ไม่เช่นนั้นแล้วจะไม่มีทางเข้าใจได้เลยว่า *ทำไมคนส่วนใหญ่ในโลกของโอปปาติกะที่ไม่เข้าใจถึงเรื่องชีวิตของตัวเอง จึงไม่สามารถ บริจาคทานได้ หรือรับการบริจาคจากใครได้*

อันที่จริง ผู้ที่อยู่ในโลกของโอปปาติกะ เขาก็มีการให้กันอยู่เสมอ แต่ผู้ที่จะสามารถให้อะไรแก่คนอื่นได้นั้น ต้องเป็นคนที่มีบุญ เพราะจากการที่เขามีบุญ เขาจึงจะมีทรัพย์สมบัติ มีเสื้อผ้า มีอาหาร ซึ่งจะมากน้อยแค่ไหน และดีอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับบุญบารมีของเขา และโดยปกติผู้ที่มีบุญอย่างนี้ ก็ย่อมมีจิตเมตตาเต็มใจที่จะให้อะไรแก่ใครอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นจึงเป็นการไม่ยากที่จะให้อะไรแก่ใคร แต่ความลำบากมันอยู่ที่ฝ่ายรับ คือถ้าหากเป็นคนที่มีบุญอยู่บ้าง เมื่อใครเขาให้อะไร ก็มีทางที่จะได้รับได้ง่าย เพราะถึงแม้จะไม่มีใครให้ โดยปกติ เขาก็มีของเขาอยู่แล้ว อย่าลืมว่า **ของทุกอย่างเกิด**

จากใจของเขาทั้งสิ้น แม้เราจะมองเห็นด้วยสายตาว่า
 ของที่ได้รับนั้นผู้อื่นหยิบยื่นให้ก็ตาม แต่ความเป็นจริงแล้ว
 ในทันทีที่จะรับของจากผู้อื่น ของนั้นมันก็เกิดขึ้นที่ตัวเอง
 แล้วขอให้พิจารณาว่า แม้แต่ร่างกายก็เกิดขึ้น จากใจของ
 ตัว ฉะนั้นของอย่างอื่นก็เหมือนกัน แต่ใน กรณีอย่างนี้ไม่ใช่
 เรื่องเข้าใจได้ง่ายนัก เพราะแม้แต่ในกลุ่มของคนที่มีบุญ
 คือมีทรัพย์สมบัติที่จะอำนวยความสุข ซึ่งเกิดขึ้นจากบุญ
 ของตัวนั้น ก็ไม่ได้หมายความว่า ทุกคนในกลุ่มนี้จะเข้าใจ
 เรื่องอย่างนี้ อย่างลืมน่า **ความเคยชินที่ไปจากมนุษย์นั้น**
มีอิทธิพลมาก เขาเคยคิด เคยเข้าใจอย่างไร ความคิดของ
 เขาก็จะตั้งอยู่แต่ในทาง นั้น ยากที่จะถอนออกมาได้เหมือน
 กับคนที่อยู่ในความ ผัน ถ้ายังไม่ตื่น เขาคิดอย่างไรในความ
 ผัน ก็จะไปคิดอย่างนั้นตลอดไป และเมื่อยังไม่ตื่น เขาคิดผิด
 อย่างไร ก็ไม่มีทางที่จะรู้ว่าความคิดของตัวเองผิด แต่
 ถ้าหาก พื้นจิตใจของเขาเคยเข้าใจอะไรถูกต้องมาบ้างแล้ว
 ในความผันวุ่นเอง ก็จะทำให้เขานึกขึ้นมาได้ว่า คิดอย่าง
 นี้ผิด แต่ถ้าหากเราเคยแต่เข้าใจผิดอย่างนั้นมาก่อน ก็จะ

เปลี่ยนไม่ได้เลย นี่คือสถานะที่น่าสังเวช และน่าเบื่อหน่ายในโลกของโอบปาติกะ

เพราะเหตุที่ความเคยชินที่ไปจากโลกมนุษย์มีอิทธิพลมากดังที่ได้กล่าวมา เพราะฉะนั้น สำหรับบุคคลที่เคยคิดจนเคยชินอยู่เสมอว่า ใครเขาจะให้อะไรแก่เราก็ต่อเมื่อเราต้องมีอะไรให้แก่เขา เพราะเราเองจะให้อะไรแก่ใคร ก็ต่อเมื่อเรามองเห็นแล้วว่า เราจะได้รับอะไรจาก เขาเป็นของตอบแทน สำหรับผู้ที่เห็นแก่ตัว เป็นคนที่มีความโลก ไม่เคยคิดจะให้อะไรแก่ใครเปล่า ๆ และไม่ยอมเสียเปรียบใคร จะต้องมีความคิดดังที่กล่าวมาอยู่ตลอดเวลา เมื่ออยู่ในโลกมนุษย์ อาจจะเป็นไปได้ที่คนประเภท นี้ในบางขณะอาจจะมึนบ้าง ซึ่งก็นาน ๆ ครั้งที่จะให้อะไรแก่ใครเปล่า ๆ แต่เมื่อมาเกิดในโลกของโอบปาติกะแล้ว ความคิดที่ว่าจะมีคนอื่นให้อะไรแก่เราเปล่า ๆ หรือเขาคิดจะให้อะไรแก่ใครเปล่า ๆ นั้นจะไม่เกิดขึ้นในจิตใจ ของเขาเลย และในเมื่อเขาเกิดมาเป็นคนยากจน ในโลกของโอบปาติกะเพราะเหตุที่ไม่ได้ทำบุญไว้ ความหวังที่เขาจะได้รับของจากผู้อื่นก็มีอยู่ทางเดียว คือจากญาติพี่

น้องหรือจากเพื่อนที่เขาเคยรู้สึกว่าเขาอาจจะให้อะไรแก่เราได้ในเมื่อเราไม่มี แต่จากคนอื่นแล้ว เขาคิดอยู่เสมอว่า ไม่มีใครเขาให้อะไรแก่เรา เพราะคิดไปจากตัวเองว่า เราไม่เคยจะให้อะไรเปล่า ๆ แก่ใครที่ไม่ใช่ญาติพี่น้องที่ไม่ใช่เพื่อนไม่ใช่คนที่เรารัก ฉะนั้นคนอื่นก็ต้องคิดเหมือนเรา ความคิดอันนี้ฝังใจอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นผู้ที่อยู่ในโลกของโอบปาติกะนั้น แม้จะมีผู้อื่นเต็มใจที่จะให้อะไรแก่เขา แต่เพราะเหตุที่อีกฝ่ายหนึ่งคิดอยู่เสมอว่า ตัวเองต้องไม่ได้ เขาไม่ให้เราแน่ และบุญที่เกิดจากการบริจาคคือการให้อะไรแก่ใครเปล่า ๆ ด้วยศรัทธาหรือด้วยความเมตตา หรือด้วยความเคารพนับถือ บุญอันนี้ไม่มี เมื่อบุญไม่มี อำนาจบันดาลที่จะให้เกิดสิ่งต่าง ๆ ตามที่ตนเองต้องการก็ย่อมไม่มี เพราะฉะนั้นจึงเป็นการยากที่ใครจะให้อะไรแก่เขาได้ อย่าลืมนะว่า ของทุกอย่างในโลกของโอบปาติกะนั้นเกิดจากใจของตัว

ของทุกอย่างเกิดจากใจของตัว อันนี้เข้าใจยากมาก ท่านบอกว่า แม้ในโลกของมนุษย์ ก็มีกฎอย่างเดียวกันนี้ และก็เข้าใจยากเหมือนกัน ตัวอย่างเช่นเรา

ไปทำงาน แล้วได้เงินหรือได้เสื้อผ้าอาหาร ซึ่งคนอื่นเขาให้คนทั้งหลายในโลกมนุษย์ก็จะคิดอยู่เสมอว่า สิ่งของต่างๆที่เราได้นั้นไม่ใช่เกิดจากใจของเรา เพราะถ้าเกิดจากใจของเรา เราก็ไม่จำเป็นต้องไปทำงาน เมื่อต้องการอะไรก็นึกเอา แต่เพราะเหตุที่ทำอย่างนี้ไม่ได้ เราจะได้ก็ต่อเมื่อเราต้องไปทำงาน และมีคนอื่นเขาหยิบยื่นให้ ซึ่งของที่เขาให้มานั้น เราว่ามันมีที่มาของมันอย่างไร ซึ่งไม่ใช่เกิดจากใจของเราเลย เป็นต้นว่า เราได้รับผลไม้จากผู้อื่น หรือได้รับเสื้อผ้ามาจากผู้อื่น เราก็รู้ว่าผลไม้ เกิดมาอย่างไร เสื้อผ้าเกิดมาอย่างไร คนในโลกมนุษย์ มองเห็นได้ชัดว่า ไม่ใช่เกิดมาจากใจของเราแน่ จะป้วยกล่าวไปใยถึงของภายนอก เพราะแม้แต่ร่างกายของเราเอง ซึ่งมีข้อพิสูจน์เห็นได้ชัดว่า เกิดจากใจของเรา ซึ่งข้อพิสูจน์ที่ว่านี้ ก็คือ เพราะทุกอย่างในร่างกายมีความหมาย จึงแสดงให้เห็นว่าเกิดจากวิญญาณ แม้ในเรื่อง อย่างนี้คนทั่วไปก็ยังไม่นิยมรับแล้ว เพราะเขามองไม่เห็น เขามองเห็นแต่เพียงว่า คนเราเกิดมาจากพ่อแม่และต้องอาศัยธรรมชาติอย่างนั้นอย่างนี้ เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของ

ธรรมชาติอย่างนั้นอย่างนี้ และจะทำให้เขาเข้าใจได้อย่างไร
ว่า ผลไม้หรือเสื้อผ้าอาหารนั้นก็เกิดจากใจเหมือนกัน

ขอให้สังเกตว่า **แม้บุคคลที่มีจิตศรัทธาบริจาค**
ทานอยู่เสมอก็มีน้อยคนมากที่จะเข้าใจว่า ร่างกาย
ของตนเองเกิดจากวิญญาณของตน **และทั้ง ๆ ที่เขา**
ทำบุญอยู่เสมอ แต่ก็**น้อยคนมากที่จะเข้าใจว่า** บุญ
คืออะไร **และให้ผลอย่างไร** เพราะฉะนั้น ในเมื่อยัง
เป็นมนุษย์ยังเข้าใจยากถึงเพียงนี้ และไม่เคยเข้าใจมา
ก่อนเลยว่าทุกอย่างเกิดจากวิญญาณ เมื่อความคิดอัน
นี้ฝังใจอยู่ ตายไปเกิดเป็นโอบปาตีกะแล้ว ความเคยชิน
อันนี้ก็ติดตัวไป แล้วลองนึกดูว่า จะเป็นการยากสักเพียง
ใดที่คนประเภทนี้จะเข้าใจว่า ทุกอย่างเกิดจากใจของตัว
ทั้ง ๆ ที่ในโลกนี้มีตัวอย่างชัดเจนมากที่แสดงให้เห็นว่าทุก
อย่างเกิดจากใจ

ในเรื่องของความเข้าใจผิดที่ถอนออกได้ยากเช่นนี้
ขอให้ดูตัวอย่างอีกอันหนึ่ง คือคนที่ตายไปแล้วก็ยังเข้าใจ
ว่าตัวเองยังไม่ตาย ทั้งนี้ก็เพราะเขาเคยคิดและเคยเข้าใจ
มาว่า เมื่อตายแล้วก็ต้องสูญ ตายแล้วก็ต้องไม่มีตัวตน

แต่เพราะเหตุที่เดี๋ยวนี้เขายังมีตัวตนอยู่ และก็จำได้ว่าเหมือนเดิมทุกอย่าง ความคิดอ่านนิสัยใจคอก็เหมือนเดิม และเขาก็มีการเห็นการได้ยิน ไปโน่นมานี้ได้ แล้วทำไมจะว่าเขาเป็นคนที่ตายแล้ว คนที่ตายไปอยู่ในภาวะอย่างนี้มีไม่น้อยเลย และเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็อธิบายมาหลายครั้งแล้ว จากบุคคลประเภทนี้ก็ชี้ให้เห็นว่า ความเข้าใจผิดบางอย่าง ซึ่งมองดูก็เป็นเรื่องเล็กน้อย เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ง่าย ๆ ว่าเป็นความเข้าใจผิด แต่แล้วพวกโอบปาทิกะก็แก้ไขตัวเองได้ยาก ทั้งนี้ก็เพราะสาเหตุอันเดียว **คือชีวิตของพวกเขาเหมือนกับคนที่อยู่ในความฝัน** เพราะฉะนั้นคนที่ฝันไปไม่ดีจึงเป็นเรื่องที่น่ากลัวมาก และน่าสังเวชสลดใจมากจริง ๆ

*โดยธรรมดาสำหรับคนที่มีบารมีพอที่จะบรรลุมรรคผลได้ แต่ถ้าฝันความรู้โดยทั่ว ๆ ไปยังไม่พอหรือไม่สมบูรณ์ พระพุทธเจ้าก็มักจะทรงแสดงอนุปฐพีภิกษาก่อน แล้วจึงจะทรงแสดงอริยสังขซึ่งเป็นธรรมขั้นสูง เป็น

ธรรมที่จะทำให้พ้นจากความทุกข์ได้อย่างแท้จริง อนุ
 ปุพพี กถา แปลว่า เรื่องที่แสดงไปโดยลำดับ มีอยู่ ๕
 อย่าง คือ ทาน ศีล สวรรค์ โทษของกาม และการออก
 จากกาม ถ้าเราพิจารณาจากหัวข้อนี้จะเห็นว่า คนที่
 จะเปื้อนหน้าในกามและออกจากกามได้ จะต้องรู้เรื่อง
 สวรรค์ เห็นคุณและโทษของสวรรค์อย่างแจ่มแจ้งเสีย
 ก่อน คนที่ปฏิเสธเรื่องสวรรค์จะไม่มีทางบรรลุมรรคผล
 ไม่มีทางพ้นจากความทุกข์ได้เลย ดังที่พระองค์ได้ตรัส
 ไว้ว่า **“พระเสขะทุกองค์ย่อมรู้แจ้งซึ่งแผ่นดินนี้ ซึ่ง
 ยมโลก ซึ่งโลกนี้พร้อมทั้งเทวโลก”** คำว่า พระเสขะ
 ในที่นี้หมายถึง พระอริยบุคคลตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป
 ไป และในสัมมาทิฏฐิสูตร พระองค์ก็ได้ตรัสไว้ว่า ผู้ที่ไม่
 เชื่อว่า โอบปาทิกะมีจริงก็ถือว่าเป็นมิจฉาทิฏฐิ และจะ
 ไม่มีทางบรรลุมรรคผลได้เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้น การ
 รู้แจ้งเรื่องสวรรค์จึงเป็นสิ่งจำเป็น และสวรรค์ในที่นี้ก็ไม่ใช่ว่า
 หมายถึงสวรรค์ในโลกมนุษย์เท่านั้น แต่หมายถึงสวรรค์
 ในโลกโอบปาทิกะด้วย และการรู้แจ้งเรื่องสวรรค์นั้น จะ
 รู้แต่เพียงว่า ในสวรรค์มีความสุขอย่างไรเท่านั้นไม่พอ

จำเป็นจะต้องรู้ถึงด้านที่ไม่ดีด้วย ซึ่งก็มีอยู่มากมาย จึงจะพ้นจากความทุกข์ได้

สองฉบับมาแล้วที่ข้าพเจ้าได้พูดถึงว่า คนที่อยู่ในสวรรค์มักจะบำเพ็ญบารมีไม่ค่อยได้ และเรื่องที่แล้วมาก็ได้อธิบายแต่ในแง่ของการบริจาคทาน แต่ในฉบับนี้ต้องการจะอธิบายในแง่อื่น ซึ่งในแง่นี้ข้าพเจ้าก็ได้สนทนากับโอบปาติกะที่ท่านมีความรู้ในเรื่องนี้มาแล้ว จึงได้ขอถ่ายทอดมาเล่าสู่กันฟังดังต่อไปนี้

ข้าพเจ้าเคยอธิบายมาแล้วว่า คนที่อยู่ในโลกของโอบปาติกะนั้น คล้ายกับอยู่ในโลกแห่งความฝัน ซึ่งตราบโศกที่คนนั้นยังไม่ตื่น เขาจะเปลี่ยนความคิดได้ยากมาก คือในระหว่างที่ฝันอยู่ คิดอย่างไรจึงได้ฝันอย่างนั้น ความคิดในทำนองนั้นก็จะสืบต่อไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะสิ้นกำลัง ของมัน และอย่าลืมนึกว่า ร่างกายของพวกโอบปาติกะ ขึ้นอยู่กับจิตใจทั้งหมด เมื่อเราอยู่ในโลกมนุษย์เวลานอนหลับ จะฝันดีหรือฝันร้ายก็ตาม เมื่อถึงเวลาก็ต้องตื่น จะนอนหลับกันเป็นวัน ๆ เป็นเดือน ๆ หรือเป็นปี ๆ ไม่ได้ แต่ในโลกของโอบปาติกะ เมื่อเขายังฝันอยู่ เขาก็จะยัง

ไม่ตื่น จนกว่าความฝันเรื่องนั้นจะจบจะก็เดือนก็ปีก็ตาม
มากที่จะกำหนด เพราะบางพวกอาจจะอยู่ในภาวะที่
เหมือนกับอยู่ในความฝันนี้นับเป็นร้อย ๆ ปี พัน ๆ ปี
หมื่น ๆ ปี และมากกว่านี้ก็มี เพราะฉะนั้น สำหรับ
ผู้ที่มีใจเป็นกุศล และความดีที่มีอยู่ในจิตใจของเขา
หนักแน่นมั่นคง เขาก็จะฝันดีอยู่นานมาก และในทำ
นองเดียวกัน สำหรับพวกที่มีใจเป็นอกุศล ความชั่ว
ที่มีอยู่ในจิตใจของเขา ถ้าหนาแน่นและเปลี่ยนแปลง
ได้ยาก เขาก็จะฝันร้ายไปนาน นี่คือสภาพที่เป็นอยู่โดย
ทั่ว ๆ ไปของโลกโอปปาติกะ

คนที่จะสามารถบรรลุมรรคผลได้ โดยหลักกรรมดา
ซึ่งเหมือนกันหมดทุกคนนั้น ก็คือเขาจะต้องชำระล้างส่วน
ที่ไม่ดีออกจากจิตใจได้ทั้งหมด ความอ่อนแอหรือความ
บกพร่องใด ๆ ที่ยังมีเหลืออยู่ในสันดาน ถ้าหากยังชำระ
ได้ไม่หมด เขาก็จะบรรลุมรรคผลไม่ได้ เมื่อเราอยู่ในโลก
มนุษย์ ส่วนที่ดีและไม่ดีภายในจิตใจของเราแสดงตัวออก
มาให้เห็นอยู่เสมอ และเราก็รู้ตัวว่า ในสันดานของเรามี
อะไรอยู่บ้าง เพราะในโลกมนุษย์ประเดี๋ยวสุขประเดี๋ยว

ทุกข์ขึ้น ๆ ลง ๆ เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ซึ่งความไม่แน่นอนของโลกมนุษย์ อันนี้มีประโยชน์มาก เพราะจะทำให้เรารู้จักตัวของเราอยู่เสมอ และแล้วจะได้หาทางแก้ไขส่วนที่ไม่ดีออกไปจากจิตใจของเราได้ทั้งหมด แต่ถ้าไปเกิดในสวรรค์แล้ว ความดีอันใดให้ผลอยู่ มันก็จะให้ผลไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะหมดบุญอันนั้น และในระหว่างที่กุศลให้ผลอยู่นั้น เราก็จะไม่มีโอกาสได้รู้ถึงส่วนที่ไม่ดีที่มันซ่อนอยู่ในสันดาน เพราะว่าสิ่งแวดล้อมก็ดี สภาพของร่างกายก็ดี มันจะเป็นตามวิบากที่มีอยู่ คล้าย ๆ กับคนบางคนในโลกมนุษย์ ซึ่งเมื่อเกิดมาก็มีแต่ความสุข มีคนคอยช่วยเหลือ มีคนคอยแก้ปัญหาให้ทุกอย่าง ไม่ค่อยจะรู้จักกับความทุกข์ และปัญหายุ่งยากต่าง ๆ ไปจนกระทั่งตาย เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาก็จะไม่มีทางปรับปรุงตัวเอง หรือแก้ไขตัวเองให้ดีขึ้น เพราะโดยธรรมดาการที่เราจะปรับปรุงจิตใจของตัวเองให้ดีขึ้นได้นั้น จะต้องให้ความชั่ว หรือส่วนที่ไม่ดีที่ซ่อนอยู่ในใจได้แสดงตัวออกมา การกดมันไว้เฉย ๆ บางอย่างก็อาจจะสิ้นซากหมดไปได้ แต่บางอย่าง

ถ้าไม่ได้แสดงออกมาแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะหมดไปได้ ตัวอย่างเช่น บุคคลที่ได้ฉานตาย แล้วไปเกิดเป็นพรหม เสรวยสุขอยู่ในพรหมโลกเป็นเวลานาน ตลอดเวลาที่เป็นพรหมอยู่ ก็เลสเช่นราคะโทสะ จะไม่แสดงออกมาเลย และเมื่อหมดบุญจุติลงมาเกิดเป็นคนอีก ก็เลสที่เคยมีอยู่เมื่อสมัยเป็นมนุษย์ มันก็จะเกิดขึ้นมาอีก

โปรดสังเกตว่า แม้จะอยู่เป็นพรหม นานนับเป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ปี ซึ่งตลอดเวลาเหล่านี้กิเลสไม่เกิดเลย ฉะนั้นกิเลสก็น่าจะหมด แต่ตรงกันข้าม มันเคยมีอยู่อย่างไร มันก็ยังคงมีอยู่อย่างนั้น เพราะผู้ที่อยู่เป็นพรหมนั้น สภาพของจิตใจก็จะเหมือนกับอยู่ในฉานตลอดเวลา แต่ถ้าหากเมื่อสมัยเป็นมนุษย์ละกิเลสในสันดานได้เด็ดขาดแล้ว มันก็จะไม่มีโอกาสเกิดขึ้นมาได้อีกเลยตลอดไป

ตัวอย่างอีกอันหนึ่ง คนบางคนพื้นเดิมเป็นคนขี้โมโห โกรธง่าย ใจน้อย แต่ในเมื่อได้อยู่แต่ในสิ่งแวดล้อมที่มีแต่คนคอยเอาใจ ความโกรธ ก็ไม่คอยได้แสดงออกมา ในกรณีอย่างนี้ ก็ไม่ได้หมายความว่า

ความโกรธจะน้อยลง แต่ถ้าหากคนไหนได้พบกับสิ่ง
 ยั่วเย้า ให้เกิดความโกรธอยู่เสมอ แต่แล้วก็พยายามเอา
 ชนะ เราก็จะพบว่าใจของเขาจะเย็นขึ้นโดยลำดับ เพราะ
 เรื่องใดที่เคยทำให้เกิดความโกรธ มันก็จะค่อย ๆ หด
 ความหมาย คือไม่สามารถจะยั่วให้เกิดความโกรธได้อีก
 การละกิเลส หรือการปรับปรุงจิตใจของตัวเองให้สมบูรณ์
 จะต้องเป็นไปตามวิธีนี้ ไม่ใช่วิธีกดทับเอาไว้

ชีวิตของพวกเขาโอปปาดิกะที่ว่า **เหมือนกับชีวิต**
ในความฝันนั้น อันนี้จะต้องทำความเข้าใจให้แจ่มแจ้ง
 ประเดี๋ยวจะเข้าใจผิดว่า เหมือนกับเรานอนหลับจริง ๆ
 ซึ่งในเวลานอนหลับนั้น เรามีตัวตนอันหนึ่งนอนอยู่ และ
 มีตัวตนในความฝันอีกอันหนึ่ง ความจริงเมื่อเราตายไป
 เกิดเป็นโอปปาดิกะนั้น **ร่างกายที่เกิดใหม่นั้นแหละ**
คือร่างกายของเราจริง ๆ ในโลกนั้น และร่างกาย อัน
 นี้เหมือนกับชีวิตในความฝัน เพราะมันเป็นร่างกาย ที่
 อยู่ในอำนาจของจิตใจโดยตรง เป็นไปตามวิบากล้วน ๆ
 เราไม่มีร่างกายที่เห็นอีก **ตลอดเวลาที่เป็นโอปปาดิกะ**
ก็แปลว่า เราอยู่ในความฝัน ฉะนั้น ถ้าเรามีวิบาก

ของกุศลมาดี ก็ฝันดีไปตลอด ถ้ามีวิบากมาไม่ดี ก็ฝันร้าย ข้อที่เสียหาย หรือน่าสังเวชสำหรับชีวิตประเภทนี้ ก็คือ ในเมื่อความรู้สึกอันใดมันยังให้ผลอยู่ คนคนนั้นก็จะมีนึกคิดได้แต่ในแง่ของความรู้สึกประเภทนั้น คล้ายกับมนุษย์บางคน ซึ่งในเมื่อถ้ากำลังโกรธอยู่ ความคิดเห็น การกระทำ และคำพูดทุกอย่าง จะเป็นไปตามอำนาจของความโกรธ เขาจะคิดได้ก็เฉพาะในแง่ที่ความโกรธเสนอแนะให้เท่านั้น แปลว่า **ถ้ายังไม่หายโกรธเขาจะคิดในแง่อื่นไม่ได้** ตัวอย่างเช่นนี้ เราเห็นกันอยู่ในโลกมนุษย์ แต่มนุษย์นั้น ถึงแม้จะโกรธมากสักเพียงไร อารมณ์ก็ยังเปลี่ยนแปลงง่าย ไม่ช้าก็หายโกรธ แต่ในเมื่อเกิดเป็นโอปปาติกะ ความรู้สึกอันใดกำลังครอบงำอยู่ เขาก็จะนึก คิด ทำ และพูดไปตามอำนาจของความรู้สึกอันนั้นไปเป็นเวลานาน **ความรู้สึกของโอปปาติกะเปลี่ยนแปลงได้ยากมาก** เพราะ ทั้งสภาพของร่างกายและสิ่งแวดล้อมต่างก็เป็นปัจจัยซึ่ง กันและกัน กล่าวคือ ความรู้สึกที่ดีย่อมก่อให้เกิดร่างกายที่ดี ก่อให้เกิดสิ่งแวดล้อมที่ดี เมื่อร่างกายดีสิ่งแวดล้อมดี และเกิดมาจากความรู้สึกที่ดีในด้านไหน มันก็จะก่อ

ให้เกิดความรู้สึกในด้านนั้นขึ้นมาอีก ต่างก็เป็นปัจจัยซึ่ง กันและกันหมุนเวียนอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้น จึงเป็นการยากที่จะเปลี่ยนความคิดได้ ด้วยเหตุนี้ คนที่ไปเกิดในสวรรค์ จึงมักเพลิดเพลินอยู่แต่ในความสุขจนกระทั่งลืมโลกมนุษย์ ลืมทุกสิ่งทุกอย่าง เหมือนกับเรานอนหลับแล้วก็ฝัน ซึ่งตลอดเวลาที่อยู่ในความฝัน เราลืม โลกแห่งความตื่น ร่างกายที่นอนอยู่ก็ไม่ว่า บ้านเรือนที่อยู่อาศัย พ่อแม่ญาติพี่น้องใครต่อใคร ก็ลืมหมด เราเห็น เรา รู้ ก็เฉพาะแต่ในโลกแห่งความฝัน ที่จิตใจของเรา ได้สร้างขึ้นมาเท่านั้น

สำหรับคนที่ได้ทำความดีเอาไว้มาก เมื่อได้ไปเกิดอยู่ในสวรรค์ จริงอยู่มีความสุขมากมายเทียบกับในโลกมนุษย์ไม่ได้เลย แต่ท่านจะพอใจหรือไม่? ในเมื่อการเกิดในสวรรค์นั้น มันเหมือนกับคนบางคนที่เกิดมาในกองเงินกองทอง มีความเป็นอยู่สะดวกสบายทุกอย่างไม่ต้องทำงาน ไม่ต้องเรียนหนังสือ ไม่ต้องรับผิดชอบอะไร อยู่อย่างสนุกเพลิดเพลินไปทุกวัน ๆ จนกระทั่งตาย ชีวิตอย่างนี้ถ้าคนไหนพอใจ ก็แปลว่า ถ้าได้ไปเกิดในสวรรค์

แล้ว ก็จะลืมโลกมนุษย์ ลืมความเป็นอยู่อย่างมนุษย์ เขาจะเพลิดเพลिनอยู่แต่ในความสุขของสวรรค์ไปจนกระทั่งตาย ไม่ได้ทำความดีอะไรเพิ่มขึ้นเลย และก็ไม่มีโอกาสที่จะทำด้วย เพราะเขาจะ**ไม่รู้**สึกตัวว่า ในสันดานของเขามีความชั่วหรือมีบาปอะไรซ่อนอยู่ ซึ่งบาปที่มีอยู่นั้น สักวันหนึ่งมันจะต้องให้ผลอย่างแน่นอน เขาลืมนึกถึงศัตรูที่มีอยู่ในสันดาน เขาเกิดความประมาท เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่ผิดอะไรกับเด็กบางคน ที่เกิดมาในตระกูลที่พ่อแม่ร่ำรวย พ่อแม่เป็นคนใหญ่โต เขาไม่ทำอะไรนอกจากกินเที่ยวหาความสนุกเพลิดเพลिन ต่าง ๆ ไปวันหนึ่ง ๆ โดยที่เขาไม่ได้สร้างความสามารถ ในอันที่จะพึ่งตัวเอง ไม่ได้คิดแก้ไขตัวเองให้ดีขึ้น เมื่อหมดบุญพ่อแม่แล้ว เขาก็กลายเป็นคนชั้นต่ำเอาตัวไม่รอด มีแต่ความทุกข์ ความโง่ความหลงใหล ความเข้าใจผิด คนที่เกิดในสวรรค์ที่ไม่มีโอกาสจะได้สร้างบารมี ก็เพราะเหตุนี้

แต่อย่างไรก็ดี ตัวอย่างดังที่กล่าวมานั้น ท่านอธิบายให้ฟังว่า หมายถึงเฉพาะถึงคนธรรมดาที่ไม่ชอบคิด

ค้นหาความจริงในสิ่งต่าง ๆ เป็นคนที่ชอบสบาย ชอบสนุก ชอบความมีหน้ามีตาแม้ในสิ่งที่ไม่มีสาระ คนประเภทนี้ ถ้าได้ทำความดีไว้พอ ก็จะได้ไปเกิดในสวรรค์แต่ครั้นแล้ว เขาก็จะไม่มีอะไรดีขึ้นไปกว่าเดิม ส่วนบุคคลอีกประเภทหนึ่ง ในขณะที่ยังเป็นมนุษย์อยู่นั้น เป็นคนไม่มีความสุขเป็นคนชอบค้นคว้าหาความรู้ และพยายามที่จะปรับปรุงจิตใจของตัวเองให้สูงขึ้นอยู่เรื่อย ๆ และเป็นคนที่ชอบทำประโยชน์แก่ผู้อื่น ไม่ชอบอยู่ว่าง คนประเภทนี้เมื่อตายไปเกิดอยู่ในสวรรค์ก็จะอยู่ไม่นาน ในไม่ช้าก็รู้สึกตัวและนึกถึงโลกมนุษย์ และชอบที่จะมาอยู่กับมนุษย์ เพื่อมาศึกษาดูความเป็นไปของมนุษย์และเมื่อมีโอกาสที่จะช่วยเหลือมนุษย์ ก็พยายามช่วย เพราะการกระทำเช่นนี้ เป็นการช่วยปรับปรุงจิตใจของตัวเองให้ค่อย ๆ ดีขึ้น เพราะการกระทำต่างๆของมนุษย์ ซึ่งตัวเองมองเห็นอย่างชัดเจนขึ้น จะทำให้พวกโอบปาติกะเหล่านี้ มีความรู้สึกเหมือนกับคนที่เป็นนักคิด ดูหนังดูละครแล้วก็ย้อนดูตัวเอง ซึ่งจากชีวิตในโลกมนุษย์นั้นจะสะท้อนให้เห็นถึงนิสัยสันดานของตัวเอง ซึ่งบางที่โอบปาติกะเหล่านี้ ก็ได้แสดงอารมณ์ออกมาเหมือนกับมนุษย์ ครั้นแล้ว

ก็ทำให้รู้จักตัวเองว่า เรายังมีข้อบกพร่องมีส่วนที่จะต้องแก้ไขอะไรอีกบ้าง และด้วยเหตุนี้ พวกโอบปาติกะประ เภทนี้จึงมีโอกาสดำรงความดีสร้างกรรมบรู๊สร้าง ความฉลาดเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และเมื่อหมดบุญจุติลงมาเกิด เป็นมนุษย์ เขาก็จะเป็นคนฉลาด มีวาสนา มีบารมีสูงกว่าเมื่อก่อนที่จะตายไปเกิดเป็นโอบปาติกะ ซึ่งตรงกันข้ามกับพวกที่ติดสุข เมื่อตอนเป็นมนุษย์เคยมีความดีแค่ไหน มีวาสนาบารมีอย่างไร เมื่อจุติจากสวรรค์ลงมาเกิด เป็นมนุษย์ก็คงมีเท่าเดิม และถ้าหากก่อนที่จะจุติ จิต เกิดเป็นอกุศล ก็จะลงมาเกิดในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี ครั้นแล้วสันดานที่ไม่ดีอันมีอยู่แต่เดิมก็จะเจริญเติบโตขึ้นมาอีก นี่แหละคือเรื่องที่น่าสังเวชของการไปเกิดในสวรรค์

คนไหนได้ศึกษาเรื่องนี้ และเข้าใจดังที่กล่าวมา ข้าพเจ้าก็เชื่อว่า คงจะพอใจในการเกิดเป็นมนุษย์ ซึ่งถึงแม้จะเกิดมายากจน มีความอภัพสักเพียงไร ก็ยังดีกว่า เพราะการเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้นที่จะทำให้มีโอกาส อันประเสริฐในการสร้างบุญสร้างกุศล คือสร้างจิตใจของเราให้สูงขึ้น เนื่องจากการมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นั้น จะ

ทำให้เรารู้จักสันดานทั้งดีและไม่ดีที่มันซ่อนอยู่ ครั้นแล้วก็จะทำให้เราไม่ประสาท และทราบได้ถ้าหากส่วนที่ไม่ดี ยังมีเหลืออยู่ในจิตใจแล้ว มันก็จะต้องให้ผลเป็นความทุกข์ไม่วันใดก็วันหนึ่ง ไม่ชาติใดก็ชาติหนึ่งอย่างแน่นอน และการที่จะเอาชนะกิเลสหรือความชั่วร้ายในใจนั้น ก็ต้องมีเหตุการณ์มายั่วเย้าให้มันแสดงออกมาจึงจะเอาชนะมันได้ และจากบทเรียนต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่มากมายในโลกมนุษย์นี้ ก็จะทำให้เรารู้จักวิธีชำระล้างส่วนที่ไม่ดีออกได้ทั้งหมด และถ้าหากยังชำระไม่หมด เช่นยังตัดตัณหาราคะไม่ได้ ตัดความโกรธไม่ได้ ยังเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องตัวตน ก็จะหนีจากความเป็นมนุษย์ไม่พ้น ถึงแม้จะไปอยู่ในสวรรค์นานสักเพียงไรก็ตาม แต่แล้วสักวันหนึ่ง ก็ต้องมาเกิดเป็นมนุษย์อีกจนได้ เพราะฉะนั้นขอให้ทุกคนจงพยายามใช้ชีวิตในระหว่างที่เป็นมนุษย์อยู่นี้ให้เป็นไปในทางที่ถูกต้อง ไม่เช่นนั้นแล้ว เราจะต้องเสียเวลาในการเดินทางอีกนานมาก และนั่นย่อมหาหมายถึงว่า เราจะต้องประสบกับความทุกข์ต่อไปอีกนานมาก ด้วยเช่นกัน

.....

โรคมะเร็งเกิดจากอะไร ?

.....

*โรคมะเร็ง คือโรคเนื้องอกชนิดที่เมื่อเกิดขึ้นมาแล้วทำลายเซลล์ต่างๆที่อยู่ล้อมรอบมัน ซึ่งโรคมะเร็งนี้อาจจะเกิดที่ผิวหนัง ที่กล้ามเนื้อ ที่กระดูกหรือที่อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งก็ได้ แต่ที่เรารู้กันโดยมากหรือมักจะได้ยินอยู่เสมอ นั่น คือมะเร็งที่ปอดและที่มดลูก โรคมะเร็งเป็นโรคที่ร้ายกาจอย่างหนึ่ง ปีหนึ่งๆคนที่ตายด้วยโรคมะเร็งมีจำนวนมากทีเดียว และก็เป็นที่ยอมรับกันในวงการแพทย์ทั่วไปว่า ยังไม่มีใครทราบสาเหตุที่แท้จริง รู้แต่เหตุประกอบ เช่นการสูบบุหรี่มากเกินไป หรือการได้รับแก๊สที่เสียอยู่บ่อยๆ ก็อาจจะทำให้เกิดโรคมะเร็งที่ปอดได้ หรือการได้รับสารบางอย่างเข้าไปสู่ร่างกาย เช่น สารจำพวกน้ำมันดินหรือการได้รับรังสีเรเดียม หรือรังสีอื่น ๆ บางอย่างก็อาจจะทำให้เกิดโรคมะเร็งได้ สาเหตุ

ต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่ใช่ต้นเหตุ หรือเหตุที่แท้จริงของโรคมะเร็ง ฉะนั้นเราควรจะถามว่าโรคมะเร็งนั้นคืออะไร ?

ในหนังสือเอนไซโคปีเดีย อเมริกาน่า ซึ่งพิมพ์ขึ้นในสหรัฐอเมริกา รุ่นหลังที่สุด คือใน ค.ศ. ๑๙๖๘ นายแพทย์ Irwin H. Krakoff M.D. แห่งสถาบันการค้นคว้าโรคมะเร็ง Sloan Kettering Institute ได้กล่าวไว้ว่า “คำว่า Cancer หรือโรคมะเร็งนั้น เป็นคำที่หมายถึงโรคที่เกิดขึ้นใหม่เมื่อเซลล์ตัวใดตัวหนึ่ง หรือเซลล์กลุ่มหนึ่งมิได้เกิดขึ้นตามปกติเหมือนอย่างเซลล์อื่น ๆ ในร่างกาย เซลล์ที่เป็นเหตุให้เกิดโรคมะเร็งนี้ ในเมื่อมันเกิดขึ้นมาแล้ว ก็กลายเป็นเนื้องอกหรือเนื้อร้ายขึ้น แล้วทำลายเซลล์อื่น ๆ ที่ล้อมรอบมัน”

จากข้อความสั้น ๆ ที่ข้าพเจ้าอ้างมานี้ ท่านจะเห็นได้ว่า **สาเหตุสำคัญก็คือตัวการที่ทำให้เซลล์ที่เกิดขึ้นใหม่มีรูปร่างผิดไปจากเดิม** และแล้วก็ทำลายเซลล์ที่อยู่ข้างเคียง ฉะนั้นปัญหาสำคัญจึงมีอยู่ว่า **ตัวการที่ว่านี้คืออะไร ?** เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้นำไปปรึกษากับโอปปาทิกะ ซึ่งเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่ง ซึ่งสมัยที่ท่านเป็นมนุษย์ ท่าน

เป็นนักวิทยาศาสตร์และนักปรัชญา และได้เคยเขียนหนังสือทางปรัชญาที่มีชื่อเสียงไว้หลายเล่ม (ท่านยังไม่ยอมให้เปิดเผยชื่อ) ท่านอธิบายให้ฟังสั้น ๆ ว่า :-

“โรคมะเร็งเป็นโรคที่เกิดจากวิบากของกรรมและสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้เกิดโรคมะเร็ง ก็คือความไม่สบายใจที่เกิดจากกรรมชั่ว หรือเกิดจากกิเลสแผดเผาให้เราร้อนอยู่เสมอ จนกระทั่งในที่สุด ความไม่สบายใจอันนั้น ได้ทวีความเข้มข้น กลายเป็นวิบากคืออารมณ์ตกค้างฝังอยู่ ในสันดานอย่างถาวรคลายออกได้ยาก และคอยทำลายความสุขทางใจทุกอย่างที่จะเกิดขึ้น ไม่ว่าความสุขอันนั้น จะเนื่องมาจากการทำความดี หรือการสมความปรารถนาในเรื่องอะไรก็ตาม ความทุกข์ที่สะสมเอาไว้นี้ มันจะคอยทำลายอยู่เสมอ คือทำให้คนนั้นมีความสุข อย่างสดชื่นจริง ๆ ไม่ได้ และวิบากของความทุกข์ที่ว่ามีมาแล้ว ตั้งแต่ชาติก่อน ๆ ถ้าเพียงจะเริ่มต้นในชาตินี้ ก็มีกำลังไม่พอที่จะเป็นสาเหตุทำให้เกิดโรคมะเร็ง”

นี่คือข้อความสั้น ๆ ที่ท่านอธิบายให้ข้าพเจ้าฟัง พอข้าพเจ้าได้รับคำอธิบายเพียงแค่นี้ ก็เกิดความสว่าง

ในเรื่องนี้ขึ้นมาทันที และรู้สึกว่าจะต้องนำเรื่องนี้มาเขียน ซึ่งความจริงไม่ใช่เป็นประโยชน์ในด้านการรักษา เพราะวิธีการรักษาที่ได้ผลอย่างแน่นอน หรือได้ผลดีกว่าวิธีเก่า ๆ ในสมัยโบราณนั้น เดียวนี้ในวงการแพทย์ได้ทำอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าใครเป็นโรคมะเร็งก็ควรจะไปหาแพทย์ผู้ชำนาญในเรื่องนี้ ไม่ใช่มาหาข้าพเจ้า แต่ที่จะเป็นประโยชน์ ก็คือ ถ้าท่านซึ่งในเรื่องนี้แล้วจะทำให้ ท่านเห็นคุณค่าของการเสียสละการปล่อยวาง และการทำความดีทุกอย่าง และอีกอย่างหนึ่ง ก็คือสำหรับคนที่ยังไม่เป็นโรคมะเร็ง ถ้ารู้จักทำให้สบายอยู่เสมอ ไม่ว่าจะมีความวิตกกังวลอะไรเกิดขึ้น ยังมีเหตุการณ์ที่ร้ายแรง ก็ยังสามารถทำให้สบายได้ อันนี้แหละจะเป็นวิธีป้องกันไม่ให้เกิดโรคมะเร็งในชาตินี้ ถ้าหากวิบากของกรรมเก่าที่จะให้ผลในชาตินี้ไม่มี ท่านก็จะไม่เป็น แต่ที่แน่นอนก็คือท่านจะไม่เป็นโรคมะเร็งต่อไปทุก ๆ ชาติ ถ้าหากรู้หลักของการทำให้สบายอยู่เสมอ นี่คือนิยามอันยิ่งใหญ่ที่เราจะได้รับอย่างแน่นอน

เพื่อให้เข้าใจง่าย ข้าพเจ้าจะขอสรุปให้ฟังสั้น ๆ

เสียก่อนว่า **มะเร็งในทางจิตใจนั้นแหละคือต้นเหตุที่แท้จริงของโรคมะเร็งในทางกาย** มะเร็งในทางจิตใจ หมายถึงวิบากของความทุกข์ที่เกิดจากความชั่ว หรือเกิดจากกิเลสแผดเผาให้เราร้อนอยู่เสมอ จนกระทั่งความทุกข์ที่เกิดบ่อย ๆ นั้นมีความเข้มข้น มีความมั่นคง และเกาะอยู่ในจิตใจอย่างเหนียวแน่นและลึกซึ้ง และคอยทำลายความสุขทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นในทางจิตใจ ทำให้คนคนนั้น ไม่ได้รับความสุขอย่างสดชื่นจริง ๆ ซึ่งถ้าหากเขาไม่มีโรค มะเร็งทางใจ กล่าวคือ ความทุกข์ทางใจที่ฝังอยู่นี้แล้ว ความสุขที่เขาได้รับนั้นจะต้องสดชื่นและแจ่มใสเป็นไป ตามปกติเหมือนคนที่ปกติอื่น ๆ

การที่จะเข้าใจว่ามะเร็งในทางจิตใจ คือต้นเหตุแห่งมะเร็งในทางกายนี้ ก่อนอื่นจะต้องเข้าใจถึงความจริงขั้นมูลฐานซึ่งข้าพเจ้าเคยกล่าวมาบ่อย ๆ เสียก่อนว่า **ทุกอย่างเกิดจากใจ** ข้อพิสูจน์ก็คือ เพราะทุกอย่างในร่างกายเกิดมาอย่างมีความหมาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า อวัยวะต่าง ๆ เหล่านี้เกิดจากจิตใจ ในเมื่อท่านเข้าใจว่า อวัยวะทุก ๆ อย่างในร่างกายและพฤติกรรมทุกอย่างในร่างกาย

เกิดจากวิญญาณเป็นปัจจัย ก็จะเข้าใจได้ไม่ยากว่า มะเร็ง
ในทางจิตใจคือ ต้นเหตุของมะเร็งในทางร่างกาย แต่ถ้า
คนไหนยังเข้าใจอยู่ว่า **สิ่งที่มีชีวิตเกิดขึ้นตามกฎ เกณฑ์
ของวัตถุ** ถ้าเข้าใจเพียงแค่นี้ ก็ไม่อาจที่จะเข้าใจ ถึงหลักที่
ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว

อันที่จริง หลักความจริงหรือทฤษฎีต่าง ๆ ที่ทาง
วิทยาศาสตร์ได้ค้นพบนั้น ทางพระพุทธศาสนาไม่ได้
ปฏิเสธ เพราะทฤษฎีทางพระพุทธศาสนาก็มีอยู่ว่า **รูป
เป็นปัจจัยให้เกิดรูป** แต่ทางพระพุทธศาสนาต้องการ
จะให้เราเข้าใจถึงความจริงที่อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ของ
วัตถุ นอกเหนือจากความรู้ทางประสาทสัมผัส ซึ่งความ
จริงในด้านจิตใจเท่านั้น ที่เป็นมูลฐานของความจริงใน
ด้านวัตถุทุกอย่าง ขอให้นึกถึงพุทธพจน์ที่ว่า :-

**มโน คือ วิญญาณ เป็นรากฐานของสิ่งทั้ง
หลาย วิญญาณประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย สิ่งทั้ง
หลายสำเร็จมาแต่วิญญาณ**

คำว่า **สิ่งทั้งหลายสำเร็จมาแต่วิญญาณ** ประโยค
สุดท้ายนี้โปรดพิจารณาให้มาก

อนึ่ง ถ้าเราพิจารณาแต่ในแง่ของวัตถุ เราก็ไม่อาจ จะรู้ว่า อวัยวะทางเพศเกิดขึ้นมาจากสาเหตุอะไร ? คงไม่มี นักวิทยาศาสตร์ทางวัตถุคิดว่า อวัยวะทางเพศนั้นเกิดมาจากกิเลส และจากวิบากของกรรมต่าง ๆ จึงสังเกตว่า อวัยวะทางเพศก็คือ สิ่งที่ผิดปกติระหว่างผู้ หญิงกับผู้ชาย คำว่า **สิ่งผิดปกติ** ในที่นี้หมายความว่า เป็นสิ่งที่ไม่เหมือนกัน แตกต่างจากกัน ซึ่งก็คล้าย ๆ กับเซลล์ที่งอกขึ้นมาเป็น มะเร็ง เพราะเป็นสิ่งที่ไม่แปลกจากเซลล์อื่น ๆ การที่อวัยวะทางเพศของผู้หญิงกับผู้ชายไม่ เหมือนกัน ทั้งนี้เป็นเพราะ ในสันดานของผู้หญิงและผู้ชาย มีความรู้สึกที่เป็นกิเลสเข้มข้นลึกซึ้งเหนียวแน่นที่สุด และความรู้สึกที่วุ่น ของผู้หญิง กับของผู้ชายไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นอวัยวะทางเพศจึง ได้ต่างกัน **และนี่ก็คือ** **เนื้องอกชนิดหนึ่งที่เกิดจากความ** **รู้สึกชนิดที่ลึกซึ้ง และเหนียวแน่นที่สุด** หลักอันนี้ โปรดพิจารณาให้ ละเอียด ถ้าเข้าใจไม่ได้ ก็ไม่มีทางที่จะมองเห็น ว่า มะเร็งในทางจิตใจ คือต้นเหตุของมะเร็งในทางร่างกาย

โดยธรรมดาถ้าหากคนไหนมีความรู้สึกในส่วนลึก

ผ่องใส เบิกบาน ร่าเริงอยู่เสมอ อวัยวะทุกส่วนในร่างกายของผู้นั้น ก็มักจะแข็งแรงและสมบูรณ์เป็นปกติ และถ้าหากความรู้สึกอันนี้มีมาแต่กำเนิด ร่างกายก็จะสมบูรณ์มาแต่กำเนิด และส่วนมากก็จะมีสุขภาพดีจนตลอดชีวิต เพราะว่า **วิบากของกรรมที่ทำหน้าที่ปฏิสนธิย่อมจะกำหนดโชคชะตาของมันไว้จนตลอดชีวิต** ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้ว ขอได้โปรดย้อนไปอ่านเรื่องข้อคิดจากอภิธรรมในหนังสือวิญญูญาณฉบับเดือนพฤษภาคม ๒๕๑๒ ซึ่งมีหลักอยู่ว่า **ปฏิสนธิจิต ภวังจิต และจุติจิต เป็นจิตที่มีลักษณะอย่างเดียวกัน และมีอารมณ์อย่างเดียวกันในภพหนึ่ง ๆ** ด้วยเหตุนี้ คนที่มีสุขภาพทางจิตดีมาตั้งแต่ปฏิสนธิ ก็ย่อมจะมีสุขภาพทางร่างกายดีมาตั้งแต่เกิดไปจนกระทั่งตาย

ทุกอย่างเกิดจากจิต เพราะฉะนั้นในเมื่อพื้นฐานทางจิตใจของคนใดมีแต่ความทุกข์ และเป็นความทุกข์ชนิดที่เป็นเหมือนโรคมะเร็ง คือคอยทำลายความสุขทุกอย่าง ซึ่งเป็นการทำลายอย่างเงียบ ๆ โดยที่เจ้าตัวเองไม่รู้สึก เขารู้สึกแต่เพียงว่า **ไม่ว่าเขาจะมีความเป็นอยู่**

สะดวกสบาย หรือสมหวังในเรื่องอะไรก็ตาม ในใจไม่
ค่อยจะสดชื่นจริง ๆ คนที่มีลักษณะอย่างนี้ ก็แปลว่า ใน
จิตใจส่วนลึกของเขามีโรคมะเร็งในทางจิตใจ และ
จากโรคมะเร็งอันนี้เอง ในเมื่ออวัยวะส่วนไหนได้
รับปัจจัยหรือส่วนประกอบที่จะทำให้เกิดโรคมะเร็ง
เช่น สูบบุหรี่มากเกินไป ก็จะเป็นโรคมะเร็งขั้นที่ปอด
อย่างนี้เป็นต้น ขอได้โปรดสังเกตว่า คนที่สูบ บุหรี่มาก
นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเป็นโรคมะเร็งที่ปอดทุกคน ซึ่งแสดง
ให้เห็นว่า การสูบบุหรี่ไม่ใช่ต้นเหตุของโรคมะเร็ง เรื่อง
บุหรี่เป็นเพียงส่วนประกอบเท่านั้น

อนึ่ง ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า ความทุกข์ทาง ใจ
ที่จะเป็นสาเหตุของโรคมะเร็งนั้น จะเป็นความทุกข์ที่
เนื่องมาจากวิบากของกรรมด้วย และวิบากในที่นี้อาจจะ
หมายถึงวิบากของความดีก็ได้ แต่ถ้าเป็นวิบากของความ
ชั่วแล้วเห็นผลได้ชัด ข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่างมาให้เห็น
สักรายหนึ่ง ซึ่งตัวอย่างอันนี้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสติดตาม
ดูอย่างใกล้ชิด จนกระทั่งเขาตายไปด้วยโรคมะเร็งที่ปอด
และเป็นรายหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าได้ซักถามโอปปาทิกะอีกองค์
หนึ่ง ซึ่งท่านสามารถที่จะบอกถึงอดีตชาติของคนอื่นได้

เรื่องมีอยู่ว่า ชายผู้นี้เมื่อชาติก่อนเป็นเจ้าของโรง
 สูบฝิ่น และรวยจากการตั้งโรงสูบฝิ่นนี้ เขามีภรรยาหลาย
 คน และแต่ละคนก็คอยแต่จะเรียกร้องเอาเงินจากสามี
 สามีไม่มีทางอื่นที่จะได้เงินมามาก ๆ นอกจากจะได้มา
 จากกำไรในการค้าฝิ่น ซึ่งตลอดเวลาที่ตัวเองมีอาชีพ
 อย่างนี้ แม้จะรวยแม้จะมีเมียหลายคน แต่ในด้าน
จิตใจไม่มีความสุขเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อนึก
 ถึงสภาพของคนสูบฝิ่นความลำบากความทุกข์ทรมาน
 ที่เกิดขึ้นแก่คนติดฝิ่นและครอบครัวของเขา นึกขึ้นมาที
 ไรไม่สบายใจทุกครั้ง อยากจะเลิกอาชีพอันนี้ แต่ก็เลิก
 ไม่ได้เพราะมีเมียอยู่หลายคน มีลูกหลายคนซึ่งต้องใช้
 เงินมาก และตัวเองก็ไม่มีปัญญาที่จะไปหาเงินอย่าง
 อื่นให้ได้มากเหมือนกับที่ตั้งโรงสูบฝิ่น นอกจากความ
 ไม่สบายใจที่เนื่องมาจากเห็นความลำบาก ความทุกข์
 ทรมานของคนสูบฝิ่นแล้ว ยังมีเรื่องไม่สบายเกี่ยวกับ
 เรื่องการค้าที่ต้องคอยใช้เล่ห์เหลี่ยมตลปตะแลง คอยเอา
 รัตเอาเปรียบอยู่เสมอ **ความทุกข์ทรมานอันนี้ได้กัดกิน**
จิตใจของเขาอย่างลึกซึ้ง เพราะฉะนั้นตลอดชีวิตจึง
 หาความสุขสดชื่นจริง ๆ ไม่ได้เลย แต่ก็เป็นคนใจบุญ

ขอทำบุญด้วยการบริจาคให้กับทางศาสนา และ
สาธารณประโยชน์อยู่เสมอ ด้วยอานิสงส์อันนี้จึงทำ
 ให้เกิดมาในชาตินี้เป็นคนร่ำรวยอีก แต่ก็ต้องมีชีวิตจำเจ
 อยู่กับแก๊ส จากท่อไอเสียของรถยนต์อยู่เสมอ เพราะ
 ฉะนั้นในบั้นปลายของชีวิตจึงได้เกิดเป็นโรคมะเร็งที่ปอด
 และในที่สุดก็ตายไปด้วยโรคมะเร็งอันนี้ แต่ตลอดชีวิต
 ของคนคนนี้ก็เคยทำบุญใหญ่ ๆ ไว้หลายครั้ง หมดเงิน
 ไปนับเป็นแสน เช่นช่วยโรงพยาบาล ช่วยสร้างโรงเรียน
 สร้างโบสถ์ สร้างศาลา สร้างพระไตรปิฎกอย่างนี้เป็นต้น
 คนป่วยรายนี้ข้าพเจ้าไม่อาจจะบอกถึงชื่อ นามสกุล
 และที่อยู่ ขอให้ทราบไว้แต่เพียงเรื่องราวอันจะเป็นตัว
 อย่างที่ชี้ให้เห็นว่า ความทุกข์ที่เกิดจากวิบากของกรรม
 ที่ไม่ดีนั้น ก่อให้เกิดโรคมะเร็งขึ้นมาได้อย่างไร นอกจาก
 ตัวอย่างรายนี้แล้วก็มีรายอื่น ๆ อีก แต่สรุปแล้วก็เห็น
 ได้ชัดว่าคนที่ดำเนินชีวิตมาผิด สร้างความเดือดร้อนให้
 แก่ผู้อื่นอยู่เสมอ และทำให้ตัวเองไม่สบายใจอยู่เสมอ
 นั้นเมื่อวิบากของความทุกข์เหล่านี้สะสมมากขึ้น จนกระทั่ง
 ทั่งกลายเป็นโรคมะเร็งในทางจิตใจแล้วก็ทำให้เกิดโรค

มะเร็งในทางกายได้ ด้วยเหตุนี้เองท่านจึงบอกว่า **โรคมะเร็งเป็นโรคที่เกิดจากวิบากของกรรม**

บางคนอาจจะแย้งว่า ถ้าเป็นโรคที่เกิดจากวิบากของกรรมจริง ทำไมบางรายจึงรักษาหาย ? ปัญหาข้อนี้ท่านตอบว่า ถ้าหากคน ๆ นั้นได้ใช้กรรมมาหมดแล้ว หรือกรรมที่ทำไว้ตั้งแต่ชาติก่อนไม่ค่อยจะรุนแรงเท่าไรนัก ก็อาจจะรักษาหายได้ แต่ถ้าวิบากของกรรมยังไม่สิ้นสุด แม้จะรักษาจนกระทั่งหายเป็นปกติ แต่แล้วในที่สุดก็ต้องเป็นอีก จนกระทั่งถึงขั้นที่รักษาไม่หายและต้องตายด้วยโรคมะเร็ง

อนึ่ง ขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า คนบางคนแม้จะไม่ได้ทำบาปกรรม แต่ก็เป็นคนดำเนินชีวิตผิด เข้าใจเรื่องชีวิตผิด ตกเป็นทาสของความดีบางอย่าง ยึดถือบางอย่างมากเกินไป จนกระทั่งมีความทุกข์ทรมานอยู่เสมอเมื่อวิบากของความทุกข์สะสมมาก ๆ เข้าจนกลายเป็นโรคมะเร็งในทางจิตใจแล้ว ก็เป็นเหตุให้เกิดโรคมะเร็งในทางกายได้เหมือนกัน แต่ก็ต้องมีสาเหตุอื่นประกอบด้วย ซึ่งเหตุประกอบนี้ในวงการแพทย์รู้ดีว่ามีอะไรบ้าง

*การศึกษาหาความรู้โดยอาศัยวิธีทางสมาธิ กับวิธีทางวิทยาศาสตร์ฝ่ายวัตถุนั้นผิดกัน คือความรู้ในด้านวิทยาศาสตร์ จะเขียนทฤษฎีขึ้นมาได้ ก็ต่อเมื่อเก็บข้อมูลหรือข้อเท็จจริงมาให้ได้อย่างเพียงพอ และพร้อมกันนั้นก็พยายามสังเกตหาหลักเกณฑ์ที่เหมือนกัน จนกระทั่งเมื่อได้ข้อพิสูจน์ที่ลงตัวแล้ว จึงจะเขียนเป็นทฤษฎีออกมา ส่วนวิธีหาความรู้โดยอาศัยสมาธินั้น ในครั้งแรกก็ต้องอาศัยข้อมูลซึ่งเกิดจากการศึกษา แต่ไม่จำเป็นต้องมีมาก แต่ข้อสำคัญต้องได้ข้อมูลที่ถูกต้อง และในเมื่อมีสมาธิดีแล้ว เวลาเข้าสมาธิก็ต้องอาศัยข้อมูล เพื่อเป็นสื่อในการแปลความหมายหรือถ่ายความรู้จากภายในออกมา โดยวิธีนี้ก็สามารถที่จะสร้างทฤษฎีขึ้นมาได้ และโดยอาศัยทฤษฎีอันนี้ก็สามารถที่จะนำทางไปสู่การพิสูจน์ ซึ่งในที่สุดก็จะเห็นได้ว่า ปรัชญาการณ์ต่างๆ มีกฎเกณฑ์เป็นไปตามทฤษฎีที่รู้อันนี้ในขณะที่จิตเป็นสมาธินั่นเอง การแสวงหาความรู้โดยอาศัยวิธีทางสมาธินี้ ก็คล้าย ๆ กับสมัยนี้เราอาศัยสมองอิเล็กทรอนิกส์หรือคอมพิวเตอร์ ถ้า

หากการสร้างทฤษฎีด้วยวิธีนี้จะผิด ก็เพราะข้อมูลที่ได้นั้นผิด และสมมติยังไม่สูงพอเท่านั้น การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนเรื่องโรคมะเร็งทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเป็นแพทย์เลย และผู้ที่บอกคือ โอบปาติกะก็ไม่เคยเป็นแพทย์มาก่อน ทั้งนี้ก็โดยอาศัยวิธีทางสมมติตั้งที่กล่าวมานี้ เพราะฉะนั้นเรื่อง ที่เขียนไว้นี้จะผิดถูกเป็นประการใด ก็ขอให้วงการแพทย์ ลองนำไปพิจารณาดู แต่เรื่องที่เขียนมานั้นยังไม่ละเอียดพอ ฉะนั้นจึงต้องอธิบายเพิ่มเติมอีก และถ้าคนไหนได้อ่านแต่เรื่องที่เขียนมาเมื่อคราวก่อน ก็อาจจะเข้าใจผิดได้ว่า ขึ้นชื่อว่าโรคมะเร็งแล้วจะต้องเนื่องมาจากบาปกรรมเสมอไป ซึ่งความเป็นจริงไม่ใช่เป็นเช่นนั้น

ความไม่สบายใจที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ซึ่งจะเนื่องมาจาก การทำบาปกรรม หรือไม่เกี่ยวกับบาปกรรมโดยตรง ก็ตาม เพียงแค่นี้ยังไม่เป็นเหตุให้เกิดโรคมะเร็ง ความไม่สบายใจที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ จนกระทั่งกลายเป็นอารมณ์ถาวร หรือความรู้สึกที่ฝังลึกคลายออกได้ยาก และคอยทำลายความสุขทุกอย่างไม่ว่าจะเนื่องมาจากอะไร ซึ่งการทำลายที่ว่่านี บางที่เจ้าตัวก็อาจจะไม่รู้รู้สึก เพราะมันเป็น

การทำลายอย่างเจียบ ๆ จากจิตใจส่วนลึก เพียงแค่นี้ก็ยังไม่เป็นเหตุให้เกิดโรคมะเร็ง ถ้าหากความไม่สบายใจที่ว่านี่ฟังจะเกิดในชาตินี้ ความไม่สบายใจที่สะสมไว้มากจนเป็นสาเหตุของโรคมะเร็งนั้นต้องมีมาตั้งแต่ชาติก่อน ซึ่งความไม่สบายใจอันนี้ติดมากับวิญญาณที่มาปฏิสนธิ และจากความไม่สบายใจอันนี้เอง มันจะทำให้อำนาจการซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอของร่างกาย อำนาจขับถ่ายสิ่งที่เป็พิษออกจากร่างกาย และอำนาจต้านทานต่อโรภัยไข้เจ็บ หรือต่อการเปลี่ยนแปลงของดินฟ้าอากาศอ่อนแอมาตั้งแต่เกิด เพราะอำนาจควบคุมการทำงานและการ เจริญเติบโตผิดปกติไป แม้เพียงเท่านี้ก็ยังไม่เป็นเหตุให้ เกิดโรคมะเร็งจนกว่าจะมีเหตุประกอบที่เป็นตัวการก่อให้เกิดโรคมะเร็ง ซึ่งเหตุประกอบที่ว่านี้ ในวงการแพทย์รู้ดี ว่ามีอะไรบ้าง ต้องมีเหตุประกอบอันนี้ด้วยโรคมะเร็ง จึงจะเกิดได้ ข้อที่น่าสังเกตุก็คือ ลักษณะของเซลล์ที่ เกิดขึ้นมาเป็นมะเร็ง คือเป็นเนื้องอกหรือเป็นเนื้อร้ายนั้น การเกิดและการเจริญเติบโตของมันไม่ได้อยู่ในการควบคุมเหมือนเซลล์อื่น ๆ ในร่างกาย แปลว่า มันมีวิธี แห่งการเกิดและขยายตัวของมันอีกแบบหนึ่ง ซึ่ง

อันนี้แหละ เป็นจุดสำคัญที่ควรจะสนใจเป็นพิเศษ ว่ามันเนื่องมาจากอะไร ?

อันที่จริงเซลล์ที่เกิดขึ้นมาผิดปกติและกลายเป็นเนื้องอก แต่ไม่เป็นโรคมะเร็งก็มี เพราะมันไม่ทำลายเซลล์อื่น ๆ ที่อยู่ล้อมรอบมัน ฉะนั้น ปัญหาสำคัญจึงมีอยู่ว่า เซลล์ที่เกิดขึ้นมาใหม่ ซึ่งเป็นเซลล์ที่ผิดปกติและมีอำนาจ ทำลายเซลล์อื่น ๆ ที่อยู่ล้อมรอบมันด้วย อันนี้ขอให้พิจารณาให้ดีแล้วจะเห็นได้ง่ายว่า เกิดมาจากวิบากของ ความทุกข์ที่สะสมเอาไว้มากนั่นเอง แต่จะเข้าใจเรื่องนี้ได้จริง ๆ นั้นอย่าลืมน่าเราจะต้องเข้าใจถึงความจริงขั้นมูลฐานเสียก่อนว่า **อำนาจควบคุม** การเกิด การเจริญเติบโต การเปลี่ยนแปลง การทำงานทุกอย่าง ในร่างกายนี้เกิดมาจากจิตใจทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าในจิตใจของผู้ใดมีอะไรผิดปกติ และสิ่งที่ผิดปกตินั้น มีกำลังมาก ก็เป็นของแน่นอนว่าจะต้องทำให้เกิดสิ่งผิดปกติขึ้นในร่างกายได้ ซึ่งตัวอย่างที่ข้าพเจ้าได้อ้างมาแล้ว ก็คือ อวัยวะทางเพศของผู้หญิงกับผู้ชาย **ทำไมจึงไม่เหมือนกัน ?** คนโดยมากที่ไม่รู้ความจริงในเรื่องนี้ ก็มัก

จะตอบกันว่า ธรรมชาติได้สร้างมาเพื่ออย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งคำตอบที่ว่านี้ ไม่ได้ช่วยให้เราเกิดความสว่างในเรื่องของชีวิตขึ้นมาได้เลย

ตัวอย่างอีกอันหนึ่ง ที่ทุกคนควรจะพิจารณาก็คือ **ลักษณะพิเศษทางร่างกายของแต่ละบุคคลไม่เหมือนกัน** เช่นลายมือไม่เหมือนกัน ลักษณะคือจมูก ลูกตา หน้าผาก ไบหู ตลอดถึงไฟหรือปาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้คนเรามีไม่เหมือนกัน แม้จะเกิดมาจากพ่อแม่คนเดียวกัน และข้อสำคัญก็คือ คนที่ชำนาญในการดูลักษณะ เขาสามารถที่จะบอกได้ว่า คนที่มีลายมืออย่างนี้ มีจมูก มีคาง มีหน้าผากอย่างนี้ มีปานตรงนั้น ตรงนี้ มีไฟที่ นั่นที่นี้ หมายความว่าอย่างไร แสดงให้ทราบถึงอะไร **ซึ่งข้อเท็จจริงในทางโหราศาสตร์ ซึ่งรวมทั้งการดู ลักษณะต่าง ๆ ของร่างกายด้วยนั้น ทำให้เราต้อง คิดว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่มันมี สาเหตุของมันโดยเฉพาะ และสาเหตุที่ว่านี้ เมื่อสืบสาวไปให้ถึงต้นตอก็จะพบว่า ออกมาจากจิตใจทั้งสิ้น** คนที่สร้างบุญบารมีไว้มากจิตใจสูงด้วยคุณธรรม

ต่าง ๆ ลักษณะทางร่างกายก็ย่อมจะเป็นอย่างหนึ่ง ส่วนคนที่สร้างบาปกรรมไว้มาก ภายใตจิตใจใจมีความชั่ว หรือความไม่ดีอยู่หลายอย่าง ลักษณะทางร่างกายก็จะเป็นอีกอย่างหนึ่ง โปรดสังเกตว่าความแตกต่างอันนี้ ย่อมจะมีแม่แก่บุคคลที่เกิดมาจากพ่อแม่คนเดียวกัน อย่าลืมนึกเป็นอันขาดว่า อำนาจในการควบคุมการเกิด การเจริญเติบโต การเปลี่ยนแปลงและการทำงานต่าง ๆ ในร่างกาย นั้น เกิดมาจากวิญญาณทั้งสิ้น

ทุกอย่างเกิดมาจากใจ เพราะฉะนั้นจึงเป็นการไม่ยากที่จะมองเห็นว่า **โรคมะเร็งทางกายเกิดมาจาก มะเร็งทางจิตใจ** ในหนังสือวิญญาณฉบับก่อนข้าพเจ้าได้ชี้ให้เห็นถึงความไม่สบายใจที่เกิดจากการทำกรรมไม่ดี แต่ในฉบับนี้ ข้าพเจ้าจะชี้ให้เห็นว่า **ความไม่สบายใจ** ก็เกิดจากการ**ทำความดีได้** เพราะฉะนั้น คนที่เป็นโรคมะเร็ง ไม่จำเป็นจะต้องเป็นคนไม่ดีเสมอไป

พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า **ตัณหาคือต้นเหตุแห่งความทุกข์ การดับตัณหาเสียได้ คือความพ้นทุกข์** ตัณหาหมายถึงความอยาก หรือความต้องการที่เป็นไป

ตามอารมณ์ หรือถึงแม้ในบางครั้งจะเป็นไปตามเหตุผล แต่ก็ปล่อยวางไม่ได้ ทำให้เป็นอิสระไม่ได้ ทำให้หวังไม่ได้ และเพราะปล่อยวางไม่ได้นี้แหละ ในเวลาผิดหวังหรือไม่ได้อย่างใจหรือถูกขัดใจ ความทุกข์จึงได้เกิดขึ้น เมื่อพูดถึงต้นเหตุ คือความต้องการต่าง ๆ อย่างที่คนเรามีกันอยู่ทุกวันนี้ คนทั่วไปจะรู้สึกว่าเป็นสิ่งไม่ดีเป็นบาปกรรม ก็ต่อเมื่อความอยากอันนั้นเป็นไปในทางต่ำ ทำให้ตัวเองเดือดร้อน ทำให้คนอื่นเดือดร้อน เช่นอยากฆ่าสัตว์ อยากลักทรัพย์ อยากประพฤติผิดในกาม อะไรทำนองนี้เป็นต้น แต่ถ้าเป็นความอยากที่เป็นไปในทางดี และมีเหตุผล เช่น อยากเรียนหนังสือ อยากมีความรู้ ถ้าเป็นหมอก็อยากจะรักษาคนไข้ให้หาย หรือเป็นครู ก็อยากจะให้ลูกศิษย์มีความรู้ และเมื่อเห็นใครเดือดร้อน ก็อยากจะช่วยเหลือ ความอยากในลักษณะอย่างนี้เป็นสิ่งที่ดีมีประโยชน์ควรจะรักษาเอาไว้ ถ้าไม่มีก็ควรจะทำให้มีขึ้น สำหรับคนที่ประพฤติตัว หรือทำอะไรไปตามความอยากอย่างนี้ เราพูดกันว่า เขาทำความดี ไม่ใช่ทำความชั่ว แต่ถ้าพิจารณาจากแง่ของความจริงในขั้นสูง

คือในแง่ของอริยสัจ เราก็จะพบว่า แม้ความอยาก จะ เป็นไปในทำนองที่ดีอย่างนี้ แต่ถ้ายังปล่อยวาง ไม่ได้ ทำให้เป็นอิสระไม่ได้ ทำให้ว่างไม่ได้ เวลาสมความปรารถนาก็ดีใจ แต่ถ้าผิดหวังก็เสียใจ ความอยากที่มีลักษณะอย่างนี้ แม้จะดีสักเพียงไร มันก็ยังเป็นสิ่งที่ไม่ดีอยู่นั่นเอง เพราะยังเป็นต้นเหตุให้เกิดความทุกข์ได้ และแน่นอน คนที่ทำความดี อยู่เสมอ เป็นคนตั้งใจดี มีความปรารถนาดีต่อผู้อื่น แต่ ถ้าผิดหวังทีไร หรือถูกขัดใจเมื่อไรความทุกข์เป็นต้อง เกิดขึ้นทุกครั้ง ถ้าใครยังเป็นอย่างนี้อยู่ ก็อาจจะเป็น โรคมะเร็งได้ ถ้าหากความทุกข์ที่ว่านี้มันเกิดขึ้นบ่อย ๆ จน กระทั่งกลายเป็น อารมณ์ถาวร และคอยทำลายความ สุขทุกอย่าง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรูปแบบไหน ด้วยเหตุนี้ คนที่ ทำความดี ก็อาจจะเป็นโรคมะเร็งได้

ตามหลักพุทธศาสนาสอนว่า คนที่จะพ้นทุกข์ ได้จริง ๆ นั้น จะต้องไม่ทำความชั่วทุกอย่าง ทำแต่ ความดีต่าง ๆ แต่จะต้องไม่ให้ความดีทรมาน จะ ต้องเป็นคนที่อยู่เหนือความดี ไม่ตกเป็นทาสของ

ความดีด้วย จึงจะเรียกว่าพันทุกข์ได้จริง ๆ เช่น
คนบางคนเป็นคนกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ เพราะความ
กตัญญูจึงทำให้ไม่สบายใจอยู่เสมอ เนื่องจากความ
คิดเห็น และการกระทำไม่ลงรอยกับผู้มีพระคุณ จะทำ
ตามใจตัวเองก็ไม่ได้ จะทำตามความคิดเห็นของ
ผู้มีพระคุณก็ต้องฝืนใจอย่างมาก ทำให้เกิดความ
ขัดแย้งทำให้เกิดความวิตกกังวล นั่งสมาธิก็ไม่ได้
ทำใจให้สงบไม่ได้ นี่คือตัวอย่างอันหนึ่ง ของคนที่ถูก
ความดีทรมาน

โดยธรรมดา คนที่มีความกตัญญูก็นับว่าเป็นคน
ที่ดี และคนเราจะพันทุกข์ได้ ก็จะต้องมีพื้นเป็นคน
กตัญญู แต่จะต้องมีความเข้มแข็ง มีความเป็นตัวของ
ตัวเองอยู่ในความกตัญญูนั้นด้วย ตัวอย่าง เช่น พระ
พุทธเจ้าเป็นบุคคลที่สำคัญในพระคุณของผู้มีพระ
คุณอย่างสูงที่สุดใครทำคุณทำประโยชน์ให้แม้เพียง
เล็กน้อย ก็ทรงรู้สึกถึงบุญคุณและทรงคิดที่จะตอบ
แทนเสมอด้วยความเต็มใจ แต่แล้วพระพุทธรเจ้า
ก็ทรงสละราชสมบัติ สละเมีย สละลูก สละทุกอย่าง

คล้ายกับจะเป็นคนใจดำที่สุด ไม่คำนึงถึงความเดือดร้อน ไม่คำนึงถึงความเศร้าโศกเสียใจที่จะเกิดขึ้นแก่พระเจ้าสุทโธทนะ พระนางพิมพา และคนอื่นๆอีกมากมาย พระพุทธเจ้าไม่ทรงเดือดร้อนอะไรเลย ในเมื่อพระองค์ทรงตัดสินพระทัยอย่างเด็ดขาดแล้ว ว่าจะต้องออกบวช อย่างนี้เรียกว่า **มีความเข้มแข็ง อยู่ในความกตัญญู** ความกตัญญูจึงจะทรมานไม่ได้ และในทำนองเดียวกัน บางคนมีความรู้ดีมาก มีความเมตตา กรุณาสูง แต่แล้วก็ได้รับความลำบากเพราะความดีที่ว่านี้ เหมือนอย่างพ่อแม่ที่มีความฉลาด มีความรัก ต่อลูกอย่างบริสุทธิ์ใจ ยอมรับความลำบากทุกอย่างเพื่อลูก แต่แล้วก็มักจะมีเรื่องไม่สบายใจอยู่เสมอ เพราะความเมตตากรุณาต่อลูกนี้แหละ อย่างนี้เรียกว่า **ยังไม่อยู่เหนือความดี ยังไม่เป็นอิสระยังคงตกเป็นทาสของความดี** คนที่จะนับว่าเป็นผู้ที่หลุดพ้นจากความทุกข์ได้จริง ๆ นั้น ขอให้ดูตัวอย่างจากคนกวาดถนน เมื่อตัวเองมีหน้าที่กวาดก็กวาดไป และพยายามกวาดให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ รู้จักรับผิดชอบในหน้าที่ของตัวเอง

แต่แล้วเขาก็ไม่เดือดร้อน ในเมื่อมีคนอื่นมาทำให้ถนนสกปรก เพราะถ้าถนนสะอาดไม่สกปรกเลย เขาก็คงไม่จ้างให้มาเป็นคนกวาดถนน เพราะคิดได้อย่างนี้ จึงไม่เดือดร้อน เขาทำความดี ต้องการให้ถนนสะอาด แต่พร้อมกันนั้น เขารู้จักปล่อยวาง คนที่ทำความดี เหมือนกับคนกวาดถนนดั่งที่กล่าวมานี้ได้ เขาไม่มีโอกาส ที่จะเป็นโรคมะเร็งได้เลย แต่ถ้าทำไม่ได้ ก็ไม่แน่ว่าจะไม่เป็น

.....

โรคทุกอย่างเกิดจากวิบาก

.....

***โรคทุกอย่างเกิดจากวิบาก** คำพูดประโยคนี้ ข้าพเจ้ามิได้หมายความว่า สาเหตุแห่งโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ตามที่วงการแพทย์ค้นพบ และรักษากันอย่างได้ผลนั้นเป็นเรื่องที่ไขไม่ได้ หรือไม่เป็นความจริง แต่ที่

*วิญญาน ฉบับที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๑๒

ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้น เพื่อต้องการจะเน้นให้เห็นถึงความจริงอีกด้านหนึ่ง ซึ่งเป็นด้านที่ลึกซึ้ง เป็นด้านที่คนส่วนมากไม่ค่อยจะนึกถึง ทั้ง ๆ ที่วิบากนี้แหละคือต้นตอหรือสาเหตุใหญ่ของโรคมภัยไข้เจ็บทุกชนิด ขอให้พิจารณาอย่างนี้ เช่นเมื่อพระพุทธเจ้าตรัสว่า **ทุกอย่างเกิดจากใจ** เช่น คนเราจะเกิดขึ้นมาได้ก็ต้องอาศัยวิญญาณ พุทธพจน์บทนี้ก็ไม่ได้ปฏิเสธความจริงที่รู้กันอยู่ว่า คนเราจะเกิดขึ้นมาได้ต้องอาศัยพ่อแม่ อาศัยความเหมาะสมของดินฟ้าอากาศ อาศัยอาหาร และอย่างอื่นอีกหลายอย่าง การศึกษาในทางพระพุทธศาสนาในกรณีที่ต้องการจะเน้นให้เห็นถึงประเด็นที่สำคัญอันนี้ ผู้อ่านจะต้องระมัดระวังให้ดีว่า นั่นเป็นการพูดถึงประเด็นที่สำคัญอย่างหนึ่ง และการที่ต้องเน้นเช่นนั้นก็เพื่อเป็นเครื่องสะกิดใจให้คนทั้งหลายหยุดพิจารณาถึงเรื่องนี้กันเสียบ้าง ในทำนองเดียวกันเรารู้ดีว่าโรคอหิวาต์เกิดจากอะไร โรคบิดเกิดจากอะไร ไข้มาลาเรียเกิดจากอะไร และรักษาอย่างไรจึงจะได้ผลอย่างแน่นอน สำหรับคนที่รู้แต่ในประเด็นนี้ เมื่อได้เห็นคำว่าโรคทุกอย่างเกิดจากวิบาก

ก็มักจะมีปฏิกิริยา โดยรู้สึกว่่าที่พูดนั้นไม่เป็นความจริง เพราะเขารู้ความจริงที่แน่นอนในเรื่องนี้แล้ว คนที่มีแนวความคิดอยู่แต่ในวงแคบ หรือคิดแต่ในแง่ที่ตัวเองเคยศึกษามา แม้จะพิสูจน์ได้ว่่าเป็นความจริง ก็ขอให้ยั้งคิดเสียบ้างว่่า ความจริงเท่าที่รู้นั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่ง หรือระดับหนึ่งของความจริงเท่านั้น ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเขียนเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้ปรึกษากับโอบปาติกะท่านหนึ่ง ซึ่งท่านได้ให้แนวความคิดที่น่าฟังมาก คือท่านบอกว่า :-

ถ้าโรคทุกอย่างไม่ใช่เกิดจากกรรมแล้ว ทำไมบางคนจึงเป็นหวัดตาย ซึ่งความจริงไม่น่าจะตาย หรืออาจจะเป็นโรคผิวหนังบางอย่าง หรือเป็นโรคอะไรก็ตาม ซึ่งถ้าคิดกันอย่างหลักธรรมดาหรือตามหลักที่รู้จักแล้ว ไม่น่าจะตาย แต่แล้วก็ตาย

และอีกอย่างหนึ่ง คนเป็นโรคบางอย่างที่ร้ายแรง ซึ่งน่าจะต้องตายด้วยโรคนี้ แต่แล้วก็รอดพ้นมาได้

หรืออีกแง่หนึ่ง โรคอย่างเดียวกัน หมอคนเดียวด้วยกัน ใช้อย่างเดียวกัน คนหนึ่งหาย แต่อีกคนหนึ่ง

ไม่หาย ซึ่งหมองเองก็อาจจะอธิบายได้ว่า เพราะมีสาเหตุที่เป็นส่วนประกอบไม่เหมือนกัน ที่คนหนึ่งจึงหาย แต่อีกคนหนึ่งไม่หาย

ความจริงแม้จะมีอยู่อย่างนี้ก็ตาม แต่ก็ขอให้ยังคิดไว้บ้างว่า ความรู้ที่เราเรียนมาหรือที่มีประสบการณ์มาถึง แม้จะซ้ำของสักเพียงไร ก็ไม่ได้หมายความว่า เราจะรู้ แจ่มไปหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ความจริงยังมีเรื่องอีก เยอะแยะที่เรายังไม่ทราบ เพราะเรายังไม่ได้เรียน ยังไม่เคยมีประสบการณ์ และที่สำคัญที่สุด ก็คือ เพราะสมองและประสาทของเราจำกัด จึงไม่อาจจะเรียนรู้ถึงความจริงต่าง ๆ เท่าที่มันมีอยู่ทั้งหมดให้รู้แจ่มแทงตลอดได้ ข้อเตือนดังที่กล่าวมานี้หวังว่า ท่านคงจะรับฟังข้อคิดอันใหม่ ซึ่งนับว่าออกจะแปลกมากที่สุด คือข้อที่ว่า โรคทุกอย่างเกิดจากวิบาก

ก่อนอื่น ท่านจะต้องนึกถึงหลักความจริง ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า ทุกอย่างเกิดจากใจ หรือถ้าจะพูดให้ชัด คือ ทุกอย่างเกิดจากวิบากของกรรมที่เราได้ทำมาแล้ว ทั้งในปัจจุบันและอดีต วิบากก็คือ

เนื้อแท้ของชีวิต ซึ่งเปรียบเหมือนเชื้อของพืชต่าง ๆ
หลักอันนี้ต้องพยายามหมั่นนึกไว้เสมอ ไม่เช่นนั้นจะ
ไม่อาจเข้าใจว่า โรคทุกอย่างเกิดจากวิบากได้อย่างไร
ข้าพเจ้ากล่าวรับรองได้อย่างหนึ่งว่า ถ้าท่านเข้าใจประโยค
นี้ลึกซึ่งพอสมควร จะทำให้ท่านมีความระมัดระวัง
ในเรื่องสุขภาพทางจิตยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ซึ่งคนที่
ระมัดระวังในเรื่องนี้ ผลที่ได้รับจะประจักษ์ชัดในชีวิต
ประจำวัน และเห็นได้ในชาตินี้เอง กล่าวคือ จะเป็นคน
มีความสุขสบาย ใจอยู่เสมอ ไม่ว่าจะมีความทุกข์อะไรเกิด
ขึ้น ความเบื่อหน่ายท้อแท้ ความหมดอาลัยตายอยาก
ตลอดถึงความวิตกกังวล ท่านจะรู้สึกเสมือนหนึ่งว่าสิ่ง
เหล่านี้ คือเชื้อโรคในทางจิตใจที่น่ากลัวที่สุด เหมือนกับ
ที่เรากลัวว่าจะมีเชื้ออหิวาต์ เชื้อบิด เชื้อวัณโรค หรือ
เชื้ออื่น ๆ เข้าไปสู่ร่างกาย ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ขึ้นมา
โดยอาศัย ความกรุณาจากเทพเจ้า ซึ่งท่านหวังดีให้คำ
อธิบายซึ่งค่อนข้างจะซับซ้อนและเข้าใจยาก ข้าพเจ้าต้อง
มา พยายามย่อเพื่อให้ตัวเองเข้าใจกระจ่าง และเพื่อคน
ทั้งหลายจะได้เข้าใจง่ายด้วย ซึ่งก็ต้องขออภัยรับว่าเรื่อง

นี้ทำได้ไม่ถนัดนัก เพราะฉะนั้น ถ้าหากท่านผู้อ่านคนใด ไม่อาจจะเข้าใจได้ ก็หมายความว่ามันสุดความสามารถ ของข้าพเจ้า ที่จะทำเรื่องที่ยากที่สุดนี้ให้เป็นเรื่อง ที่ง่ายสำหรับคนทั่วไป

ท่านบอกว่า เมื่อวิญญูณเริ่มมาปฏิสนธิในท้อง ของแม่นั้น สิ่งๆหนึ่งที่จะต้องนึกและทำความเข้าใจให้ แจ่มแจ้งก็คือ วิกาตต่าง ๆ ซึ่งแน่นอนแต่ละคนสร้างมา ไม่เหมือนกัน และสำหรับวิญญูณที่เกิดในโลกมนุษย์ นั้น ทุกวิญญูณล้วนแต่เป็นวิญญูณที่ยังมีกิเลส และมีวิกาตของความทุกข์ วิกาตของความไม่ดีหลายอย่าง ติดสันดานมา อันนี้ของแต่ละบุคคลย่อมไม่เหมือนกัน และวิกาตต่างๆ เหล่านี้แหละคือ สาเหตุดั้งเดิม หรือ สาเหตุใหญ่ที่จะทำให้คนเราเกิดมามีบุคคลิกลักษณะเป็น ของเฉพาะตัว ใครจะเกิดมามีสุขภาพทางร่างกายดีแค่ไหนอย่างไร ย่อมขึ้นอยู่กับรากฐานอันนี้ คือวิกาตที่มี มาตั้งแต่เกิด ความจริงในข้อนี้ ต้องพยายามพิจารณา ให้ เข้าใจ

อนึ่ง ท่านได้อธิบายให้ฟังอีกว่า วิญญาณที่มาจาก
ซึ่งเป็นตัวการสำคัญที่มาสร้างร่างกายนี้ อย่าลืมนะ แต่
ละวิญญาณย่อมมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับวิญ
ญาณอื่นๆ คือไม่ใช่เกี่ยวข้องกับเฉพาะกับวิญญาณ
ของพ่อแม่เท่านั้น แต่มันเกี่ยวข้องกับวิญญาณที่
อยู่ ในระดับเดียวกัน หรือมีวิบากอย่างเดียวกันทั่ว
สากล จักรวาล เพราะฉะนั้นวิญญาณแต่ละวิญญาณที่
เกิดมา จึงไม่ใช่มาอย่างโดดเดี่ยว หรือมาอย่างมีอิสระ
เต็มที่ในตัวของมันเอง แต่ถึงอย่างไรก็ตาม วิญญาณ
ที่มาปฏิสนธิ์นั้น ก็เปรียบเสมือนหนึ่งนายช่างซึ่ง
มีแต่ความสามารถในอันที่จะสร้าง และมีแปลนที่
ได้กำหนดมาแล้ว แต่การที่รูปร่างจะเกิดขึ้นมาใน
ลักษณะไหนอย่างไร นั้นย่อมขึ้นอยู่กับกรรมพันธุ์
และสิ่งแวดล้อม ซึ่งท่านเปรียบให้ฟังว่า ผู้ที่เป็นช่าง
เมื่อจะทำการสร้างบ้านหรือสร้างตึกก็ตาม ความ
สามารถในการสร้างของเขามีแปลนของเขาก็มี ซึ่งเขา
ได้กำหนดไว้แล้ว แต่เครื่องอุปกรณ์ต่างๆ เช่นไม้ อิฐ
ปูน สี ตลอดจนถึงเครื่องมือต่างๆ นั้น เป็นเรื่องที่สุดแล้ว

แต่เหตุการณ์ในขณะนั้นว่าเขาจะได้ชนิดไหน ดีหรือไม่ดี สะดวกหรือไม่สะดวก เรื่องนี้เป็นอีกประเด็นหนึ่ง

และโดยปกติวิญญานที่มากเกิดในท้องแม่ ในทันทีที่วิญญานปฏิสนธิ มันจะเริ่มสร้างกายทิพย์ ซึ่งเป็นเสมือนหนึ่งแปลนของชีวิตของคนๆนั้น ผู้ที่ได้อภิญาชั้นสูงสามารถที่จะมองเห็นภาพหรือรูปร่างหน้าได้จากการดูกายทิพย์นั้น แต่ถึงกระนั้น ก็จะไม่เห็นแต่เพียงโครงร่างโดยส่วนใหญ่ หรือส่วนที่สำคัญ เหมือนกับเราเห็นแปลนที่จะสร้างบ้านฉะนั้น แต่ในเมื่อยังไม่ได้ลงมือสร้าง และก็ยังไม่ทราบว่าจะได้ เครื่องอุปกรณ์ในการก่อสร้างอย่างไร คนงานชนิดไหน สภาพของดินฟ้าอากาศเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้น จึงเป็นการยากที่จะบอกรายละเอียดออกมาได้ ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่ได้อภิญาชั้นสูงทุกคนเมื่อเข้าสมาธิดูแล้ว ก็ารู้แต่เพียงหลักใหญ่โดยดูจากกายทิพย์ คือสามารถที่จะบอกแปลนของชีวิตคนๆนั้น บอกบุคลิกลักษณะตลอดถึงชะตาชีวิตได้ แต่รายละเอียดต้องมารู้กันในภายหลัง

จากหลักวิชาชั้นสูงซึ่งคนที่จะรู้ได้ก็คือ คนที่ได้

อภิญญาหรือเทพเจ้าที่เคยมีประสบการณ์ เคยรู้เห็นในเรื่องนี้มาก เพราะท่านมองดูไม่ยากในขณะที่วิญญาณของใครมาเกิด เนื่องจากพอวิญญาณเกิดก็จะมีกายทิพย์เกิดขึ้นทันที ซึ่งการเห็นกายทิพย์นั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับท่าน เช่นเดียวกับเราซึ่งเป็นมนุษย์และมีตาเป็นปกติคือไม่พิการ ก็สามารถที่จะเห็นสิ่งต่างๆ ในโลกนี้ได้ตามวิสัยที่ตาจะพึงเห็นได้โดยไม่ยาก และจากการที่ท่านสามารถรู้เรื่องชีวิตได้ ตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิ โดยอาศัยวิธีการดังที่กล่าวมานั้น เพราะฉะนั้น ท่านจึงบอกได้ว่าโรคทุกอย่างมีสาเหตุมาจากวิบาก หรือเมื่อพูดอีกนัยหนึ่ง คือมีสาเหตุมาจากคุณสมบัติที่ไม่ดีซึ่งมีมาตั้งแต่กำเนิด และติดสันดานมาแล้วตั้งแต่ชาติก่อน

พอท่านอธิบายมาถึงตอนนี้ ทำให้ข้าพเจ้าหวนนึกไปถึงหลักที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า คนที่เคยฆ่าสัตว์มากเป็นคนใจดำอำมหิต จะเกิดมา มีอายุสั้น และคนที่เบียดเบียนสัตว์มากคือไม่ถึงกับทำให้ตาย แต่ก็ได้ทำให้สัตว์ทั้งหลายได้รับความทุกข์ทรมานอยู่เสมอ จะเกิดมาเป็นคนมีโรคมาก หลักดังที่กล่าวมานี้

ชาวพุทธทั้งหลายที่สนใจในทางศาสนามักจะได้ยินได้ฟัง อยู่เสมอ แต่ก็น้อยคนมากที่จะเชื่อ ยิ่งคนที่เรียนมาแต่ ในทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งมักจะเชื่อแต่ในความรู้ที่สามารถ จะทดสอบได้ โดยทางประสาทสัมผัสนั้น บางคนไม่ เพียงแต่ไม่เชื่อเท่านั้น แต่ยังยิ้มเยาะเอาเสียอีกด้วย ทั้งนี้เพราะเขารู้ดีว่า คนเราจะอายุสั้นหรืออายุยืน จะมีโรค ภัยไข้เจ็บเกิดขึ้นอย่างไร เขาถือว่าเขาได้เรียนรู้มาแล้ว อย่างดี โดยเฉพาะในทางแพทย์ และเขาก็มองไม่เห็น เลยว่า มันจะไปเกี่ยวกับการฆ่าสัตว์หรือการเบียดเบียน สัตว์ในชาติก่อนอย่างไร เพราะเขามองไม่เห็น และ พิสูจน์ไม่ได้และพวกนี้ส่วนมากก็มักจะไม่นิยมเชื่อว่า คน เราเคยเกิดมาแล้ว และเมื่อตายแล้วก็ยังต้องเกิดอีก เขา ไม่เชื่อในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด และนอกจากจะ ยิ้มเยาะ เพราะไม่นิยมเชื่อในหลักของสังสารวัฏและกฎ ของกรรมดังที่กล่าวมาแล้ว เขายังทำวความไปถึงเรื่อง ปัญหาทางเศรษฐกิจทางการเมือง และความจำเป็น ของชีวิต ซึ่งโดยธรรมดาแล้ว สัตว์ใหญ่ย่อมกินสัตว์เล็ก ชีวิตจะต้องมีการกินกัน มีการเบียดเบียนกัน ไม่เช่นนั้น

ก็ดำรงอยู่ไม่ได้ ผู้ที่จะสามารถมีชีวิตอยู่ได้ก็คือ ผู้ที่
แข็งแรงกว่า สามารถเอาชนะสัตว์อื่นได้ด้วยกำลังกาย
หรือด้วยกำลังปัญญา ซึ่งมันก็เป็นเรื่องธรรมชาติที่ชีวิต
ทั้งหลายจะต้องเป็นเช่นนั้น

และปัญหาอีกอย่างที่คนประเภทนี้คิดมากก็คือ ถ้า
การเผยแพร่ศาสนาในเรื่องนี้ได้ผลอย่างกว้างขวาง
คือทำให้คนทั้งหลายเชื่อไม่กล้าที่จะฆ่าสัตว์ ไม่กล้าที่จะทำ
ให้สัตว์ทั้งหลายได้รับความเดือดร้อน เพราะในบางครั้ง
มันก็จำเป็นนั้น ถ้าคนทั้งหลายพากันละเว้นในเรื่องเหล่านี้
เพราะเชื่อในทางศาสนาแล้ว ความเป็นอยู่ของประชาชน
จะแย่มาก การเศรษฐกิจก็จะไม่ก้าวหน้า พลเมืองก็จะ
อ่อนแอ และในที่สุดก็จะกลายเป็นทาสให้ชาติอื่นข่มขี่
หรือบังคับเอาได้ตามใจชอบ ความคิดต่าง ๆ ในทำนองนี้
ข้าพเจ้าคิดว่าคิดมากเกินไปเอง หรือไม่เช่นนั้น ก็เป็น เพราะ
ไม่พยายามที่จะคิดตามข้อเท็จจริง เมื่อตัวเองตั้งทฤษฎี
อะไรขึ้นมาแล้ว ก็คิดไปตามทฤษฎีนั้นโดยไม่คำนึง ถึงข้อเท็จ
จริงว่าความจริงแท้ ๆ จะเป็นไปตามทฤษฎีนั้นหรือเปล่า

แต่อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าคิดว่าก่อนอื่นเราควรจะศึกษาทฤษฎี หรือหลักพระพุทธศาสนาดังที่กล่าวมานั้น ให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งเสียก่อน ส่วนการที่เราจะปฏิบัติ ได้แค่ไหนอย่างไรเอาไว้คิดกันในภายหลัง แล้วท่านจะรู้ว่า คนที่ซึ่งในเรื่องความเมตตากรุณา ใจจริงไม่ปรารถนาที่จะฆ่าสัตว์ และเบียดเบียนสัตว์เลยนั้น ถึงแม้ในชีวิตประจำวัน ตัวเองยังจะต้องมีการฆ่ายังมีการเบียดเบียน เพราะความจำเป็นบังคับ มันก็ยังดีกว่าคนที่ทำการฆ่าสัตว์ หรือเบียดเบียนสัตว์ ด้วยความ ทารุณ โหดเหี้ยมเห็นแก่ตัว เพราะผลที่เกิดขึ้นในทางจิตใจนั้น แตกต่างกันมากมาย พ่อแม่ที่ดีลูกด้วยใจที่เมตตา กรุณา และไม่โกรธไม่ได้ทำไปตามอารมณ์ แต่ก็จำเป็นจะต้องลงโทษทำให้ลูกต้องเจ็บ ทำให้ลูกต้องเสียใจร้องไห้ นั้น ใคร ๆ ก็ย่อมจะเห็นว่า พ่อแม่อย่างนี้ย่อมจะมีจิตใจสูงมีสุขภาพทางจิตดีกว่า และมีความก้าวหน้าในชีวิตมากกว่าพ่อแม่ที่ดีลูกด้วยอารมณ์ ทำไปด้วยความโกรธ ซึ่งบางคนพื้นเดิมก็เป็นคนที่เหี้ยมโหดทารุณมาก

ที่ว่าโรคทุกอย่างเกิดมาจากวิบาก หมายความว่า

ว่า เกิดจากวิบากที่ไม่ดี คือเกิดมาจากความอ่อนแอของจิตใจ ความทุกข์ทรมานต่าง ๆ หรือความไม่สบายใจต่าง ๆ ความวิตกกังวลความหวาดกลัว อะไรทำนองนี้ และที่ว่าเป็นสาเหตุของโรคทุกอย่าง เรื่องนี้ข้าพเจ้าเคยอธิบายมาแล้วว่า ใครจะเกิดมามีสุข ภาพทางร่างกายดีหรือไม่ดีแค่ไหนอย่างไร ย่อมจะเป็น มาตั้งแต่เกิด และย่อมขึ้นอยู่กับเหตุ ๓ ประการ คือ อำนาจต้านทานต่อโรคภัยไข้เจ็บ อำนาจขับถ่ายสิ่ง ที่เป็นพิษออกจากร่างกาย อำนาจซ่อมแซมส่วนที่ สึกหรอในร่างกาย ถ้าหากผู้ใดมีอำนาจที่ว่านี้ดีพิเศษ มาตั้งแต่เกิด คนนั้นก็จะมีสุขภาพทางร่างกายดีกว่าคนอื่นที่มีอำนาจทั้ง ๓ อย่างนี้น้อยกว่า แต่ก็อย่าลืมนะ ในวิสัยของปุถุชนที่เกิดมาในโลกของมนุษย์ไม่มีใครที่จะมีสุขภาพทางจิตสมบูรณ์ทุกด้าน หรือพูดอีกนัยหนึ่ง ไม่มีใครที่เกิดมาในโลกนี้จะสามารถทำให้สบายอยู่ได้เสมอไม่หวาดกลัวและไม่วิตกกังวลถึงสิ่งใด ๆ ทั้งหมด ไม่ว่าจะ มีเหตุการณ์ร้ายแรงอย่างใดเกิดขึ้นนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นไปไม่ได้ ที่คนธรรมดาอย่าง

มนุษย์เราทั้งหลายนี้ เกิดมาแล้วจะไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ
เกิดขึ้นเลย

อนึ่ง ขอได้โปรดจำไว้ด้วยว่า ถ้าโรคอันใดเกิดมา
จากวิบากที่รุนแรง หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่า เกิดมาจากวิ บาก
ของความทุกข์ที่สะสมไว้มาก ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วจะ
ต้องเนื่องมาจากการทำความชั่วไว้มาก ซึ่งจะทำให้จิตใจ
เราร้อนชุ่นมัวไม่สบายใจอยู่เสมอเหมือนกับตกรกทั้ง
เป็นโรคที่เกิดจากวิบากชนิดนี้ เพียงแต่ได้เหตุประกอบ
อย่างอื่นในทางวัตถุเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็จะทำให้เกิด
โรคตามสาเหตุของวัตถุนั้น ๆ ได้ และในที่สุดจะรักษาไม่
หายทั้ง ๆ ที่เป็นโรคชนิดธรรมดา เช่น เป็นโรคหวัด หรือ
โรคโพรงจมูกอักเสบ หรือโรคอะไรก็ตาม ซึ่งโดยหลัก
ทั่วไปแล้วเป็นโรคที่รักษาง่าย แต่สำหรับคนที่มีวิบากมา
ไม่ดีอย่างมากนัก จะรักษาหายยาก และถ้าเป็นอย่าง
ชนิดรุนแรง เพราะทำกรรมไว้มาก ก็จะต้องตายด้วยโรค
นี้ ส่วนโรคทั่วไปที่หมอรักษาหาย ซึ่งบางคนก็รักษาง่าย
มาก แต่บางคนก็รักษายาก แต่ในที่สุดก็หายเหมือนกัน
โรคอย่างนี้ขอให้ตั้งข้อสังเกตไว้ในเมื่อคนทั้งสองเป็น

โรคชนิดเดียวกัน การรักษาก็แบบเดียวกัน แต่ที่หายช้า ผิดกันนั้น เป็นเพราะคุณสมบัติในด้านจิตใจไม่เหมือนกัน

หนึ่ง ท่านได้ให้ข้อสังเกตไว้อีกอย่างหนึ่งว่า คนบางคนได้รับความกระทบกระเทือนในทางจิตใจเหมือนกัน คนหนึ่งอาจจะรู้สึกอ่อนระโหยโรยแรงหมดเรี่ยวหมดแรงไปอย่างมาก แต่อีกคนหนึ่งเป็นไม่มากนัก และบางคนที่อาจจะเรื้อรังไปนาน นับเป็นวัน ๆ หรือนับเป็นเดือน ๆ ปี ๆ แต่บางคนพอเป็นอยู่ไม่นานเท่าไร ความอ่อนเพลียซึ่งเนื่องมาจากความกระทบกระเทือนในทางจิตใจนั้นก็หายไป ท่านบอกว่า นี่ก็เป็นข้อสังเกตที่ชัดเจนอย่างหนึ่งว่า โรคภัยไข้เจ็บย่อมมีสาเหตุมาจากทางจิตใจเสมอและก็อย่าลืมนึกว่า วิชาที่ทำให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บนั้น ที่เนื่องมาจากการยึดมั่นในความดีมากเกินไป คือไม่รู้จักปล่อยวางก็มีไม่น้อย แต่ก็มีข้อที่น่าสังเกตว่า ถ้าคนไหนมีพื้นคุณธรรมสูง มีจิตใจดีหลายอย่าง เช่นมีความเมตตา กรุณาสูง ความขยัน ความอดทน ความกตัญญู ความกล้าหาญ ความยุติธรรม การรู้จักฟังความคิดเห็นของ

คนอื่น คุณธรรมเหล่านี้มีมาก และมีทิฏฐิมีมานะน้อย ไม่เห็นแก่ตัวอะไรทำนองนี้ ถ้าหากคนไหนมีพื้นคุณธรรมเหล่านี้สูงมาก เราก็จะพบว่าในบางครั้ง แม้จะเกิดความทุกข์ทรมาน หรือเกิดความไม่สบายใจ เพราะการยึดมั่นในความดี ปล่อยวางไม่ได้ก็ตาม **แต่ระยะของความทรมานจะอยู่ไม่นานเท่าไรนัก** คือมีทางที่จะละลายหายสูญไปได้ง่าย ส่วนผู้ที่มีพื้นจิตใจต่ำ มีวิบากของความชั่วอยู่ในจิตใจหลายอย่าง คนประเภทนี้ในเมื่อเกิดความทุกข์ทรมานทางจิตใจแล้ว มันจะฝังอยู่นาน ละลายหายสูญไปได้ยาก และสาเหตุของความอ่อนแอในทางจิตใจ ซึ่งเป็นเหตุหรือเป็นที่มาของโรคทุกอย่างของร่างกาย เมื่อก้าวโดยสรุปแล้ว ก็คือความทุกข์ทรมานในทางจิตใจ หรือความวิตกกังวล ความหวาดกลัวต่าง ๆ นั้นเอง

อนึ่ง ขอให้สังเกตไว้อีกอย่างหนึ่งว่า คนที่หมั่นออกกำลังกาย เช่นชอบเล่นกีฬาบ่อย ๆ หรือด้วยการทำงานออกแรงอยู่เสมอ นั้น เรารู้กันดีว่า ย่อมทำให้ร่างกายแข็งแรง มีอำนาจต้านทานต่อโรคภัยไข้เจ็บได้ดี

หรือคนที่พยายามปฏิบัติตัวตามหลักอนามัย ตามคำแนะนำของแพทย์ได้ดี ไม่ทำอะไรตามอารมณ์ ไม่ว่าจะ เป็นในเรื่องการรับประทานอาหาร การหลับนอน หรือการทำงาน หรือการเว้นจากของเสพติดต่าง ๆ คนประเภทนี้เราก็มักจะรู้ว่า ย่อมจะมีสุขภาพทางร่างกาย แข็งแรงกว่าคนที่ชอบทำอะไรตามอารมณ์ ในเรื่องอย่างนี้ ก็ขอให้พิจารณาไปให้ซึ่งถึงด้านจิตใจว่า **คนที่หมั่นออกกำลังกายอยู่เสมอก็ดี คนที่บังคับตัวเองได้ดี ในเรื่องหลักอนามัยต่าง ๆ ก็คือ คนที่มีความเข้มแข็งในด้านจิตใจ เขาพยายามสร้างความ กล้าหาญ ความอดทน ความเข้มแข็งต่าง ๆ ให้แก่จิตใจอยู่เสมอ นั่นเอง ผลจึงได้ออกมาในทางร่างกายเห็นได้ชัด**

และขอให้สังเกตอีกอย่าง คนไข้ที่มีศรัทธาในตัวเอง ย่อมจะมีความสบายใจดีกว่าคนไข้ที่ไม่ค่อยจะมีศรัทธา หรือคนไข้ที่ไม่ค่อยจะมีความวิตกกังวลในเรื่องต่าง ๆ ทำใจให้สบายอยู่ได้เสมอ มีความรื่นเริง มีความสดชื่นอยู่ในใจเสมอ ซึ่งบางทีเราก็มักจะเรียกกันว่า **คนไข้ที่**

มีกำลังใจดี คนไข้ประเภทนี้ไม่ว่าจะเป็นโรคอะไร ก็มักจะรักษาให้หายได้ง่าย ไม่ว่าจะเป็นนักมวย นักฟุตบอล หรือนักกีฬาประเภทไหนก็ตาม ถ้าหากเป็นคนใจเย็นเพราะมีความมั่นใจในตัวเอง และมีน้ำใจเป็นนักกีฬาจริง ๆ คือถึงแม้จะแพ้ก็ไม่เสียใจ และรู้จักยินดีกับฝ่ายที่ชนะ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้มีจิตใจสูง นักกีฬาประเภทนี้ถ้าไม่ใช่เป็นคนที่เห็นแก่ชื่อเสียงจนเกินไป แต่เป็นคนที่เห็นแก่อุดมการณ์ในเรื่องการกีฬาจริง ๆ แล้ว การฝึกของเขา ก็ย่อมจะได้ผลดี สุขภาพทางร่างกายก็จะดีกว่าคนที่ขาดคุณสมบัติ หรือมีคุณสมบัติของความเป็นนักกีฬาน้อย จากตัวอย่างต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมานี้ ก็คงพอที่จะทำให้เห็นว่า โรคภัยไข้เจ็บทุกอย่าง ย่อมมีสาเหตุมาจากวิบากทั้งนั้น แต่ก็อย่าลืมนะว่า ไม่ใช่วิบากอย่างเดียวที่ทำให้เกิดโรค จะต้องมีส่วนประกอบอื่นประกอบด้วย เช่นคนที่จะเป็นอหิวาต์ ก็ต้องหมายถึงว่า จะต้องมีส่วนประกอบเข้าไปสู่ร่างกาย จะเป็นโรคมะเร็ง เป็นอัมพาต หรือจะเป็นโรคอะไรก็ตาม จะต้องมีส่วนประกอบของโรคนั้น ๆ เป็นส่วนประกอบ ซึ่งสาเหตุต่าง ๆ ที่ว่านี้ในวงการแพทย์ รู้ดีว่ามีอะไรบ้าง

และขอให้จำไว้ว่า โรคอันใดที่รักษาหายได้ นั้น เป็นเพราะวิบากที่ทำให้เกิดโรคอันนั้นไม่รุนแรง หรือ ถึงระยะที่มันจะหมดสิ้นไปแล้ว อย่างที่เรียกว่า หมด เวรหมดกรรม โรคจึงได้หาย ส่วนโรคอันใดถึง แม้จะเป็นโรคที่รักษาง่ายๆ แต่ก็รักษาหายยาก หรือบางทีก็ รักษาไม่หายเลย และบางคนก็ถึงแก่ความตายด้วยโรค ซึ่งไม่น่าจะต้องทำให้ตายเลย แต่ในที่สุดก็ต้องตาย ถึง แม้หมอจะอธิบายว่า เป็นเพราะมีโรคอื่นแทรกเข้ามา ก็ตาม ก็ขอให้สังเกตเอาไว้บ้างว่า คงจะเนื่องมาจาก กรรมของเขาถึงคราวที่จะต้องให้มีอันเป็นไปเช่นนั้น ทั้งนี้ก็เพราะมีหลักที่แน่นอนที่สุดอยู่อย่างหนึ่ง คือการที่เทพเจ้าทั้งหลายหรือคนที่ได้อภิญญาขั้นสูง สามารถจะยืนยันได้ว่า โรคทุกอย่างเกิดมาจากวิบาก ก็เพราะท่านสามารถที่จะดูได้ด้วยวิธีทางสมาธิ และ บอกได้อย่างแม่นยำว่า คนที่กำลังเป็นโรคนี้อยู่ จะ หายช้าหรือหายเร็ว จะต้องถึงแก่ความตายหรือไม่ เรื่องอย่างนี้ท่านรู้ไม่ยาก และบางท่านที่ระลึกชาติได้ อย่างละเอียด และมีญาณอันประณีตก็สามารถที่จะ

บอกได้ถึงอดีตกรรมในชาติก่อนว่า เพราะได้ทำกรรม
อะไรมาจึงได้เกิดมาเป็นโรคอย่างนี้

และเหตุผลอีกอันหนึ่ง ก็คือ การรักษาโรคด้วยอำ
นาจจิต ซึ่งในบางรายสามารถหายได้อย่างอัศจรรย์
โดยไม่ต้องใช้ยา หรือใช้เป็นส่วนประกอบแต่ เพียง
เล็กน้อย แต่แล้วโรคก็หาย และบางรายถึงแม้ท่าน
จะมีอำนาจจิตสูงเคยรักษาโรคชนิดนี้ด้วย อำนาจ
จิตหายมาแล้ว แต่บางคนท่านก็จะบอกว่า สำหรับ
รายนี้รักษาไม่หาย นอกจากจะช่วยบรรเทา ได้
บ้างเล็กน้อย การที่ท่านสามารถจะพยากรณ์ถึงเรื่อง
โรคภัยไข้เจ็บ และสามารถที่รักษาให้หายได้ด้วย อำนาจ
จิตแม้กระทั่งโรคประเภทที่มีเชื้อ หรือโรคที่ต้องใช้
วิธีการผ่าตัดจึงจะหายอะไรทำนองนี้ ซึ่งบางรายก็
หายได้จริง ๆ โดยการรักษาทางอำนาจจิตนั้น ทั้งนี้ก็
เพราะสาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บ ก็คือ
วิบากของเขานั้นเอง ซึ่งท่านเหล่านี้รู้ดีว่า กรรมของ
คนไหนพอที่จะแก้ไขได้ คนไหนยังแก้ไขไม่ได้ และ
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านมองเห็นชัดว่า โรคทางกาย

ทุกอย่างมันจะมีภาพสะท้อนให้เห็นได้ทางกายทิพย์ หรือพูดอีกนัยหนึ่ง เมื่อกายเนื้อเป็นโรค ย่อมหมายถึงว่าทางกายทิพย์ก็เป็นโรคด้วย และย่อมจะเป็นมาก่อนที่อาการของโรคทางกายเนื้อจะปรากฏ การรักษาโรคทางจิต ก็คือการรักษาโรคที่กายทิพย์ เพราะฉะนั้นเมื่อรักษากายทิพย์หาย ทางกายเนื้อ ก็ย่อมจะหายด้วย

ข้อยืนยันในขั้นเด็ดขาดที่จะบอกได้ว่า โรคทุกอย่าง ย่อมเกิดจากวิบาก ก็คือ สภาพของชีวิตภายหลังจากตาย บางคนเมื่อยังเป็นมนุษย์อยู่เคยเป็นโรคอย่างไร ตายแล้วก็ยังเป็นโรคอย่างนั้นอยู่ เคยมีอวัยวะพิการอย่างไร ตายแล้วก็ยังพิการอยู่อย่างนั้น แต่บางคน ก็ตรงกันข้าม กล่าวคือ หลังจากที่ตายแล้ว สภาพของกายทิพย์ที่เกิดใหม่ในโลกของโอปปาติกะนั้น เป็นร่างกายที่สมบูรณ์ทุกอย่างปราศจากโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิด แต่บางคนก็อาจจะยังเป็นอยู่ แต่ก็ไม่รุนแรงหรือเป็นไม่มากเหมือนกับเมื่อตอนที่ยังอยู่ในกายเนื้อ และไม่นานเท่าไร ก็จะมาหายโดยสิ้นเชิง

ทั้งหมดที่ว่านี้ สำหรับเทพเจ้าหรือผู้ที่ได้อภิญญาขั้นสูงย่อม
 ู้ดีว่า กายทิพย์ในโลกของโอปปาติกะใครจะ สมบูรณ์
 หรือไม่สมบูรณ์ จะมีโรคภัยไข้เจ็บหรือไม่ จะเรื้อรังอยู่
 นานหรือไม่นาน ทั้งหมดขึ้นอยู่กับคำพูดเพียงประโยค
 เดียว คือวิบากของเขา ถ้าคนไหนมีสุขภาพทางจิตดี ซึ่ง
 ย่อมหมายถึงเขาได้สร้างกรรมดีเอาไว้มาก สุขภาพทาง
 ร่างกายก็จะดีด้วย แต่จะดีแค่ไหนอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับ
 ปริมาณของสุขภาพทางจิต ตลอดถึงใครจะมีอายุยืนยาว
 อยู่ในโลกนั้นนานนับเป็นร้อยปี พันปี หมื่นปี แสนปี ซึ่ง
 เป็นการนับเทียบ ตามเวลาในโลกมนุษย์นั้น ก็ขึ้นอยู่กับ
 ความพิเศษของสุขภาพทางจิต และโดยนัยนี้พวกพรหม
 ทั้งหลายซึ่งเป็นผู้ที่ได้มาน ซึ่งโดยธรรมดาแล้วจิตใจจะ
 ผ่องใสเบิกบานอยู่เสมอ ตามกำลังหรือตามอำนาจของ
 วิบากที่ได้สะสม ซึ่งถ้าคนไหนฉานสูงมาก สะสมวิบาก
 เอาไว้มาก อายุก็จะยืนยาวนับกันเป็นกัปปีทีเดียว เรื่อง
 อย่างนี้เป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ในคัมภีร์มีปรากฏ
 หลักฐานอยู่หลายแห่ง ผู้ที่สนใจลองหาอ่านดูก็แล้วกัน

.....

สมองของคนตาทึบ

.....

*โดยธรรมชาติคนที่จะเกิดมามีความจำดีหรือไม่ดี ย่อมเกี่ยวข้องกับสมองอย่างใกล้ชิด ซึ่งเราจะสังเกตได้ว่าเด็กที่สมองยังไม่เจริญย่อมจำอะไรไม่ค่อยได้ คนแก่ที่สมองเสื่อมแล้วก็เช่นเดียวกัน หรือคนที่เป็โรคทางสมองบางอย่าง หรือสมองได้รับความกระทบกระเทือน ความจำก็ย่อมจะสูญเสียไปด้วย และถ้าหากคนไหนจะเกิดมาเป็นคนมีความจำดี ก็ต้องมีพื้นฐานดีมาตั้งแต่เด็ก ถ้าพื้นฐานเดิมไม่ดีแล้ว จะมาฝึกให้มีความจำดีในภายหลังนั้นยากมาก และในทำนองเดียวกัน คนที่จะเกิดมา มีความเฉลียวฉลาด มีความปราดเปรื่องในทางไหน ก็ย่อมจะมีสมองพิเศษในทางนั้นมาตั้งแต่เด็ก ๆ จากข้อสังเกตในเรื่องเหล่านี้ ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสงสัยว่า คนที่จะสามารถฝึกสมาธิจนกระทั่งถึงขั้นเกิดตาทึบนั้น

*วิญญาน ฉบับที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๑๒

ก็น่าจะมีสมองพิเศษในทางนี้มาตั้งแต่เด็ก ๆ ซึ่งถ้าหากคนไหนไม่มี ก็ยากมากหรือเป็นไปได้เลยที่จะเอามาฝึกสมาธิให้ถึงขั้นได้ตาทิพย์ ถ้าหากความจริงเป็นอย่างนี้ คนที่คิดว่าตัวเองสามารถที่จะฝึกสมาธิให้ถึงขั้นนั้น ขั้นนี้ได้นั้น ก็น่าจะหยุดคิดเกี่ยวกับปัญหาทางสมองของตัวเองบ้าง และเพื่อความแน่ใจ ข้าพเจ้าจึงได้นำเรื่องนี้ไปเรียนถามโอบปาติกะองค์หนึ่ง ซึ่งท่านได้กรุณา ให้คำอธิบายดังต่อไปนี้ :-

ท่านบอกว่า **สมองของคนเราย่อมวิวัฒนาการไปตามวิบาก** แต่การวิวัฒนาการของสมองนั้นจะสังเกตได้ยากมากด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์ แม้จะตรวจดูด้วยกล้องหรือใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์ใด ๆ ก็ตามเท่าที่มีอยู่ในสมัยนี้ นอกจากการตรวจโดยอาศัยวิธีทางสมาธิเท่านั้นจึงจะสามารถรู้ได้ และการรู้ที่ว่านี้ก็ไม่ได้อาศัยความถึงว่า จะสามารถมองเห็นและบอกได้ว่า สมองของคนที่จะเอามาฝึกให้สำเร็จในทางตาทิพย์นั้น แตกต่างจากสมองของคนที่ไม่มีทางจะฝึกให้สำเร็จถึงขั้นนี้ได้อย่างไร แต่ถึงแม้จะบอกไม่ได้ ก็สามารถที่จะหยั่งรู้

ได้อย่างแน่นอนว่า ลักษณะทางสมองไม่เหมือนกันแน่ ความวิวัฒนาการของสมองที่ว่าเป็นไปตามวิบากนี้ เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก แต่ถ้าหากพิจารณาจากตัวอย่างดังต่อไปนี้ ก็อาจจะทำให้เข้าใจง่ายขึ้น

ขอให้สังเกตดูว่า คนที่มีความไม่สบายใจอยู่เสมอ อาจจะทำให้เกิดโรคทางกายได้หลายอย่าง เช่นเป็นโรคผิวหนังก็ได้ เป็นโรคจำพวกแพ้สิ่งต่างๆ ซึ่งทำให้เกิดอาการเห่อหรือคันตามตัวก็ได้ หรืออาจจะทำให้เป็นโรคกระเพาะอาหารหรือลำไส้หรือโรคอื่น ๆ ได้อีกหลายอย่าง ซึ่งโรคต่าง ๆ ที่มีสาเหตุมาจากทางจิตใจนี้ การรักษาทางยาเพียงอย่างเดียวจะไม่สามารถทำให้โรคหายได้ ต้องใช้วิธีการรักษาทางจิตประกอบด้วยจึงจะทำให้โรคหายได้ จากตัวอย่างดังที่กล่าวมานี้จะทำให้เข้าใจได้ว่า **เมื่อคนเรามีลักษณะทางจิตใจแตกต่างกันก็ย่อมจะทำให้คุณสมบัติของสมองต่างกัน** และถ้าความแตกต่างกันนี้มีอยู่อย่างมากมายแล้ว ก็อาจจะสังเกตได้จากลักษณะของสมอง เช่นคนที่มีสติปัญญาต่ำกับคนที่มีสติปัญญาอย่างลึกซึ้ง น้ำหนักของสมองในเมื่อเทียบกับส่วนของร่างกาย

แล้วจะมีน้ำหนักไม่เท่ากัน ร่องภายในสมองก็จะไม่เหมือนกันอย่างนี้เป็นต้น แต่อย่างไรก็ดี ความแตกต่าง ของสมองที่สังเกตได้จากการชั่งน้ำหนัก หรือจากการดู ลักษณะภายนอกนั้น ถึงจะต่างกันอย่างไร ก็ไม่อาจที่จะบอกถึงความแตกต่างกันได้จริง ๆ และการตรวจทางสมองก็ไม่ใช่ว่าเรื่องทำได้ง่าย ๆ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ก็ได้ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า คนที่มีสติปัญญาทรามกับคน ที่มีสติปัญญาปานกลางและคนที่มีสติปัญญาลึกซึ้งนั้น ลักษณะทางสมองก็ย่อมจะไม่เหมือนกันอย่างแน่นอน

คนที่จะเกิดมามีตาติพิพม์มาแต่กำเนิดโดยไม่ได้ฝึกหรือคนที่เกิดตาติพิพม์ เพราะการฝึกในภายหลังก็ตาม บุคคลประเภทนี้ ย่อมมีลักษณะทางสมองผิดจากคนธรรมดา แต่จะผิดอย่างไรนั้นไม่อาจจะบอกได้ แต่การที่เราพยายามที่จะศึกษาให้เข้าใจถึงเรื่องนี้ ก็เพื่อประโยชน์ในอันที่จะทำให้เรารู้จักตัวเองว่า คนอย่างไรจะสามารถฝึกสมาธิไปถึงขั้นนั้นขั้นนี้ได้หรือไม่ ถ้าได้ ได้เพราะอะไร ถ้าจะไม่ได้ ไม่ได้เพราะอะไร เมื่อเราทราบถึงกฎเกณฑ์ในเรื่องเหล่านี้เป็นอย่างดีแล้ว ก็จะทำให้

ไม่ต้องเสียเวลาที่จะมุ่งทำในสิ่งซึ่งเป็นไปไม่ได้ และที่มีประโยชน์มากที่สุดก็คือ เวลานี้เราเชื่อกันโดยทั่วไปแล้วว่า คนที่สามารถจะเห็นโอบปาติกะ และติดต่อกับโอบปาติกะได้นั้นมีจริง ๆ ไม่ใช่เรื่องนิยาย และจากผล งานของคนประเภทนี้ได้ทำให้คนทั้งหลาย เกิดความสนใจที่จะฝึกตัวเองให้มีความสามารถอย่างนั้นบ้าง โดยไม่รู้ความจริงว่าตนจะสามารถฝึกได้จริงหรือเปล่า และเท่าที่สังเกตดูคนที่สนใจในเรื่องเหล่านี้ ก็มักจะทำไป อย่างงมงาย นึกฝันกันอย่างลม ๆ แล้ง ๆ แล้วก็เสียเวลาไปโดยใช่เหตุ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้เขียนเรื่อง นี้ขึ้นมา เพื่อเป็นการเตือนสติของผู้ที่สนใจในเรื่องเหล่านี้

ท่านได้กล่าวว่า **สมองของคนตาพิพม์กับสมองของคนธรรมดานั้นผิดกันมาก และการเห็นโอบปาติกะด้วยตาพิพม์กับการเห็นที่ไม่ใช่ด้วยตาพิพม์ ก็ผิดกันมาก** แต่คนโดยมากก็มักจะเข้าใจว่า ถ้าใครเห็นโอบปาติกะซึ่งจะเห็นโดยวิธีไหนก็ตาม ก็เรียกกันว่า **คนนั้นได้ตาพิพม์ทั้งนั้น** แต่ความเป็นจริงแล้ว การเห็นโอบปาติกะไม่จำเป็นจะต้องเห็นด้วยตาพิพม์เสมอไป

เพราะโดยธรรมดา ทุกคนไม่ว่าสมองจะอยู่ในระดับต่ำสักเพียงไรก็ย่อมจะเห็นโอปปาติกะได้เสมอ ถ้าหากบุคคลเหล่านั้นอยู่ในสภาวะดังต่อไปนี้ กล่าวคือ :-

๑. **ยังเป็นเด็กทารก สมองยังไม่เจริญ** ซึ่งโดยปกติแล้วจะมีอายุอยู่ในระยะหนึ่งขวบ อันนี้เป็นหลักเกณฑ์โดยทั่วไป เด็กที่อยู่ในวัยนี้จะเห็นโอปปาติกะเสมอ แต่เด็กแยกไม่ออกว่าคนกับโอปปาติกะต่างกันอย่างไร เด็กในวัยนี้ที่สามารถเห็นโอปปาติกะได้ไม่ใช่เพราะเด็กได้ตาทิพย์ แต่เป็นเพราะสมองยังไม่เจริญซึ่งทำให้เด็กับอารมณ์ภายนอกไม่ค่อยได้ ถึงแม้จะรับอารมณ์ภายนอกเข้าไป ก็ฝังใจอยู่ได้ไม่นาน ประเดี๋ยวเด็กก็ลืมเหตุการณ์ที่ผ่านมาจนหมดสิ้น เพราะฉะนั้นพื้นฐานทางจิตใจของเด็กในตอนนี้เป็นส่วนมาก และด้วยเหตุนี้เองจึงสามารถเห็นโอปปาติกะได้ ขอได้โปรดทำความเข้าใจให้ดีกว่า **มนุษย์เราทุกคนย่อมสามารถจะเห็นโอปปาติกะได้โดยธรรมชาติ** ซึ่งความสามารถที่ว่านี้ มีเหมือนกันหมดและไม่ต้องฝึก เพราะมันมีมาตั้งแต่กำเนิด ความสามารถอันนี้ที่มิขึ้น

มาได้ ก็เพราะทุกคนก่อนที่จะมาเกิดเป็นคน ได้เคยเป็น โอบปาทิกะมาแล้วทั้งสิ้น และความสามารถในการเห็น โอบปาทิกะ ในสมัยที่ตนยังเป็นโอบปาทิกะอยู่นั้นย่อมจะมีอยู่ในจิตใจของคนทุกคน แม้จะได้เกิดมาเป็นคนแล้ว ก็ตาม แต่เมื่อเราเติบโตขึ้นสมองเริ่มรับอารมณ์ภายนอกมากขึ้น และอารมณ์ต่าง ๆ ก็ฝังใจได้นานขึ้น ความว่างจากอารมณ์ภายนอกจึงค่อย ๆ หดไป จนกระทั่งในที่สุด ความสามารถในการเห็นโอบปาทิกะก็หดไปโดยสิ้นเชิง เพราะภายในจิตใจ จะมีแต่อารมณ์ภายนอก ที่ผ่านเข้าไปทางประสาทสัมผัสและในใจก็จะวุ่นวายกับอารมณ์เหล่านี้ตลอดเวลา

๒. คนป่วยหนักจวนจะตาย คนประเภทนี้ก็คล้าย ๆ กับเด็กทารก กล่าวคือ สมองในตอนนี้เสื่อมลงไปมากไม่สามารถจะรับอารมณ์ภายนอกได้โดยสะดวก ซึ่งจะสังเกตได้ว่า คนที่จวนจะตายนั้น หูก็มักจะไม่ค่อยได้ยินอะไร ตาก็มองไม่ค่อยเห็นอะไร ถ้าหากว่าในตอนนี้นักป่วยมีจิตใจสงบ ความกดดันทางอารมณ์ไม่ค่อยมี เขาก็จะสามารถเห็นโอบปาทิกะได้เสมอ แต่ส่วนมากก็

มักจะมึนโง่ภาพที่เกิดจากอุปาทานซ้อนเข้ามาด้วยเสมอ ยิ่งคนที่มีจิตใจระวนกระวาย หรือมีความห่วงใยอยู่มามาก ภาพที่เห็นส่วนมากก็จะเป็นมโนภาพที่เกิดจากใจของตัวเอง ไม่ใช่ภาพจริง กล่าวคือ ถ้าเห็นใครในขณะนั้นก็ไม่ใช้หมายความว่า ได้เห็นโอบปาตีกะจริง ๆ แต่ตรงกันข้าม เขาได้เห็นภาพที่ใจของเขาสร้างขึ้นเองเหมือนกับในความฝัน และมโนภาพที่ว่านี้อาจจะตามหลอกหลอนไปได้ แม้ในเมื่อได้สิ้นใจไปเกิดเป็นโอบปาตีกะแล้ว คนที่เป็นโรค ประสาท หรือเป็นโรคจิตอย่างแรง จนกระทั่งประสาทแปรปรวนเห็นภาพหลอน หรือได้ยินเสียงต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากหูของตัวเองแว่วไปอย่างที่มีอยู่ในโลกมนุษย์นี่นั่น ในโลกของโอบปาตีกะก็มี และก็เกิดได้ง่ายกว่าในโลกมนุษย์เสียอีก

๓. คนที่นอนหลับสนิท ซึ่งในบางครั้งถ้าจิต ว่าง หรือสงบจริง ๆ ก็สามารถเห็นโอบปาตีกะได้ อย่างที่บางคนเคยฝันเห็นคนที่ตายไปแล้ว ซึ่งในบางกรณี ก็เป็นการเห็นจริง ๆ ไม่ใช่เป็นมโนภาพที่เกิดจากอุปาทาน แต่อย่างไรก็ตาม เราควรจะต้องนึกไว้เสมอว่า สำหรับ

บุคคลที่ยังควบคุมจิตใจไม่ได้ตามความตั้งใจนั้น ภาพที่เกิดจากความคิดของตัวมักจะต้องแทรกซ้อนเข้ามาได้เสมอ ซึ่งเป็นการยากที่จะแยกได้ว่า อันไหนจริง อันไหนไม่จริง เพราะฉะนั้น อย่าได้ยึดถือความฝันในลักษณะนี้จนเกินไป

การเห็นโอปปาทิกะทั้งสามอย่างดังที่กล่าวมานี้ ไม่ใช่เรื่องตาทิพย์ แต่เป็นเรื่องธรรมดา ไม่ว่าใครถ้าอยู่ในสภาวะดังที่กล่าวมา ก็สามารถเห็นโอปปาทิกะได้ เสมอ บางคนฝึกสมาธิได้ถึงขั้นหลับในสมาธิ และสามารถเห็นโอปปาทิกะได้นั้น ถ้ายังไม่สามารถที่จะมองทะลุฝาทะลุกำแพงได้ ก็แปลว่ายังไม่ได้ตาทิพย์ ส่วนผู้ที่ได้ตาทิพย์จริงๆ นั้น เมื่อเข้าสมาธิไปแล้ว ในใจจะรู้สึกสว่างมาก และในเวลาเดียวกันนี้ก็สามารถจะมองเห็นสิ่งที่อยู่นอกฝานอกกำแพง หรือสิ่งที่อยู่ไกลๆ คนละตำบล คนละจังหวัด หรือคนละประเทศก็สามารถที่จะมองเห็นได้ ซึ่งการเห็นที่วามันเห็นได้อย่างชัดเจน เหมือนกับเห็นด้วยตาธรรมดา และแม้สิ่งที่เล็กที่สุดซึ่งตาธรรมดามองไม่เห็น ผู้ที่ได้ตาทิพย์ก็สามารถที่จะมองเห็นได้

นี่คือลักษณะของคนที่ได้ตาทิพย์จริง ๆ **คนตาทิพย์ดัง** ที่กล่าวมานี้ **จะต้องเป็นคนที่มีสมองพิเศษมาตั้งแต่เกิด** ถ้าคุณสมบัติอันนี้ไม่มีมาตั้งแต่เกิด ก็ไม่อาจที่จะเอามาฝึกให้สำเร็จตาทิพย์ได้ แม้จะใช้ความพยายามหรือใช้เวลามากสักเพียงไรก็ตาม นี่คือลักษณะที่สำคัญที่สุด ซึ่งน้อยคนมากที่จะมีได้ ฉะนั้นคนทั่วไปจึงไม่ควรจะฝึกสมาธิเพื่อผลอันนี้ เพราะจะทำให้เสียเวลาเปล่า ๆ และยิ่งจะก่อให้เกิดผลร้ายในทางจิตใจได้อีกหลายอย่าง แต่อย่างไรก็ดีทุกคนที่สนใจในทางนี้ ก็อยากจะรู้ว่าสมองของคนที่จะได้ตาทิพย์นั้น มีลักษณะอย่างไร ปัญหาข้อนี้ เอาไว้อธิบายในฉบับหน้า

*ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วในหนังสือวิญญานฉบับก่อนว่า คนที่จะฝึกสมาธิได้ตาทิพย์นั้น **จะต้องเป็นคนที่มีสมองพิเศษมาตั้งแต่เกิด** ถ้าลักษณะพิเศษอันนี้ไม่มี ก็ไม่มีทางที่จะฝึกสมาธิให้สำเร็จถึงขั้นนี้ได้ แต่ความพิเศษดังที่กล่าวมานี้ ไม่อาจจะสังเกตได้จากลักษณะภายนอก

หรือจากการตรวจด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์แบบใด ๆ ก็ตาม นอกจากการตรวจในทางจิตใจเท่านั้น จึงจะบอกลักษณะพิเศษอันนี้ได้ เพราะความพิเศษของสมองดังที่กล่าวมานั้นมีอยู่ภายในโครงสร้างของเซลล์สมอง ซึ่งมีความละเอียดและประณีตมาก เพราะฉะนั้น จะไม่มีประโยชน์แต่อย่างใดที่จะตรวจสมองด้วยวิธีทางวัตถุเพื่อที่จะค้นหาความพิเศษดังกล่าว แต่อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามถึงเรื่องนี้กับโอบปาดิกะองค์หนึ่ง ท่านได้กรุณาอธิบายให้ฟังดังต่อไปนี้ :-

การที่จะรู้ว่าใครจะสามารถฝึกสมาธิได้ถึงขั้นตาทิพย์หรือไม่นั้น โดยธรรมดาแล้วจะรู้ได้ก็โดยวิธีตรวจดูบารมีในชาติก่อน ถ้าปรากฏว่าในชาติก่อน ๆ เคยฝึกสมาธิมาก และเคยได้สมาธิขั้นสูงมาแล้ว หรือเคยสำเร็จถึงขั้นตาทิพย์มาแล้ว ก็มีทางที่จะเอามาฝึกให้สำเร็จถึงขั้นนี้ได้โดยง่าย ส่วนคนที่ไม่มีบารมีในทางนี้มาก่อนเลย ถ้าจะเอามาฝึกก็ต้องใช้เวลานานมาก แต่ถึงกระนั้น ก็ยากมากที่จะสำเร็จ

และท่านได้ให้แง่คิดไว้อีกอย่างหนึ่งว่า ถึงแม้คนที่เคยสำเร็จตาทิพย์มาแล้วในชาติก่อน ถ้าหากในระหว่างเวลาที่ผ่านมามีความกอดันทางอารมณ์สูง และทราบใดที่ความกอดันนั้นยังไม่หาย ก็ไม่อาจที่จะฝึกให้สำเร็จถึงขั้นตาทิพย์ได้เหมือนกัน และคนที่เคยสำเร็จถึงขั้นตาทิพย์มาแล้วในชาติก่อนๆ นั้น ก่อนที่จะได้ถึงขั้นนี้ในระหว่างที่ฝึกก็ต้องเป็นคนที่ไม่มี ความกอดันทางอารมณ์ ไม่เช่นนั้นก็ไม่มีความที่จะสำเร็จได้เหมือนกัน ฉะนั้น ปัญหาสำคัญจึงอยู่ที่ความกอดันทางอารมณ์

อนึ่ง ท่านแนะนำให้สังเกตดูว่า คนที่จะสำเร็จในทางนี้ได้หรือไม่นั้น ต้องสังเกตมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย กล่าวคือเด็กที่มีลักษณะว่าจะฝึกสมาธิได้ดีนั้นจะต้องเป็นคน ที่มีจิตใจเยือกเย็นเป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัว และไม่คอยยึดถืออะไร มีลักษณะของการปล่อยวางสังเกตเห็นได้ชัดอยู่เสมอ และเป็นคนมีนิสัยเสียสละ เช่นถ้าหากเราจะขอของเล่น หรือของกิน หรือของอะไรก็ตาม เด็กที่มีพื้น มาดีเช่นนี้ เขาจะให้ทันทีโดยไม่มี ความลังเลในอันที่จะให้ไม่ว่าคนที่ขอ นั้นจะเป็นคนแปลกหน้าหรือไม่ก็ตาม นอก

จากลักษณะดังที่กล่าวมาแล้ว จะสังเกตได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ เป็นเด็กที่เลี้ยงง่าย จะให้อยู่อย่างไร จะให้กินอย่างไร เด็กทำได้เสมอ ท่านบอกว่า ลักษณะอันนี้คือ ลักษณะของการปล่อยวาง และลักษณะของความเสียสละ เด็กที่มีพื้นอย่างนี้โตขึ้นจะไม่มี ความกดดัน ส่วนเด็กที่มีนิสัยเห็นแก่ตัว มีนิสัยริษยา ถือตัวจัด เลี้ยงยาก เด็กประเภทนี้โตขึ้นจะมีความกดดันในทางอารมณ์สูง ถึงแม้ว่าเด็กจะอยู่ในฐานะดี เมื่อต้องการสิ่งไหน หาได้โดยง่ายก็ตาม แต่นิสัยที่ไม่รู้จักพอและความยึดถือต่าง ๆ จะทำให้เขามีความกดดันในทางอารมณ์ไม่มีวันสิ้นสุด

ความกดดันในทางอารมณ์เป็นอันตรายต่อคนเราทุกด้าน ไม่เฉพาะแก่คนที่ฝึกสมาธิเพื่อให้ได้ตาทิพย์เท่านั้น เราทราบกันดีว่าการเป็นโรคท้องผูก หรือการขยับถ่ายของเสียต่าง ๆ ออกจากร่างกาย ถ้าไม่สมบูรณ์แล้วย่อมจะก่อให้เกิดโรคได้ทุกอย่าง และถ้าเป็นมากก็ทำให้ถึงตายได้ ในทำนองเดียวกัน **คนที่มีความกดดันในทางอารมณ์ ก็คือคนที่มีสิ่งที่เป็นพิษตกค้างอยู่ในจิตใจมาก** การขยับถ่ายในด้านจิตใจก็คือการปล่อยวาง

ถ้าหากอันนี้มีไม่พอหรือไม่สมดุลย์กับอารมณ์ที่รับ
เข้าไป ความกดดันในทางอารมณ์ก็จะมีมากขึ้น
โดย ลำดับ

คนที่มีความกดดันในทางอารมณ์อยู่เสมอ จิตใจ
ย่อมฟุ้งซ่าน มีความเร่าร้อนอยู่ภายในเสมอ และวิบาก
ของความไม่สบายใจก็จะสะสมมากขึ้นโดยลำดับ โดย
ธรรมดา สมองกับจิตใจย่อมมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด
ซึ่งตามหลักอภิธรรมถือว่า **สมองเป็นกัมมชรูป** คือ
เป็นสิ่งที่เกิดจากวิบากโดยตรง ฉะนั้นคนที่มีความกดดัน
ในทางอารมณ์มาก ก็ย่อมจะได้รับผลร้ายเกี่ยวกับสมอง
อย่างมากมาย เช่นทำให้ความจำเสื่อมเร็ว จำอะไรไม่
ค่อยได้ ควบคุมอารมณ์ของตัวเองไม่ค่อยได้ เป็นโรค
ปวดศีรษะบ่อย นอนหลับยาก จิตใจเกิดความเบื่อหน่าย
เกิดความท้อถอยต่อการทำงานอยู่เสมอ และยังเป็นสาเหตุ
ทำให้เกิดโรคในทางร่างกายได้อีกหลายอย่าง เช่นโรค
หัวใจ โรคกระเพาะ เป็นต้น

อนึ่ง ความกดดันในทางอารมณ์ไม่ใช่จะมีผลร้าย
เฉพาะแต่ในชาตินี้เท่านั้น **คนที่เกิดมาสมองไม่ดีมา**

ตั้งแต่เกิด มีนิสัยไม่ดีมาตั้งแต่เกิด นี่ก็คือผลร้าย
ของความกดดันที่สืบเนื่องมาตั้งแต่ชาติก่อน และ
อันตรายอีกอย่างหนึ่ง ที่เราควรระวังตระหนักให้มาก
ที่สุด ก็คือ คนเราเมื่อยิ่งแก่ตัวมากขึ้นเพียงไร ความ
กดดันในทางอารมณ์ จะมีผลกระทบกระเทือนถึง
ร่างกายได้ง่ายมากขึ้นเพียงนั้น คือแปลว่าถ้าร่างกาย
ยังแข็งแรงอยู่ ความกดดันในทางอารมณ์จะมีผลกระทบ
กระเทือนต่อร่างกายได้น้อย แต่ถ้าร่างกายทรุดโทรม
หรือ มีความอ่อนแอเกิดขึ้นในส่วนไหน ความกดดันใน
ทาง อารมณ์ จะมีผลต่อร่างกายส่วนที่อ่อนแอนั้นได้ง่าย
มาก เกือบจะพูดได้ทีเดียวว่า โรคของคนแก่ทุกอย่างซึ่งมัก
เป็น บ่อย ๆ หรือเรื้อรังรักษาไม่ค่อยหาย ทั้งนี้ก็เนื่องมา
จากความกดดันในทางอารมณ์ เป็นสาเหตุสำคัญส่วน
หนึ่ง เช่นอาการปวดเมื่อยตามกล้ามเนื้อต่าง ๆ ความ
อ่อนเพลีย ความดันโลหิตต่ำ ความดันโลหิตสูง ทั้งหมด
นี้ล้วนแต่เป็นโรคที่มีสาเหตุมาจากความกดดันในทาง
อารมณ์ด้วย ไม่ใช่มีสาเหตุมาจากร่างกายหรือจากวัตถุ
ล้วน ๆ ทั้งหมด

ความกดดันในทางอารมณ์ ก็คือความไม่สม
 ความปรารถนาในเรื่องต่าง ๆ และปล่อยวางไม่ได้
 คนบางคนในเมื่อมีความปรารถนาในเรื่องอะไรก็ตาม เมื่อ
 ไม่มีทางจะได้ ก็จำเป็นต้องอดทนไว้ หรืออดกลั้นไว้ แต่
 ในเวลาเดียวกันนั้น ภายในจิตใจก็ปล่อยวางไม่ได้ กล่าว
 คือมีความครุ่นคิดใฝ่ฝันอยากจะได้อยู่เสมอ ไม่รู้จักหาย
 และพร้อมกันนั้น ก็มีความไม่สบายใจอยู่เรื่อย ๆ ความ
 อดทนเช่นนี้เรียกว่า **ความอดทนที่ไม่มีการปล่อย
 วาง** ซึ่งบางคนแม้จะวางเฉยได้ คือไม่แสดงความ
 กระตือรือร้น หรือความไม่สบายใจออกมาให้เห็น ยัง
 คงทำอะไรได้ตามปกติเหมือนกับไม่มีความกดดัน แต่
 ถ้าความ ผ่องใสภายในไม่เกิดขึ้น ก็แปลว่ายังปล่อยวาง
 ไม่ได้ ความกดดันในทางอารมณ์ยังคงมีอยู่ ซึ่งข้อนี้จะ
 สังเกตได้ง่ายมากในเวลานั่งสมาธิ กล่าวคือ คนที่มี
 ความกดดันในทางอารมณ์สูงนั้น ทุกครั้งที่นั่งสมาธิ ถ้า
 ไม่่วงนอนก็ฟุ้งซ่าน หรือไม่ก็ทั้งนั่งทั้งฟุ้งซ่าน จะไม่
 สามารถควบคุมจิตใจ ให้สงบนิ่งอยู่ในอารมณ์อันเดียว
 ได้ หรือถึงแม้บางครั้งจะสามารถทำใจให้นิ่งได้ แต่ความ

ส่องใสภายในก็จะไม่เกิดขึ้น ถ้าความส่องใสยังไม่เกิด
จิตก็จะไม่แน่วแน่จริง ๆ และในที่สุดก็จะเกิดความรำคาญ
เกิดความขี้เกียจในการฝึก ข้อสังเกตอันนี้เป็นปรอท
สำหรับวัดที่แน่นอนมาก

ข้อสังเกตอีกอย่างหนึ่งควรจะจดจำไว้ก็คือ **ทุกครั้ง**
ที่ความกอดตันเกิดขึ้นนั้น วิชาของมันจะต้องเกิด
ขึ้นในสันดานเสมอ เพราะฉะนั้น ถึงแม้เหตุการณ์ บาง
อย่างทีก่อให้เกิดความกอดตันจะได้ผ่านพ้นไปแล้วก็ตาม
และเดี๋ยวนี้เราก็ไม่ได้นึกถึงมันแล้วก็ตาม แต่ ตราบใดที่คนคน
นั้นยังปล่อยวางไม่ได้ วิชาของมันจะ ต้องมีอยู่ในสันดาน
เสมอ และมันจะสะสมมากขึ้นโดย ลำดับทุก ๆ ครั้งทีความ
กอดตันเกิดขึ้น เด็กบางคนที่ไม่มี พื้นในทางสมาธิ คือถึงแม้จะ
เอามาฝึกอย่างไร ก็เข้าสมาธิไม่ได้ นี่ก็คือ ตัวอย่างที่แสดงให้เห็น
เห็นถึงวิชาของ ความกอดตันที่สืบเนื่องมาตั้งแต่ชาติก่อน
และขอให้สังเกตดูอีกว่า แม้ว่าเด็กคนนั้น จะมีความเป็นอยู่
สะดวกสบาย ต้องการสิ่งใด หาได้โดยง่ายก็ตาม แต่ในเมื่อไม่
สามารถ จะฝึกสมาธิได้ ก็แสดงให้เห็นถึงว่า ภายในสันดานมี

ความกดดันที่สืบเนื่องมาตั้งแต่ชาติก่อนอย่างมากมาย คนแก่ส่วนมากที่ฝึกสมาธิไม่ค่อยได้ นอกจากจะเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากสมองเสื่อมแล้ว สาเหตุสำคัญที่ทำให้ฝึกไม่ได้อีกอย่างหนึ่ง ก็คือคนแก่ส่วนมากมีความกดดันในทางอารมณ์สูง ตามหลักธรรมชั้นสูงถือเป็นหลักตายตัวที่เดียวว่า **คนที่ยังมีความกดดันในทางอารมณ์ เหลืออยู่แม้เพียงเล็กน้อย จะไม่สามารถบรรลุมรรคผลได้เลยเป็นอันขาด** เพราะการบรรลุมรรคผล ย่อมหมายถึง การบรรลุถึงความดับอย่างสนิทของวิญญูณด้วย ซึ่งโดยธรรมดาวิญญูณจะดับสนิท ก็ต่อเมื่อความอยากและความยึดถือในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งรวมทั้งความหลงผิดเกี่ยวกับเรื่องชีวิตจะต้องไม่มีด้วย หรืออีกนัยหนึ่ง การบรรลุมรรคผล จะพึงมีได้ก็ต่อเมื่อ ได้มองเห็นแจ้งซึ่งนิพพาน นิพพานในความหมาย อันหนึ่ง ก็คือความดับสนิทแห่งนามรูป หรือความว่างเปล่าจากนามรูป การบรรลุถึงภาวะอันนี้ซึ่งถ้าหาก มีขึ้นเมื่อใด ก็จะทำให้เกิดความรู้แจ้งว่า ตัวเองได้หลุดพ้นจากความทุกข์ และหลุดพ้นจากความผูกมัดต่าง ๆ

เดี๋ยวนี้ตัวเองเป็นอิสระจากสิ่งทั้งปวง และจะรู้สึกเป็นสุขใจอย่างยิ่ง ความกดดันในทางอารมณ์นี้มีผลร้ายมาก จริง ๆ แต่คนส่วนมากไม่ค่อยจะรู้สึก เพราะฉะนั้นจึงไม่พยายามที่จะหาทางแก้และป้องกัน ในลักษณะที่ถูกต้อง คนส่วนมากดำเนินชีวิตไปตามความกดดันของอารมณ์ สูดแล้วแต่มันจะผลักไปหรือดันไป และแล้วก็ก่อให้เกิดความกดดันอยู่เรื่อย ๆ ไม่รู้จักสิ้นสุด

อนึ่ง ท่านได้ให้ข้อสังเกตไว้อีกอย่างหนึ่งว่า **คนบางคน ทั้งที่มีความกดดันทางอารมณ์สูง แต่ก็สามารถนั่งสมาธิได้ก็มี** ซึ่งคนประเภทนี้เวลานั่งสมาธิพอใจเริ่มสงบ ก็เริ่มเห็นภาพต่าง ๆ ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากคนประเภทนี้ เคยมีพื้นสมาธิดีมาบ้าง เพราะฉะนั้น ในเมื่อหลับตาแล้วมองเห็นภาพต่าง ๆ ก็จะทำให้เกิดความเพลิดเพลิดและใจก็มุ่งอยู่กับภาพที่ปรากฏ เลยลืมสิ่งแวดล้อมภายนอก และก็เข้าใจกันว่าเป็นคนมีสมาธิดี ซึ่งความเป็นจริงสมาธิเขาก็ดีพอสมควร ไม่เช่นนั้นภาพต่าง ๆ จะไม่ปรากฏ แต่เพราะเหตุ**ที่มีความกดดันทางอารมณ์สูง ความเข้มข้นของความรูสึกที่กดดัน**

นั่นเอง ที่ช่วยสร้างภาพจินตนาการได้ง่าย และเมื่อฝึกบ่อย ๆ ก็จะเกิดความชำนาญ สามารถสร้างภาพได้รวดเร็ว แต่ครั้นแล้วก็มักจะเกิดความ หลงผิดคิดว่าภาพที่เห็นนั้นเป็นของจริง บางคนที่นั่งสมาธิแล้วไปเห็นนรกเห็นสวรรค์ และก็เชื่อว่าไปเห็นมาจริง ๆ นั่นก็เนื่องมาจากความกดดันดังที่กล่าวมานี้เอง

มีข้อที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งสำหรับบุคคลประเภทนี้คือเขามักจะไปเห็นแต่สิ่งที่ไม่สามารถจะทดสอบได้ และก็ไม่พยายามที่จะทดสอบด้วย เช่นบางคนเมื่อตัวเองนั่งสมาธิอยู่ในห้องนึกว่ามีใครอยู่นอกห้องบ้าง หรือมีของอะไรอยู่ที่ไหนบ้าง สำหรับคนที่สามารถจะมองเห็น ถึงนรกและสวรรค์ดังที่กล่าวมานั้นเขาก็จะมองเห็นภาพ ตามที่เขาต้องการเหมือนกัน แต่แล้วจะปรากฏว่าภาพที่เขาเห็นในใจไม่ตรงกับข้อเท็จจริง และเชื่อแน่ว่านักสมาธิประเภทนี้ก็จะเคยทดสอบมาบ้าง และก็อาจจะมิถูกบ้างเป็นบางครั้ง แต่ส่วนมากจะผิด แต่แล้วเขาก็จะไม่พยายามที่จะทดสอบให้ถูกต้องจริง ๆ เพราะเขารู้ว่าจะทำอย่างนั้นทุกครั้งไม่ได้ และก็ไม่อยากที่จะทำด้วย ทั้งนี้ก็

เพราะมันจะทำให้ใครต่อใครรู้ว่าสมาธิของตัวเองยังไม่ดีพอ แต่ความกดดันในทางอารมณ์ทำให้เขาขยาก็มีชื่อเสียง อยากได้ลาภสักการะ เพราะฉะนั้นจึงพอใจที่จะเข้าสมาธิไปดูแต่ในสิ่งที่ใคร ๆ ก็ทดสอบไม่ได้ว่าจริงหรือไม่จริง และเนื่องจากบุคคลประเภทที่เชื่อง่ายก็มักจะมีอยู่ทั่วไป ฉะนั้นพวกอาจารย์เหล่านี้จึงอยู่ได้ ทั้ง ๆ ที่การพยากรณ์หรือการทำนายของเขา มีส่วนผิดอยู่มากมาย เพราะคนที่เชื่ออะไรอย่างงมงายซึ่งพร้อมที่จะเชื่อเรื่องอย่างนี้ ก็มีอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน และอาจารย์เหล่านี้ก็มักจะคลุกคลีหรือคบกับคนประเภทที่เชื่อง่ายเหล่านี้เป็นส่วนมาก

อนึ่ง ตามหลักวิชาที่แท้จริงนั้น **ถ้าคนไหนสามารถเห็นนรกและสวรรค์ได้ ก็ต้องทดสอบกับสิ่งที่อยู่ใกล้ ๆ ได้** กล่าวคือ จะให้หลับตาเห็นอะไร ซึ่งอยู่ในฐานะที่คนอื่น ๆ ก็สามาถที่จะติดตามดูได้ว่าจริงหรือไม่จริงนั้นเขาจะทำได้เสมอ และการทดสอบในลักษณะนี้จะต้องถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ คือแปลว่าต้องไม่เคยผิดแม้แต่ครั้งเดียว ต่อเมื่อทำได้อย่างนี้จึงจะเชื่อ

ได้ว่า เขาเห็นนรกเห็นสวรรค์ได้จริง ๆ แต่อย่าลืมว่า คนที่จะมีสมาธิถึงขั้นได้ตาทิพย์ที่แท้จริงนั้น ต้องไม่มีความกอดตันในทางอารมณ์อยู่เลยไม่ว่าในเรื่องใด ๆ ทั้งนี้ก็เพราะถ้าความกอดตันยังมีอยู่ในสันดานจะไม่สามารถเข้าสมาธิได้ลึก เมื่อสมาธิไม่ลึก แสงสว่างที่จะทำให้เกิดตาทิพย์ก็ไม่อาจที่จะเกิดขึ้นได้

โดยธรรมดา คนที่นิ่งสมาธิอยู่ในที่มีมืด ซึ่งพอจิตสงบก็จะมีแสงสว่างเกิดขึ้นในใจ และมองเห็นได้ชัดภายในใจของตัวเองนั้น จงสังเกตว่า แสงที่เกิดขึ้นนั้นส่วนมากเป็นแสงที่มีสี เช่นอาจจะเป็นสีแดง สีเหลือง สีฟ้า สีส้ม หรือสีอื่น ๆ ซึ่งสีต่าง ๆ ที่กล่าวนี้ก็คือสัญลักษณ์ที่จะบอกให้รู้ว่า ในสันดานยังมีความกอดตันในเรื่องอะไรอยู่ หรือมีความรู้สึกหนักไปในทางไหน แปลว่าใจยังไม่บริสุทธิ์พอ

ส่วนคนที่จะมีตาทิพย์เกิดขึ้นจริง ๆ นั้น แสงที่ปรากฏในใจจะต้องเป็นแสงที่ไม่มีสี และจะรู้สึกว่าสว่างมาก เหมือนกับยืนอยู่ในที่กลางแจ้งเวลากลางวัน และ

ในเวลาเดียวกันนั้นวิญญูณทั้ง ๕ ก็ดับ คือแปลว่า จะไม่รู้สึกลงถึงสิ่งภายนอกเลย มีความรู้สึกอยู่แต่ภายในใจเท่านั้น ถ้าหากคนไหนฝึกสมาธิได้มาถึงขั้นนี้ ก็แปลว่า เขาได้ตาทิพย์จริง ๆ และในเวลาเดียวกัน เขาก็จะสามารถมองเห็นสิ่งที่อยู่ภายนอกผ่านอกกำแพงได้ หรือมองเห็นสิ่งซึ่งอยู่ในที่มืดก็ได้ ซึ่งตาธรรมตามองไม่เห็นเลย และการเห็นที่วามนี้ จะสามารถทดสอบได้ว่าเป็นการถูกต้องจริง ๆ

จากหลักวิชาโดยสังเขปที่กล่าวมานี้ ท่านจะเห็นแล้วว่า คนที่จะฝึกสมาธิจนได้ถึงขั้นตาทิพย์นั้นไม่ใช่ของง่าย หลักสำคัญคือต้องเป็นคนที่มึใจบริสุทธิ์มาก ความกอดตันในทางอารมณ์ต่าง ๆ จะต้องไม่มี นี่คือประเด็นที่สำคัญที่สุด ซึ่งผู้ที่สนใจในทางนี้ควรจจะจดจำเอาไว้

*ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วในหนังสือวิญญูณฉบับก่อนว่า ความกอดตันในทางอารมณ์เป็นผลร้ายต่อสมองต่อร่างกายและจิตใจทุกด้าน ซึ่งในเมื่อเปรียบเทียบกับ

ทางร่างกายความกดดันในทางอารมณ์ ก็คือ การเก็บ
ของเสียหรือสิ่งที่เป็นพิษไว้ในร่างกาย ซึ่งถ้าหากสิ่งที่เป็น
พิษหรือสิ่งที่ร่างกายไม่ต้องการนั้นตกค้างอยู่ใน
ร่างกายมาก ก็ย่อมจะก่อให้เกิดโรคได้ทุกอย่าง และถ้า
เป็นมาก ก็จะเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต คนที่จะสามารถ
ฝึกสมาธิ ได้ถึงขั้นตาทิพย์นั้น ความกดดันในทางอารมณ์
จะต้องไม่มีเลย หรือถ้ามีก็ต้องมีน้อยที่สุด เพราะใน
ขณะที่ทำสมาธินั้น เมื่ออิทธิพลของความกดดันจากจิต
ได้สำนึกไม่มีแล้ว จิตก็จะเป็นสมาธิได้ลึกมาก และเข้า
สมาธิได้ง่ายเข้าได้รวดเร็ว และเมื่อตั้งใจที่จะให้เป็นอะไร
ภาวะที่ตั้งใจจะให้เป็นอย่างนั้นก็จะเกิดขึ้นทันที เช่นในเมื่อนึก
อธิษฐานที่จะให้แสงสว่างเกิดขึ้น แสงสว่างก็จะเกิดขึ้น
ทันที และเมื่อตั้งใจที่จะให้สว่างยิ่ง ๆ ขึ้น แสงสว่างก็จะ
เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ หรือเมื่อตั้งใจจะให้เห็นภาพอะไร ภาพ
นั้นก็จะเกิดขึ้นทันที ซึ่งภาพที่ว่านี้ ในระยะแรกที่แสง
สว่างยังไม่ถึงขั้นตาทิพย์ ภาพที่เกิดก็คือมโนภาพและ
มโนภาพที่ว่านี้ก็จะชัดมาก และเกิดขึ้นได้อย่างฉับพลัน
และจะเปลี่ยนได้ทันที คือเมื่อต้องการจะให้ภาพอันไหน

หาย มันก็จะหายไปทันที เมื่อต้องการจะให้ภาพอัน
ไหนเกิด ภาพอันนั้นก็เกิดขึ้นทันที และในเมื่อสมาธิ
สูงขึ้นไปถึงขั้นที่มีแสงแห่งตาทิพย์เกิดขึ้นแล้ว ภาพที่เกิด
ไม่ใช่มีในภาพ แต่เป็นภาพที่ตรงตามข้อเท็จจริง ซึ่ง
สามารถจะทดสอบได้ หลักร่าง ๆ เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้
อธิบายมาแล้วโดยสังเขป สำหรับในตอนนี้อข้าพเจ้าจะ
ได้พูดถึงข้อปลีกย่อยบางประการ ซึ่งจะเป็นประโยชน์
สำหรับคนทั่ว ๆ ไป ซึ่งถึงแม้จะไม่มีโอกาสได้ตาทิพย์
แต่ก็สามารถที่จะเป็นประโยชน์ได้ โดยเฉพาะก็คือ จะ
ทำให้เราเข้าถึงหลักในการเสริมสร้างสมรรถภาพในด้าน
ความจำ ทำให้ความคิดอ่านลึกซึ้งและแหลมคม ซึ่ง
เรื่องต่าง ๆ ที่จะเขียนนี้ เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าได้ซักถาม
กับ โอบปาติกะองค์หนึ่งจนกระทั่งเข้าใจดี จึงได้นำมา
ถ่ายทอดให้ท่านทั้งหลายทราบดังต่อไปนี้ :

ก่อนอื่นขอให้ท่านนึกถึงหลักอริยสัจ ซึ่งพระพุทธ
เจ้าได้ตรัสไว้ว่า **ต้นเหตุคือ ต้นเหตุแห่งความทุกข์**
การดับต้นเหตุเสียได้ คือความพ้นทุกข์ ลักษณะ

ของต้นหาก็คือ การติดอยู่ในอารมณ์ ปล່อยวางไม่ได้ ปิดออกไปทันทีไม่ได้ ถ้าได้ก็ดีใจ ไม่ได้ก็เสียใจ ทำให้เกิดความวิตกกังวลต่าง ๆ ครุ่นคิดอยู่แต่ในเรื่องที่ต้องการจะได้ ลักษณะนี้คือ ลักษณะของต้นหา คนที่มีต้นหามากจะมีความกดดันในทางอารมณ์มาก ถึงแม้จะได้สมความปรารถนาในบางครั้งก็ตาม ส่วนความต้องการที่ไม่ใช่ต้นหา นั้น คือความต้องการที่เป็นไปตามเหตุผล และพร้อมที่จะปล່อยวาง ถึงแม้จะไม่ได้ ก็ไม่ก่อให้เกิดความทุกข์ และทำให้เกิดความวิตกกังวล ไม่ทำให้เกิดความฟุ้งซ่าน โดยธรรมชาติ ความต้องการที่ไม่ใช่ต้นหา จะมีได้ก็เฉพาะแก่คนที่มีพื้นจิตใจสงบบังคับบังคับตัวเองได้ดี และเป็นคนที่สามารถเข้าสมาธิได้ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพูดกันถึงความหมายที่ลึกซึ้งจริงๆแล้ว สำหรับปุถุชนนั้น **ไม่มีความต้องการอันไหนที่ไม่ใช่ต้นหา** เพราะฉะนั้นสำหรับ วิธีปฏิบัติเราก็ควรจะถือแต่เพียงว่า จะพยายามทำอะไรก็ตามเหตุผล และพร้อมที่จะปล່อยวางในเมื่อยังไม่ ได้หรือในเมื่อผิดหวัง พยายามทำใจให้สบายอยู่เสมอ

ไม่ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ถ้าหากเราพยายามปฏิบัติได้เช่นนี้ ความกดดันในทางอารมณ์ก็จะมีน้อย

อนึ่ง สำหรับคนที่มีความคิดฝันหรือชอบสร้างวิมานในอากาศ คนประเภทนี้ก็คือคนที่มีความกดดันในทางอารมณ์มาก เพราะฉะนั้น อย่าพยายามฝันอะไรให้มาก หรือหวังอะไรตามอารมณ์ ในชีวิตประจำวันควรจะพยายามนึกถึงข้อเท็จจริงให้มาก มีชีวิตอยู่กับข้อเท็จจริง เพราะว่าสิ่งต่าง ๆ ในโลกย่อมเกิดขึ้นจากเหตุของมัน ไม่ใช่เกิดขึ้นจากความต้องการ สิ่งต่าง ๆ ที่เราต้องการจะ ได้หรือไม่ได้ จะเป็นไปอย่างที่เราปรารถนาหรือไม่ มันขึ้นอยู่กับเหตุของมัน ในเรื่องนี้ต้องระวังให้มาก

ข้าพเจ้าเคยกล่าวมาแล้วว่า **ความกดดันในทางอารมณ์ก็คือ ความปรารถนาที่ไม่สมหวังและปล่อยวางไม่ได้** ความปรารถนาเหล่านี้ถึงแม้มันจะไม่แสดงตัวออกมา แต่มันก็มีอิทธิพลครอบงำจิตใจอยู่ตลอดเวลา และอย่าลืมว่า ทุกครั้งที่ความไม่สมหวังเกิดขึ้นและปล่อยวางไม่ได้ วิกาของมันก็จะต้องเกิดขึ้นในสันดานเสมอ

เพราะฉะนั้นสำหรับคนที่มีความทะเยอทะยาน มีความ
 อยากได้สิ่งต่าง ๆ ไม่รู้จักสิ้นสุด ได้เท่าไรก็ไม่รู้จักพอ
 และไม่รู้จักประมาณตัว ความไม่สมหวังก็ย่อมจะมีมาก
 ขึ้นโดยลำดับ และครั้นแล้วความกดดันที่มีอยู่ในสันดาน
 นั้น ก็จะมีกำลังแรงขึ้น หรือมีปริมาณมากขึ้น ความจริง
 ในเรื่องนี้เห็นได้ชัดมากสำหรับคนในยุคปัจจุบัน ซึ่งมีสิ่ง
 ต่าง ๆ แปลก ๆ และใหม่ ๆ คอยยั่วยุให้เกิดตัณหาอยู่
 เสมอ

จงพยายามศึกษาความหมายของตัณหาให้ชัด และ
 หมั่นฝึกบ่อย ๆ ในชีวิตประจำวัน อันนี้ท่านบอกว่า เป็น
 เรื่องสำคัญมาก สำหรับแก้ความกดดันในทาง อารมณฺ์
 ฉะนั้นขอให้ท่านทบทวนอีกครั้ง

ตัณหา คือต้นเหตุของความทุกข์ การดับตัณหา เสีย
 ได้ คือความพ้นทุกข์ ตัณหาก็คือความอยากและ ความ
 ต้องการที่เป็นไปตามอารมณฺ์ ไม่เป็นไปตามเหตุผล
 หรือถึงแม้ในบางครั้งจะเป็นไปตามเหตุผล แต่ในเมื่อ
 ปล่อยวางไม่ได้ ระวังความคิดที่เกิดจากความต้องการ
 นั้นไม่ได้ทันที ทำใจให้ว่างไม่ได้ ก็แปลว่า ความต้อง

การหรือความอยากอันนั้น ก็คือตัณหา และจะสังเกต ได้
อีกอย่างหนึ่งว่า **ความต้องการที่เป็นตัณหานั้น** เมื่อ
ได้สมความปรารถนาแล้ว ก็ทำให้ดีใจ ทำให้ เกิด
ความไฝ่ฝัน ทำให้เกิดความหมกมุ่นในสิ่งนั้น ๆ แต่ถ้า
ไม่ได้สมความปรารถนา ก็ทำให้เกิดความเสียใจ กลุ้ม
ใจ หรือบางทีก็ทำให้เกิดความวิตกกังวลทำให้เกิด ความ
หวาดกลัว หรือในบางครั้งก็ทำให้เกิดความโกรธแค้น
บางทีก็ทำให้เกิดความอิจฉาริษยา นี่คือลักษณะของ
ความต้องการที่เรียกว่า **ตัณหา** ส่วนความต้องการที่
ไม่ใช่ตัณหานั้น ก็คือความต้องการที่เป็นไปตามเหตุผล
ไม่เป็นไปตามอารมณ์ และพร้อมที่จะปล่อยวางได้
เสมอ คือถึงแม้จะได้สมความปรารถนา ก็ไม่ทำให้เกิด
ความดีใจจนลืมหืมตา หรือเกิดความหลงใหลมัวเมา และ
ถึงแม้จะไม่ได้ ก็ไม่ทำให้เกิดความเสียใจ ไม่ทำให้เกิด
ความทุกข์ใด ๆ ทั้งสิ้น คนที่ระงับตัณหาได้ก็คือคน
ที่เข้าสมาธิได้ เพราะในขณะที่ใจสงบนิ่ง มีปีติและสุข
เกิดขึ้นในใจ และมีสติอยู่กับตัวทุกขณะจิต ในขณะที่
เป็นขณะที่กามตัณหาสงบ ซึ่งจะสังเกตได้ว่า ในขณะที่

ที่ใจสงบเช่นนั้น ในใจจะไม่นึกอยากได้อะไรที่เป็นวัตถุเลย แต่ถ้าหากความอยากเกิดขึ้นเมื่อใด ใจก็จะฟุ้งซ่านขึ้นมาทันที และถ้าหากภวัตถุหาสงบ ใจก็จะเป็นสมาธิลึกกว่านั้นขึ้นไปอีก ลักษณะที่สำคัญของตัณหา ก็คือทำให้ใจสงบหยุดนิ่งไม่ได้ ทำให้ใจให้ว่างจากอารมณ์ต่าง ๆ ไม่ได้

คนที่มีความกตัตันในทางอารมณ์สูง ก็คือคน ที่มีตัณหามาก และไม่สมความปรารถนาในสิ่งที่ อยากได้หลายอย่าง เพราะฉะนั้นวิธีที่จะแก้ความกตัตัน ก็คือต้องพยายามมาแก้ที่ตัณหา การแก้ที่ตัณหาเพื่อแก้ความกตัตันนั้น ข้อสำคัญก็คือ จะต้องรู้จักประมาณตัวว่าอย่างเราควรจะมีควรจะได้อะไรแค่ไหน อย่าทะเยอทะยานให้เกินกว่าฐานะ หรืออยากได้อะไรเกินกว่าเหตุ และพร้อมกันนั้น จะต้องรู้จักหัดปล่อยวางในสิ่งที่ต้องการด้วย คือถ้าได้สมความปรารถนาก็อย่าไปดีใจให้มากนักหรืออย่าไปไฝ่ฝันทะเยอทะยานหมกมุ่นมัวเมาในสิ่งที่ได้มาจนเกินไป จะต้องรู้จักคิดเสียบ้างว่า ทุกสิ่งทุกอย่างมีการเปลี่ยนแปลงได้ และโดยความ

เป็นจริงแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่จะยึดถือได้ว่าเป็นตัวเรา หรือ
ของของเราอย่างแท้จริงเลย การหัดคิดในลักษณะเช่น
นี้ ต้องพยายามหัดบ่อย ๆ จะเป็นวิธีแก้ความกดดัน
ได้ดีอย่างหนึ่ง และในเมื่อไม่ได้สมความปรารถนา ก็
อย่าปล่อยให้เสียใจ หรือความกลัดกลุ้มความไม่
สบายใจต่าง ๆ มันฝังใจอยู่เป็นเวลานาน จะต้องรู้ จักหัด
ทำใจให้ร่าเริงและแจ่มใสอยู่เสมอ ไม่ว่าจะมันจะ ผิดพลาด
หรือผิดหวังสักเพียงไรก็ตาม และอะไรที่ยัง ไม่ได้ซึ่งจะ
ต้องรอคอย ก็อย่าไปวิตกกังวลกับมันมากนัก การหัดทำ
ใจในลักษณะดังที่กล่าวมานี้ เป็นวิธีหนึ่งที่จะ ป้องกันมิให้
ความกดดันเกิดขึ้นมากจนเกินไป

และอีกวิธีหนึ่ง ก็คือ ในเมื่อเรามีความต้องการ
อยากได้สิ่งใด และพิจารณาเห็นแล้วว่ามีเหตุผล เป็นสิ่ง
ที่สมควรจะได้ เราก็ต้องพยายามสนองความต้องการ
อย่าไปกอดความต้องการ หรือบังคับตัวเองจนเกินไป
ต้องเป็นคนกล้าเสียสละ กล้าทำ กล้าพูด เพื่อให้ได้มาซึ่ง
สิ่งที่ต้องการ อย่าเป็นคนขี้ขลาดหรืออายจนเกินไปและ
อย่าเป็นคนเก็บอารมณ์ ต้องรู้จักหาทางระบายอารมณ์

ในทางที่ถูก อันนี้เป็นวิธีการที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะแก้ความกดดันได้มาก

อนึ่ง วิธีดังที่กล่าวมานั้น ถึงแม้จะไม่ใช่เป็นวิธีการลดต้นเหตุโดยตรง คล้ายกับจะเป็นการทำตาม ตัณหาที่จริง แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่จำเป็นมากสำหรับคนธรรมดา ทัวไป เพราะคนที่รู้จักทำอะไรตามใจตัวเอง ในทางที่เหมาะสม ที่ควรนั้นนอกจากความกดดันจะไม่มีแล้ว ยังทำให้ต้นหาค่อย ๆ เปลี่ยนรูปในทางที่ดีอีกด้วย อย่าลืมนะว่า ความกดดันในทางอารมณ์นั้น สำหรับคนธรรมดา ทัวไปแล้ว ถ้าหากไม่มีการตามใจตัวเองบ้าง มันจะไม่มีทางหายไปได้เลย มีแต่จะกดดันมากขึ้น ฉะนั้นจึงต้องมีการตามใจบ้าง

ส่วนวิธีที่ได้ผลอย่างแน่นอน และเป็นวิธีสุดท้ายก็คือ **การสร้างความสงบภายในให้เกิดขึ้น** วิธีนี้เท่านั้น ที่จะแก้ความกดดันได้อย่างเด็ดขาด เพราะความสุขความแจ่มใส ความเบิกบานที่เกิดจากความสงบภายในนั้น จะทำให้ละความอยากในสิ่งต่าง ๆ ได้ง่าย

ถ้ายิ่งในชีวิตประจำวัน มีการสนองความต้องการในสิ่ง
ที่เหมาะสมที่ควรประกอบอยู่ด้วย ก็จะทำให้ความกดดัน
หายไปได้อย่างรวดเร็ว อันที่จริงคนที่เป็นฆราวาสและ
มีฐานะไม่แร้นแค้นจนเกินไป มีโอกาสที่จะตามใจตัวเอง
ได้หลายอย่างนั้น อยู่ในฐานะที่จะมีความกดดันในทาง
อารมณ์น้อย แต่แล้วกลับปรากฏว่า **คนที่อยู่ในระดับ
นี้** ในสมัยปัจจุบันมีความกดดันในทางอารมณ์มาก
ที่สุด ยิ่งตามใจตัวเอง ก็ดูเหมือนว่าความกดดัน ยิ่ง
มีมากขึ้น ทั้งนี้เพราะความสงบภายในมีไม่พอ ซึ่งเรา
จะสังเกตได้ว่า คนในสมัยปัจจุบันที่มีความสนใจต่อการ
ฝึกสมาธิ และการเจริญวิปัสสนา ซึ่งเป็นวิธีเดียว ที่ได้ผล
แน่นอนในอันที่จะสร้างความสงบภายใน ให้เกิดขึ้นนั้น
มีจำนวนน้อยที่สุด ส่วนมากไปหลงไหลอยู่ กับการศึกษา
หรือการทำงานเพื่อที่จะเพิ่มพูนรายได้ หรือเพิ่มพูนชื่อ
เสียงเกียรติยศของตัวเองให้ยิ่ง ๆ ขึ้น **เรียนเท่าไรก็ไม่รู้
จักพอ ทำงานกันตัวเป็นเกลียวแทบจะ ไม่มีเวลา
หยุด เพราะฉะนั้น จึงไม่มีเวลาที่จะมาสนใจกับการ
ฝึกสมาธิและการเจริญวิปัสสนา**

นอกจากนี้ คนส่วนมากยังเข้าใจผิดคิดว่า คนที่จะสนใจในทางนี้ก็ควรจะเป็นคนที่มีอายุมาก หรือเป็นคนที่ไม่ค่อยจะมีงานอะไร หรือไม่เช่นนั้น ก็ต้องรอให้เกิดความทุกข์ทรมานในทางจิตใจ จนไม่รู้จักจะออกทางไหน หาทางแก้ด้วยวิธีอื่นไม่ได้แล้วจึงได้หันมาทางนี้ คนเหล่านี้เป็นพวกที่เข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องการ ดำเนินชีวิต และเป็นสิ่งที่น่าเสียดายมาก เพราะคนที่จะฝึกสมาธิและเจริญวิปัสสนาได้ดีนั้น ก็คือคนที่ยังอยู่ในวัยหนุ่มวัยสาว ชีวิตกำลังสดชื่นมีความหวัง ชีวิตในตอนี้แหละ ถ้ารู้จักปลีกเวลาหันมาสนใจทางนี้บ้างแล้ว เขาจะพบว่า การฝึกสมาธิและการเจริญวิปัสสนา เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตประจำวัน และเมื่อพูดกันอย่าง ลึกซึ้งแล้ว ก็เป็นสิ่งจำเป็นยิ่งกว่าการออกกำลังกายเสีย อีก ซึ่งทุกคนรู้ดีว่าการออกกำลังกายนั้น เป็นสิ่งจำเป็นที่เราจะต้องปฏิบัติทุกคนเพื่อให้ร่างกายมีสุขภาพดี

ข้าพเจ้าได้พูดมาบ่อยครั้งแล้วว่า คนไหนถ้าลงมีความมกดันทางอารมณ์สูง หรือมีสุขภาพทางร่างกายไม่ดี หรือแก่แล้วสมองเสื่อมแล้ว หรือมีภาระยุ่งยาก

จนเกินไป คนประเภทนี้ถึงแม้จะให้ความพยายามสัก
 เพียงไร ก็ยากที่จะฝึกสมาธิและเจริญวิปัสสนาได้ผล
 ข้าพเจ้าหวังว่า ถ้าท่านรู้ถึงผลร้ายของความกดดันในทาง
 อารมณ์อย่างลึกซึ้งจริง ๆ แล้ว ท่านคงจะต้องรีบหันมา
 ขวนขวาย ในอันที่จะสร้างความสงบภายในให้เกิดขึ้น
 อย่างแน่นอน

และขอเตือนเป็นครั้งสุดท้ายว่า **คนที่มีความ
 กดดันในทางอารมณ์สูงนั้น ถึงแม้จะมีเงินเป็น
 มหาเศรษฐี มีความรอบรู้เป็นนักปราชญ์ หรือ
 ถึงแม้จะมีอำนาจอย่างมากมาย ต้องการอะไรก็
 สามารถบันดาลเอาได้ คนประเภทนี้จะไม่มีความ
 สุขอย่างแท้จริงเลย** เพราะฉะนั้น จึงเป็นการเปล่า
 ประโยชน์ เสียเวลา เสียแรงงาน เสียเงินกันไปเปล่า ๆ
 ในอันที่จะทุ่มเทชีวิตทั้งหมดมุ่งแต่จะแสวงหาเงิน หา
 ความรู้ หรือหาชื่อเสียง โดยไม่มีเวลาที่จะทำใจให้สงบ
 และพิจารณาตัวเองเสียบ้าง

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถนนสามเสน
 บางลำพู กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
 โทร. ๐๒-๒๘๒ - ๒๐๒๕

นางสาวศรีเพ็ญ จัตุหะศรี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๓๙

รายนามผู้มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)
(หนังสือ อ.พร รัตนสุวรรณ)

๑. ห้างทองเทพนำชัย (เตาปูน)
โดย คุณแหลม-คุณชลิกา ไรจนโกศล และครอบครัว ๘,๐๐๐ บาท
๒. ห้างทองเทพนำชัย (นนทบุรี)
โดย คุณชาญวิทย์ ถนัถรรวมกุล ๖,๐๐๐ บาท
๓. คุณอวยชัย-คุณศมานันท์ ถนัถรรวมกุล และครอบครัว ๑๔,๐๐๐ บาท
๔. ดร.นันทพล-คุณอโนทัย-คุณวันปิยะ ไรจนโกศล ๓,๐๐๐ บาท
๕. คุณพจน์-คุณกาญจน์ลภิน-คุณกฤษณ์พีระ รัตนธรรมศรี ๓,๐๐๐ บาท
๖. คุณทศพล-คุณภคมน-ด.ญ.สุภัทสร-
ด.ญ.วรัปสร ถนัถรรวมกุล ๑๖,๐๐๐ บาท
๗. โรงงานทองเทพนำชัย ๑๕,๐๐๐ บาท
๘. คุณอภิรัตน์ ถนัถรรวมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๙. คุณธงชัย-คุณนฤมล-คุณวรัญญา จึงประพฤติ และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท
๑๐. ครอบครัวศรีสุธัญลักษณ์ ๙,๐๐๐ บาท
๑๑. คุณฮั่ว-คุณพรมา หอมศิริวรรณ, คุณสิทธิชัย-คุณปารีชาติ
ด.ช.วณฤทธิ์-ด.ญ.อุสา หอมศิริวรรณ และ
บริษัท สำนักกฎหมาย สิทธิชัยแอนด์แอสโซซิเอตส์ จำกัด ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๒. คุณศักดิ์-คุณรัชนี วงศ์วีสกุล และครอบครัว ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๓. คุณพ่อเม้งซี่ แซ่ไฉ้ว-คุณแม่อาบ้วย แซ่ตั้ง ๓,๐๐๐ บาท
๑๔. คุณพ่อเล็ก-คุณแม่ลิณี ถนัถรรวมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๕. คุณพ่อใจเกียง แซ่เต้-คุณแม่แจ็กเกียว แซ่เลี้ยว ๓,๐๐๐ บาท
๑๖. คุณอรพรรณ-คุณรักษ์พงษ์ ถนัถรรวมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๗. ห้างทองไทยศิลป์ ๑ โดยคุณวิศรุต-คุณรัชนี บุญบรรเจิดสุข ๕,๐๐๐ บาท

๑๘. ห้างทองไทยศิลป์ ๒

โดย คุณสุวรรณ-คุณลภัก บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๑๙. ห้างทองไทยศิลป์ ๓

โดย คุณสุรชาติ-คุณกิตติมา บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๐. คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่อาลัย บุญบรรเจิดสุข ๓,๐๐๐ บาท

๒๑. คุณจิระชัย-คุณทัศนีย์ ไกรกังวาล และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๒. คุณกิตติ-คุณวันทนี รัตนศรีวิจิตร และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๓. คุณตาเอี้ยง แซ่จั่ว-คุณยายโชน แซ่ลิ้ม ๓,๐๐๐ บาท

๒๔. คุณเอี้ยงฮวง บุญบรรเจิดสุข ๖,๐๐๐ บาท

๒๕. คุณทวี-คุณนัยนา ลีลาเวชบุตร ๓,๕๐๐ บาท

๒๖. คุณศุภกฤต ลีลาเวชบุตร และครอบครัว ๓,๐๐๐ บาท

๒๗. คุณปริญญา-คุณลานี ลีลาเวชบุตร ๓,๐๐๐ บาท

๒๘. คุณภิญญาดา ลีลาเวชบุตร ๓,๐๐๐ บาท

๒๙. ครอบครัวอมรสิทธิ์ ๘,๐๐๐ บาท

๓๐. คุณชัยชัย จันทร์ศุภฤกษ์ ๓,๐๐๐ บาท

๓๑. บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด ๓,๐๐๐ บาท

๓๒. ครอบครัวหงส์เงิน ๕,๐๐๐ บาท

๓๓. คุณณัฐพล-คุณศุภาวดี ศรีสุธัญลักษณ์ ๓,๐๐๐ บาท

๓๔. คุณนริศ เรเชียงแสน-คุณแม่บุญมี คำเอี่ยม ๓,๐๐๐ บาท

๓๕. คุณสุวัชรวิ เล็กศรีสกุล และครอบครัว ๓,๐๐๐ บาท

ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓

แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๒

- * เหตุใดใครคนส่วนมากจึงไม่ยอมเชื่อเรื่อง
โอบปาติกะ
- * ภาษาที่ใช้กับโอบปาติกะ
- * เวลาโอบปาติกะจตุหรือตายจากกัน ผู้ที่
อยู่ด้วยจะมีความเศร้าโศกหรือไม่ ? และ
จะรู้ตัวหรือเปล่านั้นจะจตุเมื่อใด ? จะไป
เกิดที่ไหน ?
- * ปุพพนิมิต ๕
- * ถ้ายังหลับในสมาธิไม่ได้ จะมีทางติดต่อกับ
โอบปาติกะได้หรือไม่ ?

การติดต่อกับโอบุปาติกะโดยวิธีทาง
สมาธินั้น ภาษาที่ใช้มีภาษาเดียว คือภาษา
ของใจ ภาษาของใจเป็นภาษาสากล ซึ่งจะ
สังเกตได้ว่า คนเราไม่ว่าจะพูดออกมาด้วย
ภาษาอะไรก็ตาม แต่ความหมายในใจย่อม
เหมือนกันทั้งสิ้น คำพูดหรือสำนวนที่แตกต่าง
กันตามความเคยชินของแต่ละชาตินั้น มิได้
ทำให้ความหมายในใจแตกต่างกันออกไป
เช่นจะพูดในความหมายว่า ไปไหนมา คน
แต่ละชาติจะพูดออกมาไม่เหมือนกัน แต่ในเมื่อ
ทุกชาตินั้นต้องการพูดในความหมายอันนี้
เราก็สามารถที่จะแปลความหมายออกมา
เหมือนกันหมด

๗๕ ๖๓-๖๔ กณ